

Vygintas Varnas

Kas yra Garetas?

Tualetinis detektyvas.

Pirmas skyrius.

Nuo žalių lubų lašėjo tušas, o aš gulėjau girtas kaip tapkė: vienoje rankoje laikiau brendžio butelį, o kitoje savo didelį... Smith&Wesson revolverį, kurį man padovanojo mano pimpalą pamačiusi moteris. Jis toks didelis, kad ne kiekvienam žmogui į burną tilptų. Jei būtų reikalas – sugrūsčiau. Tiksliai neprisimenu kiek per savaitę gramų kokaino sutraukiau. Jaučiausi kaip viską iš eilės į save siurbiantis siurblys. Nepaisant siurbiamos chemijos, buvau savo karjeros aukštumoje. Nebuvo tokios bylos, kurios negalėčiau išsiaiškinti. Būti banditu vaikystėje man buvo per lengva, todėl tapau mentu, kuriam negaila snukį išdaužyti kokiam nors banditui, o konfiskuotas sunaikinimui medžiagas – savarankiškai sunaikinti. Pro mano rankas praeina žolė, heroinas, amfetaminas, ratai ir koksas. Kokio tik šūdo nesu bandęs. Turint tiek paklausių prekių iš bado nenumirsi, ypač, kai esi policijos pareigūnas. Visi policijos pareigūnai atmintinai žino kiekvieną regiono nusikaltėlį, o tie žino jaunuolių, kurie už pinigus gatavi viską išbandyti. Gali žolę apmyžti, išdžiovint ir parduoti – rūkosi ne ką blogiau.

Gėriau ir stebėjau kaip ant koku nupilto stalo dulkinasi dvi musės. Kažkodėl man atrodė, jog jos buvo lezbietės, laižė viena kitai. Tokių dar nebuvau matęs. Gyvenime arba vagys, arba iškrypėliai – normalių žmonių nėra, visi su kažkokiais defektais. Dabar šitą debilišką tendenciją perėmė ir mano būste gyvenančios musės. Lyg dulkinantis daugiau nėra su kuo pasaulyje, tik su savos lyties atstovais. Absurdas. Ir dar tuo didžiutis. Geriau jos man ant pimpalo nutūptų, tuomet gyvenime atsirastų bent kažkokia prasmė. Nes dabar – vienas šūdas.

Jau jaučiau kaip pradėdau kalbėti su savimi ir staiga į namų duris paskambino kažkas. Po galais tas pasaulis, girtiems žmonėms ramybės neduoda. Užpyliau ant stalo dešimt gramų kokso. Įtraukiau. Nuėjau pažiūrėti kas pas mane atėjo. Atidariau duris, o už durų stovėjo mano kolega.

- Tomai, pažiūrėk tu į save, atrodo kaip visiškas šūdas! - pasisveikino kolega kramtydamas kramtomąją gumą.

- Klausyk, Rimai, tau atrodo, kad žmogus sutraukęs litrą kokaino ir išgėręs kilogramą brendžio gali atrodyti kaip sakramentą priėjęs kunigas? Nu, atrodau kaip šūdas ir ką dabar?

- Ar tu bent nutuoki kas įvyko per paskutines šimtas šešiasdešimt aštuonias valandas?

- Tu, ką atėjai čia manęs matematikos mokyti? Negi tau atrodo, kad aš žinau kiek čia laiko yra tose valandose?

Mes stovėjom tarpduryje ir kalbėjome kaip dvi nekaltos mergaitės prieš seksą.

- Savaitė.

- Aš gėriau ir uosčiau.

- Žmogau, atsigauk nuo pigių narkotikų, visas skyrius žino, kad tu geri ir uostai, kai naujų bylų nėra. Tu esi reikalingas nuovadoje.

- Kokioje nuovadoje? Nepisk tu man proto. Ateik geriau pas mane į vidų, noriu tau parodyti savo naująjį harema, kurį turiu – ant stalo. Tu bent dar geri? Ar apsimetinėsi kaip mažas berniukas, kuris matė tik vieną porą papų gyvenime?

- Gerai, išgersiu.

Mes atėjom į smirdantį kambarį ir atsisėdom prieš dvi ant stalo besidulkinančias bobas, aš daviau savo kolegai butelį brendžio ir padariau kokso šniūrą.

- Rimai, trauksi?

- Tomai, baik malti šūdą, mums rytoj reikia į darbą!

- Tai, blet, rytoj, tai ne šiandien! Jei tu netrauksi, tai aš trauksiu.

Iš galinės kišenės išsitraukiau žemaitę, susukau it dolerį ir įjungiau siurbimo režimą. Buvo orgija. Mes dviese ir jos dvi. Musės apsirijusios kokso pradėjo šokti striptizą. Tiesa, sakant mes su Rimu porno filmą įsijungėm, kad niūrią nuotaiką išblaškytų.

Juokinga pasaka, du mentai, sėdi, geria ir uosto, žiūri kaip dulkinasi musės. Jei ne pornucha, tai pats iš neturėjimo ką veikti Rimui pačiulpčiau, bet gi negražu kai pasportavę ir užaugę vyrai vienas kitam čiulpia. Žinoma po to niekada neprisipažinčiau, kad nurijau. Vyras, kuris nenustoja čiulpti savo gyvenime – miršta dar būdamas vaikas.

- Rimai, klausyk, kokio bybio esu reikalingas nuovadoje, kas atsitiko?

- Žmogžudystė įvyko.

- Tai dabar man vėl reikės žudikų ieškoti?

- Ne, žmogaus, kuris iš vaiko nupiso saldainį. Tai aišku, kad žudiko, tu ką pamiršai, kad dirbi žmogžudysčių skyriuje?

- Man atrodo, kad paskutiniu metu dirbu narkotikų utilizavimo skyriuje.

- Kokių narkotikų?

- Ką aš žinau kokių narkotikų?

- Tai, ką tu čia pezi?

- Tai tavo manymu miltus uostau?

- Nuo kada koksas – narkotikai? Čia gi savirealizacijos milteliai.

- Būtent.

Sėdėjome mes dviese ir aš save realizavau, o mano kolega ne. Laikas kaip matricojeėjo lėtai. Pasaulis stovėjo, o mes dviese judėjom. Arba atvirksčiai.

- Klausyk, kiek lavonų įvykio vietoje, tai dabar nesuprantu ant kiek rimtą nusikaltėlį reikės prigriebti?

- Vienas.

- Kas vienas?

- Lavonas.

- Koks lavonas?

- Tomai, tu su savo koku užknisai išsidirbinėti, vienas lavonas įvykio vietoje.

- Tai, kodėl tu negali man iškarto pasakyti, kad įvykio vienas lavonas? Mokai čia manęs daugybės iš neigiamų elementų.

- Kokių, blet, elementų?

- Lavonų!

- Kokių lavonų, ką tu čia pezi?

- Lavonų iš įvykio vietos!

- Taip ir sakyk, nelaimingas suski tu.

- Taip ir sakau! Žinai, gal geriau tu išgerk ir mes susikalbėsime pirmą kartą gyvenime, tai man toks jausmas, kad tu iš kosmoso čia pas mane nukritai!

- Tai tu man įpils, ar čia savitarnos baras?
- Čia mano kambarys, mulki tu, įsipilk pats.

Rimas griebė viskio butelį iš baro. Atsidarė ir pradėjo gerti tiesiai iš butelio.

- Klausyk, Rimai, tu neachuel? Mes dar brendžio neištaškėm, o tu jau mano viskiarą chujarini.
- Šūdas tavo brendis – pagyrė mano brendį kolega Rimas.
- Pašniotum savirealizacijos miltelių kitaip čiulbėtum, sutrauka tu.
- Duok, tai neatstosi nuo manęs.

Rimas griebė iš mano galinės kišenės žemaitė, susuko it eurą ir truktelėjo arkliuką už vadelių. Jis save realizavo. Suprato, kad mano žemaitė ne vieną ir ne du laiminguosius turėjus. Rimui paraudo akys ir mes apturėjome normalią diskusiją.

- Tai va, Tomai, mums rytoj reikia nuvykti į Šiaulių regioną.
- Ko mums ten vykti?
- Lavoną apžiūrėti, reikia, kad tu įvertintum, seklį tu.
- Tai nesupratau, jeigu tu žinai apie lavonieną ir taip toliau, tai nori pasakyti, kad Jūs dar lavono neišvežėt?
- Taip, jau visą valandą bandau tau tai pasakyti.
- Taip ir galvojau, kodėl iškart nesakei? Būtume dabar nuvažiavę...
- Tai, ką mes ten darytume?
- Nu lavoną, kokybišku koku pavaišintume, galbūt atsikvošėtų.
- Tai rytoj pavaišinsim.
- Gerai, man svetimo kokso negaila.

Tuomet ant mano stalo nutūpė musė patinas. Jis sušniojo visą likusį koką ir nuleido vienai iš mūsų į burną. Mes su Rimu sėdėjom apšalę, nes po tiek kokso nei pas mane, nei pas Rimą – nestovėtų. Musė patinas, buvo tikras mačo. Mane apėmė pavydas ir noras pasmaukyt, bet negalėjau Rimo išvart. Kokso nebeliko, o tai reiškė tik vieną – prasidės darbo sezonas ir arsiu aš kaip per šikną iškruštas arklys. Kuriam pis protą kas tik netingi ir drąsos turi.

- Tiesa, Rimai, ar matei mano revolverį?
- Ne, parodyk.
- Žiūrėk, koks gražus mažutis – pagyriau savo didelį.
- Klausyk, Tomai, iš tokio vamzdžio šausi, tai nachuj į kosmosą išskrisi...
- Nepavydėk, padla. Į kosmosą jau savaitę reguliariai skraidau, dar nepadusau.
- Ką tu čia pizdyš? Kokso prisišniojęs, tai aš netik kosmose buvau, bet ir striptizo bare. Klausyk, gal nori pasidulkinti?
- Tai, kad aš ne pydaras. Tu gi žinai.
- Durniau, tai gi ne su manim...
- O su kuo?
- Su kokia nors boba.
- Kokia boba?

- Ramunė Pasmaukys, tarkim.
- Ta boba ledinė, kad ir kur būtų, Pasmaukys. Gal reikia jai paskambinti?
- Žinoma paskambink, pasidulkinsim.
- Dar kartą sakau, kad aš ne pydaras!
- Tai su Ramune, o ne su tavim!
- O tai su kuo aš dulkinsiuosi, jei tu dulkinsiesi su Ramune?
- Su Ramune gi nu.
- Tu nori, kad mes dviese padarytume tą pačią bobą? Tu tikrai nori mirt nuo infarkto, kai mano kelnės nukris?
- Kviesk dvi bobas, nes mirt nesiruošiu.

Tarp savo šūdo vos atkasiau telefoną. Mano kambarys blizgėjo, nes patinas musė išsiurbė visas dulkes mano kambaryje. Jis tikras pacanas, nenuvylė ir pykti ant jo nebuvo reikalo. Tokį savo būstą mačiau tada, kai su manimi gyveno boba, o su manimi niekada negyveno boba. Tik aš gyvenau su boba.

Pasiėmiau telefoną ir spėkit ką radau? O gi kas Pasmaukys. Rimas tylėjo kaip suiręs lavonas, o aš skambinau.

- Alio – atsiliepė kažkoks pydaras.
- Labas, ar Ramunė yra? - pydaro paklausiau.
- Kokia, Ramunė?
- Ramunė Pasmaukys?
- Taip.
- Būk geras, duok jai ragelį, čia jos buvęs klasiokas, organizuojame klasės susitikimą. - panaudojau socialinę inžineriją ir įveikiau pydarą protu. Norėjau už tai medalio, bet pydarai medalių nedalina.
- Klausau? - Ramunė atsiliepė.
- Klausyk, čia Tomas, noriu, kad tu surastum iš kur nors savo drauge ir atvartum pas mane su Rimu ir mes pasidulkintume.
- Tomai, čia tu?
- Taip. Prisistačiau gi.
- Aš gi turiu vyrą, kaip aš galiu su tavim mylėtis?
- Kokį vyrą?
- Tu su juo prieš tai kalbėjai.
- Tas pydaras, tavo vyras!?
- Jis ne pydaras. - Bandė pateisinti savo pydarą moteris. Moterys visada pydarus pateisina.
- Tu gi žinai, kad vienintelis ne pydaras tavo gyvenime, tai aš?
- Taip, na, bet ...
- Klausyk, tavo tą ne pydarą galim padaryt pydaru, nes mes su Rimu, jau dvidešimt penkis metus nesikrušom, tiesa sakant mes su Rimu niekada nesikrušom.
- Gerai, Tomai, tu mane įkalbėjai, kur man atvažiuoti?

- Koordinates atsiųsiu telefonu, tik nepamiršk atsivežt kokią draugę! Nes dviese su Rimu mes tave susprogdinsim!

- Gerai, laikiu koordinacių.

Siunčiau koordinates, o Rimas pirstelėjo, musė patinas išsigando ir numirė. Mes padarėm jam skrodimą ir radom kilogramą kokso.

- Rimai, kokio bybio tu pašikai?

- Negalėjau atlaikyt tavo komplimentų. - Išdidžiai didžiavosi savo šaiba Rimas.

- Tu suvoki, kad ką tik blizgėjęs mano kambarys tapo apšikta landyne?

- Nelabai.

- Tu galvoji, kad šitam šūde kažkas norės su mumis dulkintis?

- Negi tu, tratalė, nežinai, kad kai nori dulkintis nesvarbu kur.

- Man tai nesvarbu, bobom svarbu.

- Duosi gramą, bus nesvarbu.

- Klausyk, kaip tu toks protingas ir mentas? Man atrodė, kad visi mentai - debilai, kaip aš.

- Nepriėmė į Harvardą, darbo neradau ir pist – mentu tapau.

- Mentas, tai ne darbas?

- Fyfa, tai darbas?

- Ne, gyvenimo būdas.

- Mentas irgi gyvenimo būdas.

Taip mes ir aiškinomės, kas yra gyvenimo būdas, o kas yra darbas. Ėjo laikas, po truputį tirpo koksas. Tiksliai nežinojau ar galėsiu bent kažką šiandien padulkinti. Nežinau, gyvenime turėjau viską – smegenis, širdį ir bybį. Buvau tikras, dar kvėpuojantis, vyras. Galėjau tapti rašytoju, bet tapau mentu. Mentu būti lengviau, nei parašyti knygą, kurią kažkas skaitys. Neskaitykit knygų nachui, protingesni vis tiek netapsit. Geriau kokso pašnioti arba amfos klube paryti, v pizdu nusitašyti. Pasilinksminti. Suskambėjo durys, išsijungė pornucha – atėjo bobos. Dvi bobos. Jos mums duos – garantuotai.

Atėjo Ramunė Pasmaukys ir Sandra Nuris. Aš atidariau duris.

- Sveiki, vyrukai, ką Jūs čia dviese tamsoje darot? - Logiškai pasiteiravo Sandra.

- Tai, ko šviesoje nedarom. - Atšovė Rimas.

- Klausykit, chebra, einam pasidulkinsim ir aš eisiu miegot! - Rėžiau, tvirtai rėžiau, vidaus taisykles.

- Pupuliuk, aš tave visą naktį drošiu. Tu neišsimiegosi. - Skatino nemigą Ramunė.

- Tu savo pydarą vyrą taip bent drožei?

- Drožiau.

- Lėvai droži, jei jis dar gyvas. - Leidau suprasti, kad su pizda nenudroši.

- Gerai, nesiputok, tave irgi gyvą paliksiu – Gyrėsi medicinos studijomis Maskvoje.

- Gerai, Rimai, tu su ta Nuris, varyk į vieną kambarį, o po to apsiikeisim. - Paaiškinau taktinį planą kolegai, kad, jeigu ką, žinotu kur manęs ieškoti.

- Gerai. - Kolega suvokė planą.

Mes su Ramune sugulėm į lovą ji ištraukė mano didelį ir pradėjo jį čiulpti.

- Ramune, ką tu darai?

- O ką nematai?

- Nu matau, bet kam tu tai darai?

- Noriu tau parodyti kaip moku.

- Nu aš matau, bet nemanai, kad tai yra pavojinga?

- Man patinka pavojai.

Ji toliau jį čiulpė, Žinoma aš nieko prieš. Negi gaila duoti moteriai pačiulpti? Ji čiulpė, aš uosčiau koksą – gyvenimas buvo gražus, rožinėmis lūpomis klotas. Buvo labai keista, žinoma, man yra tekę duoti kažkam pačiulpti, nu bet dabar kažkaip keistai pasijutau.

Ji čiulpė mano Smith&Wesson revolverį ir netyčia nuspaudė gaidukas.

- Blet!!!!

Jos smegenys konkrečiai nudažė mano žalią kambarį ir mano kambarys tapo raudono faršo spalvos. Vos nesusiurbiau žemaitės ir nepaspringau koksui. Vieną kartą buvau paspringęs – vos nemiriau. Springau apie minutę, nuo draugo pagaminto hotdogo.

Staiga į kambarį įsiveržė Rimas.

- Kas čia per prikolas, tu ką savo bobą nušovei, idiote tu!!!!

- Ne, viskas ne taip kaip atrodo, neleisk Sandrai išeiti.

Į kambarį atbėgo Sandra Nuris, ji negalėjo nuryti to ką pamatė, pradėjo žviegti, kaip kiaulė!

- AAAAAAAAAA! Oh, AAAAAAAAAA! - Žviegė man į ausį skerđžiamos kiaulės balsu.

Aš išsigandau ir paspaudžiau gaiduką. Mano revolveris šovė į radiatorių, o Sandra nukrito. Sandra nukrito Rimui ant bato. Rimas krūptelėjo atsitrenkė į sieną ir nukrito ant Sandros. Krauju išsitemė marškinius, nes kulka atsimušė nuo radiatoriaus ir perskrido Sandrai kiaurai galvą. Mano namie nemokamas remontas ir du lavonai.

- Rimai, nachui, ką mes dabar darysim? Tu bent suvoki, kad mes nupylėm dvi bobas ir tas pydaras vyras greičiausiai žino, kur Ramunė išėjo...

- Tomai, klausyk maža to, kad aš nebaigiau. Dabar turiu išspręsti didžiausią rebusą savo gyvenime!

- Blet, tai spręsk, kas tau trukdo, ką su lavonais darysim?

- Išvešim, paskandinsim.

- Su kuo vešim, su taksi?

- Su mano automobiliu.

- Tu ką girtas dar ir vairuoji? Tu mane stebini kiekvieną dieną.

- O tu nori, kad nevairuočiau. Pas mus gi du lavonai, blet!

- Klausyk, tu čia pabūk, nes tu murzinas, o aš nueisiu pažiūrėt į ką galima būtų suvynioti šitas kurvas. Gerai?

- Gerai.

Mano galvoje kaip prišikta – koksas, brendis ir du lavonai. Staiga rožėm klotas gyvenimas

tapo mano gyvenimo dilema, kurią reikia išspręsti iki rytojaus. Aš užsidėjau kelnes. Rimas – nemirė. Musės nustojo dulkintis – žemės pabaiga. Išėjau iš savo būsto ir nuvariau į parduotuvę. Mano kelionė truko geras penkiolika minučių. Eidamas pasisveikinau su kiekvienu praeiviui, nes aš buvau kosmose. Bet kur eini, vieni pažįstami. Va, toks tas mento darbas. Tai yra – gyvenimo būdas. Atėjau į parduotuvę, ji buvo tuščia. Aš dievas. Ten sėdėjo papinga boba, kuri akivaizdžiai norėjo su manimi pasidulkinti.

- Sveikas, kuo galėčiau tau padėti?

- Labas, man reikia kažkoko maišo, kad galėčiau sudėti pora nustipusių šunų, geriau, kad būtų juodas, nes nenoriu šokiruoti aplinkinių. Įsivaizduoji, vienu metu nustipo du šunys.

- Aha.

Mačiau jos akyse, kaip jinai man kelnes nurenginėja. Ji manęs norėjo. O aš jos ne.

- Tai ar gali man padėti, nes nežinau ką man daryti.

- Gal ir galiu.

- Tu čia rimtai ar išsidirbinėjai?

- Tomai, kokie šunys nustipo, tu neturi šunų. Tu esi užkietėjęs mūsų veisėjas.

- Gerai, klausyk, aš tave tuoj išdulkinsiu ant kasos aparato ir tada tu man padėsi?

- Jei gerai išdulkinsi, tai padėsiu. O jei blogai, tai pagalvosiu...

-Klausyk, neturiu laiko su tavimi čia žaisti. Nusirenk, parodyk kokį lizdą ten tarp kojų turi.

Ji nusiėmė savo kelnes ir nebuvo ten jokio lizdo. Ji dar viena gyvenimo auka su kabančia birka.

- Eik tu nachui, su transvestitais aš nesidulkinu!

- Būčiau birkos neparodžius, būtum papus bent palaižęs.

- Tai, ką aš kaltas, kad tu čiuvaką bybiu suvilioti nori?

Kadangi ji buvo moteris su pimpalu, iš apačios tvojau bobai į snukį kaip Maikas Taisonas, pavariau knockoutą. Boba išskrido nuo savo sosto į antrą parduotuvės aukštą perlauždama lubas iš gipso kartono. Parduotuvėje ramu kaip bažnyčioje, niekas nieko nekalba ir neišsipisinėja. Greitai apibėgau parduotuvės pasiūlą ir radau juodus šiukšlių maišus.

- Pizdec. - Pirmą kartą nusikeikiau bažnyčioje ir likau nenubaustas. Buvau galingesnis už patį dievą!

Didžiausi šiukšlių maišai tokie, kad reiktų lavonus į ketvirčius dalinti. Gyvenime gali būti bent kuo, bet jei mėsininku nebuvai nesuvoki, kaip mėsa smirda ir dvokia – lavoniena. Prigriebiau družbą. Pinigus palikau ant miegančios princesės. Juk aš ne vagis!

Ėjau namo. Žinai, viskas būtų gerai, bet tu pabandyk įrodyti, kad tu nenužudei dviejų bobų savo bute sušniojęs kilogramą kokso. Tu pabandyk. Pabandyk tu. Ir suprasi, kad sėsi į cypę anksčiau nei nuo kokso atleis.

Grižau namo. Rimas miegojo. Jūs tik pamanykit. Du kiauragalviai ir miegantis Rimas. Vaizdelis geras, bet kraupus.

- Klausyk, plevėsa, užteks miegoti! - Koja žadinau Rimą.

- A?

- Ką, A? Ar gražu su lavonais daugintis?

- Nesidauginu aš.
- Tai nemiegok apsikabinęs šitų dviejų kurvų. Imk družbą.
- Kam man šitas pjūklas?
- Todėl, kad dabar mokysimės matematikos. Užduotis tokia: ką reikia padaryti, kad du vienetus patalpinti į aštuonis maišus?
- Tu nori pasakyti, kad mes jas dar turime ir supjaustyti?
- Ne, noriu pasakyti, kad jeigu tu sutalpinsi kūnus į du maišus tada mes nieko nepjaustysim, o družbą gražinsiu.
- Tai kokio bybio, tu paėmei tokius mažus maišus?
- Todėl, kad didesnių nebuvo.
- Tu tyčiojiesi?
- Ne. Rimtai.
- Pizdec.
- Pizdec.

Mes su Rimu nusirengėm kaip du pydarai prieš lytinį aktą. Gaila kameros neturėjau, tai šitą prikolą į internetą būčiau įdėjęs – gautume daug laikų. Rimui drebėjo rankos – jis buvo tikras myžnius, net nesuprantu, kam jis nusirengė, jei nesugeba lavono į ketvirčius padalinti.

Rimas padėjo atsitempti Ramunę į vonią. Parodė savo tikrą galią, beveik pats vienas bobą pakėlė.

- Klausyk, Rimai, tu nori šitą parada stebėti?
- Kokį parada?
- ...
- Ai, nežinau, kad ir kur pas tave beeisi visur lavonai.
- Gerai, tu laikyk maišą taip, kad jei kas nulašės lašėtų į vonią, supratai?
- Supratau, davai varyk, nes čia tuoj mentai prisistatys, šūvį tai jaučiu visas namas girdėjo.
- Koks skirtumas kas ką girdėjo. Svarbu, kad šitų kurvų čia neliktų.

Rimas laikė maišą. Aš ruošiau pietus, dalindamas lavonieną į ketvirčius. Rimas rimtas vyras – sugeba maišą virš vonios palaikyti. Visai kaip primityvi beždžionė. Ėjo laikas. Iš organizmo šalinosi koksas – prakaitas buvo toks baltas, kad galėjau antrą kartą įtraukti. Vonia buvo raudona, kaip beždžionės šikna. Nenoriu net pasakoti kaip aš tas bobas dalinau su atbukusiu pjūklu. Tai buvo žiauru, jaučiausi kaip besismaukantis Kriugeris. Tuomet man buvo ne iki kokso.

Staiga į duris pasibeldė kažkas.

- Rimai, nueik pažiūrėti kas atėjo. - Įdiegiau komandą į savo draugo operacinę sistemą. Esu hackeris.

Rimas nuėjo atidarė duris ir pasakė.

- Pica.
- Pica?
- Taip, pica.

- Iš kur šita pica?

- Nu atnešė picą.

- Tai paimk ir sumokėk, ir pasakyk, kad daugiau picų neneštų, nes mes jį tuoj išnešim...

Rimas padarė kaip buvo lieptas, sumokėjo – paaiškino, kad picos mes neužsakinėjome. Buvau toks išalkęs, kad galėjau tas dvi bobas suvalgyti, bet kadangi atnešė picą. Reikia užkasti.

- Klausyk, Rimai, o kur tavo automobilis?

- Namie.

- Kaip tai namie, tu čia ką pėsčias atėjai?

- Nu, o ką?

- Ir tu tik dabar man pasakei, kad tavo automobilis namie?

- Taip, o ką?

- Tai kam čia reikia nuo pigių narkotikų atsigauti, varyk savo automobilį atvaryk - picos čia neėdęs!

- Ai, blet, rimtai. Nu ką aš žinojau, kad čia pas tave taip...

- Varyk tiktai, nefilosofavęs čia!

Rimas išėjo. Ir dabar atėjo mano laimingoji valanda, kai aš galiu ramiai pasmaukyti. Aš prisidegiau dar senelio paliktas cigaretes, kurios buvo antikvariatas. Smaukiau jas, užgoždamas lavonienos kvapą. Rankdarbiai turi žymiai didesnę vertę, negu tas šūdas, kuris padarytas automatiškai. Aš rūkiau senelio tabaką ir man nerūpėjo, kad mano vonioje guli lavonas, kad mano miegamajame guli lavonas, kad musės nustojo dulkintis ir neberodė pornuchos. Visa tai nepatyrusių vaikų bėdos. Panašus šūdas mane visą gyvenimą lydi. Jau spėjau susitaikyti su revolverius čiulpiančiomis bobomis, su matematika, na ir žinoma su kokso pavidalo prakaitu. Žemaitė buvo vienintelė mano draugė, ji nusruvo krauju ir aš pasijutau dar labiau įsimylėjęs. Lyžtelėjau kokso nuo savo rankos ir susitaikiau su karčia gyvenimo realybe.

Antras skyrius.

Bobos buvo surūšiuotos. Aš buvau pasmaukęs. Susidarė jausmas, kad laikas pradėjo eiti normaliai. Musės draugiškai tupėjo ant lango ir mes kartu žiūrėjome saulėlydį. Durnas filmas kažkoks, kokie vampyrai? Nežinau kas gyvenime blogiau: ar būti pydaru, ar įsimylėti vampyrą. Totalus šūdas, nesvarbu ką pasirinksi.

Suskambėjo mano telefonas. Skambino Rimas – tai buvo svarbus skambutis, į kurį turėjau žūt būt atsiliepti.

- Tomai, klausyk, negaliu pas tave atvažiuoti. Turiu būtinai išsimiegoti, nes man rytoj į darbą.

- Rimai, ar tu blet specialiai dabar iš manęs tyčiojiesi?

- Ne, negaliu aš.

- Tai bent automobilį duok.

- Tai ateik pasiimk.

- Klausyk, tu esi totalus grybas žinai, ar tu bent nutuoki, kad kol aš ateisiu pas tave, šituos du lavonus suris mano alkanos ir seksualios musės!

- Aha.

- ...

Jis padėjo ragelį ir aš pasijutau visiškai vienas. Man buvo depresija. Pasiilgau savo buvusios moters. Tikiuosi ji dar gyva ir žino, kad ją aš vis dar myliu. Mano galvoje iš lėto sukosi krumpliaračiai. Aš galvojau. Ko gero pirmą kartą savo gyvenime. Tai toks galvą apsunkinantis procesas. Velnio. Išsitraukiau žemaitę susukau it franką ir bandžiau užtraukti kokso nuo savo rankos. Man nesigavo. Pabandžiau dar kartą ir vėl nesigavo. Tada žemaitė tarė:

- Вам отказана два раза.
- Atsigauk, moterie, nesuprantu rusiškai.
- Tomai, užteks! Nusibodo man būti tavo filtru. Susirask ką nors kitą.

Ji mane sunervino. Ji nuo manęs nususuko. Aš ją sudeginau, kaip pirmą savo moterį. Buvau visai vienas. Dužo į šipulius mano širdis. Neturėjau visiškai su kuo pasikalbėti, su kuo pasitarti. Nors tvirtai žinojau, kad turėjau lavonais atsikratyti. Iškviečiau taksį. Laukiau, stipriai pirmelėjau, bet neapsišikau. Laikiau ir laukiau.

Gerai, kad ilgai laukti nereikėjo. Laukimui nesu sutvertas kaip ir didžioji masė žmonių. Bet ką gyvenime daryk – reikia laukti. Nori susirasti darbą – palauk. Nori susirasti merginą – palauk. Nori pereiti gatvę ar pas daktarą nueiti – palauk. Nori nusišikti – nelauk. Šiek tiek palauk ir nieko gyvenime daryti nereikės – tik šikti. Man paskambino taksistas aš išėjau į lauką.

- Sveikas, taksiste, klausyk ar gali man padėti turėti aštuonis maišus po aštuoniolika kilogramų, negaliu vienas atnešti.
- Taip, žinoma.
- Sek paskui mane. - Seksualiai vizginau savo uodegyte.

Mes lipome su taksistu į dangų. Palikdami mirtingųjų pasaulį. Pasirodo dangus yra antrame aukšte. O trečiame yra nesąmonė. Tie, kas gyvena aukščiau antro aukšto – dievo nebijo. Parodžiau taksistui maišus ir jis man padėjo juos nunešti iki automobilio, nesigilindamas į jų turinį.

- Ačiū – atsidėkojau taksistui – klausyk, gal turi Maironį arba Basanavičių?
- Turiu Darių ir Girėną, bet kam tau jų reikia?
- Turiu stebuklingų miltelių, bet nebeturiu žemaitės.
- Klausyk, narkomane, sėsk į automobilį ir važiuojam, nereikia man čia tų stebuklingų miltelių.
- Tu ką, fokusų nemėgsti?
- Ne. Sėsk, užčiaupk savo burną ir sakyk kur reikia važiuoti!
- Kaip užčiaupęs savo burną tau pasakysiu, kur man reikia važiuoti?
- Neišsipisinėk. - atsakė taksistas, manydamas, jog aš esu įžūlus bičas.
- Gerai, seni, vešk mane prie vandens.
- Tu ką, išsimaudyti susiruošei? Plafkių nepamiršai? - klausė manęs taksistas ar aš moku plaukti.
- Ne. - pasakiau, kad plaukti aš nemoku.
- Tai kam tau tas vanduo?
- Tau už ką čia pinigus moką, tu man jau gerus dvidešimt litų prisukai pliurpdamas nesąmones. Važiuok tik.

Mes važiuome, o ant automobilio važiuo žiogas. Esu matęs žiogą važiuojantį automobiliu iš Alytaus į Vilnių. Rimtai. Tai buvo antras žiogas pakeleivis. Grojo radijas. Grojo rusiškas gabalas apie laisvę, apie tikrą laisvę, o ne šitą šūdą kuriame mes gyvename. Tiesa sakant, šitas gabalas man

labai patinka. Įdomu, koks jo pavadinimas? Grįšiu, būtinai, nuvogsiu iš interneto.

- Klausyk, piktas taksistas, ar žinai kas čia groja?

- Leningrad.

- Tiek aš ir pats žinau, gabalas koks?

- Svoboda.

- Leningrad – Svoboda?

- Nu.

- Geras gabalas. Ja Svobodėn!!! Dar panašių gabalų žinai?

- Nežinau, tokio šūdo aš neklausau – taksistas parodė, kad jo muzikinis skonis lygus nefiltruotam ekskrementui.

- Važiuoju tavo automobiliu, o tu sakai, kad neklausai tokios muzikos?

- Tai būna paleidžia ir gerų gabalų

- Pavyzdžiui?

- Modern Talking.

- Jo, tu tikrai modernus pašnekovas.

Tas taksistas išties buvo kažkoks lochas, būtų banditas, tai nušaučiau, nachui. O dabar turiu taikytis su šituo ubliudku. Kuriam nepatinka mėgstamiausias mano gabalas. Mes atvažiavom. Aš išlipau, sumokėjau pinigus ir pasiunčiau jį - nachui.

- Gerai, susimatysim! - Lyriškai pasiunčiau taksistą velniop.

- Iki. - Nesuprato mulkis, kad jį pasiunčiau nachui. Visiškas idiotas.

Gyvenimas buvo jėga. Lijo lietus. Maišuose buvo dvi bobos. Aš viskam pasiruošęs Tomas Pavilijonas. Aš išmečiau tas dvi kurvas į vandenį ir pasaulis pasidarė toks, lyg jų nebūtų buvę šiame pasaulyje. Žmonių pasaulyje atsirado daugiau oro, daugiau vietos ir man pačiam kažkaip pradėjo veikt smegenis.

- Blet. Pamiršau telefoną, kaip aš dabar namo grįšiu? - Pirmą kartą klausiau dievo patarimo.

Esu prie kažkokio vandens. Navigacijos neturiu, bet turiu didelį čiulptuką. Kurį pačiulptų daug kas, bet daug kam netelpa. Gyvenimas šūdas, kai dėl techninių galimybių negali padaryti to – ko nori. Lijo lietus. Lijo lietus man ant galvos. Jaučiausi kaip niekam nereikalingas baskervilis, kurį išvarė dėl ėdančių burnų pertekliaus.

Ėjau namo, galvojau apie gyvenimą. Supratau, kad šiku į tą patį vandenį, kurį geriu. Na ta prasme visi žmonės šika į vandenį, kurį geria. Šūdo dydis, nuo šiknos priklauso. Kapitalistai šika daugiausiai. Padlos. Nesupranta, kad maistas vandenyje miršta. Apsimeta debilai, kad pasaulyje nieko nevyksta. Silpnas aš mentas, tai visus iššaudyčiau velniop. Kaip aš gersiu alkoholį, jei vanduo visas apšiktas bus? Alkoholis ir taip šūdas, o jei dar vanduo šūdinas bus, tai alkoholis bus dvigubas šūdas. Kur pažiūrėsi – vienas šūdas. Rimas ir tas – šūdas. Žaibavo, gerai, kad į mane nepataikė, tai aš čia viduryje kažkokio šūdo ir dar be žaibolaidžio. Po velnių.

Aš ėjau – ėjo laikas. Aš sustojau – ėjo laikas. Nesupratau. Kodėl taip vyksta, kur tas laikas eina, jei aš stoviu vietoje? Kur logika, kur esmė? Lietus aprimo. Gyvenimas tapo prasmingas.

Prasmingai žengiau gatve, viskas mano gyvenime veikė – smegenys, širdis ir bybis. Ėjau pro kažkokią chebrą ir jie kaip specialiai prie manęs prisikabino.

- È, kur eini?
- A? Namu.
- Tu matosi seniai į jabolą negavęs. Nori gauti pizdy?
- Su plaukais?
- Kokiais plaukais?
- Nu tu man siūlai pizdos su plaukais, ar be plaukų? Nesuprantu tokių degradų kaip tu.
- Be plaukų.
- Skusta?
- Ką tu čia skustu vadini, urode, tu?
- Ar skusta pizda klausiu, buožgalvi tu nelaimingas.
- Tuoj tau nereikės nei skustos, nei plaukuotos.
- Tu man pačiulpsi? - Pasirodė, kad čiuvas kažkoks nelaimingas pydarastas.
- Tuoj tu man pačiulpsi! - Bandė man įrodyti, kad aš pydarastas.
- Tai, kad aš ne pydaras! Visi tai žino! - paaiškinau pydarui, kad aš ne pydaras.
- Kas tie visi? - domėjosi pydaras apie tuos, kurie žino ką žino.
- Tie kas mane žino.
- Kas tave žino, benami tu? - pydaras norėjo man suteikti nemokamą būstą.
- Niekas manęs nežino – paaiškinau, kad manęs niekas nežino: nei kaip mento, nei kaip rašytojo.
- Būtent! - pydaras kažką suprato, bet nesupratau ką.

Mane užkniso kalbėti su tuo gėjum, nes jo draugai į pokalbį nesivėlė. Turbūt intelektualų būrelyje vienas idiotas. Išsitraukiau savo revolverį – čiulptuką.

- Pačiulpsi, ar nušauti? - supratau, kad kalbėjau su savimi vienas, nes rimta chebra išgaravo kaip išgaruoja sniegas pavasarį – akimirksniu.

Pastebėjau, kad dažnai kalbuosi su savimi vienas. Nu bet ne tokiomis temomis. Pizdas reikia dulkinti, o ne apkalbinėti, tai pasakys kiekvienas tikras pacanas, kuris gyvenime matęs daugiau nei porą papų. Seksas yra nostalgija. Čiulpiu du papus ir vis tikiuosi, kad iš jų bėgs pienas. Koks esu visgi naivus. Jei pieno nėra, kam juos čiulpti? Lai mergos čiulpia. Nes jei nečiulpia, tai kažką kalba. O tos kurios nečiulpia, pastoviai kalba. Papais burnos neužčiaupsi, o bybiu gali.

Buvau visai netoli namų. Man stovėjo. Klausimas galvoje. Ar Rimas atvažiuos rytoj manęs pasiimti ar ne? Taip tas myžnius man nieko ir nepasakė. Myžniai niekada nieko nesako. Jie, todėl ir myžniai. Rimtai. Myžnius tik per tardymą viską pasako, o kai chebrai reikia prisipažinti, jog lochanulsia, tada būna tylos minutė, kaip per popiežiaus laidotuves. Toks tas mento gyvenimo būdas – iškarto matai, kas yra myžnius čia.

Turėjau šautuvą ir man nerūpėjo kas aš toks: mentas, policininkas ar seklys. Kažkodėl man atrodo, jog esu mačo. Nors nesidulkinau su Rimu niekada gyvenime. Jei jis būtų boba, seniai jį būčiau išdulkinęs – pirmą tarnybos dieną jis būtų man nučiulpęs, tai yra ji.

Grįžau namo. Baigiau filosofuoti. Mečiau universitetą. Pasielgiau teisingai savo gyvenime. Mano gyvenime nebuvo klaidų. Klaidose buvo mano gyvenimas.

Nuėjau miegoti ir pradėjau sapnuoti.

Sapnavau šūdą.

Kaip visada.

Trumpas skyrius.

Mane budino telefono skambutis. Koks idiotas miega su įjungtu telefonu? Tas, kuris tikisi, kad jam kažkas paskambins. Svarbus. Tai buvo svarbus raginimas iš nuovados ateiti į darbą.

- Labas rytas, saulute, ar tu ateisi į darbą?

- Eik tu nachui, aš dar miegu.

Padėjau ragelį.

Užmigau.

Sapnavau šūdą

Skysta – kaip kada.

Ketvirtas skyrius.

Į duris baldojosi kažkas. Dun dun dun. Akį atmerkiau.

- Kas?

- Aš!

- Kas aš?

- Tomas Pavilijonas.

- Žinau, norėjau pasakyti, kas tu?

- Rimas, durniau.

- Tai kodėl tu beldiesi į atidarytas duris, negi tu nesuvoki, kad aš tingiu keltis, nenoriu į darbą. Dirba tik lochai.

- Tomai, nebūk šūdas!

- Tu nebūk šūdas, tu vakar mane kinul! Sėdėjai namie kaip mažas vaikas ir darei namų darbus. Jaučiu dar ir savo motinai papus pačiulpei. Sušiktas čiulpikas.

- Nepyk, Tomai, tu gi žinai, kad kitaip negalėjau.

- Tavęs nebuvo, aš su visu šūdų susitvarkiau vienas!

- Tai tu šaunuolis.

- Žinau.

Jis mane kėlė, ragino eiti į darbą, o nesivolioti lovoje kaip kokiai pradinukei po pirmo lytinio akto.

- Gerai, Rimai, užpysai. Keliuosi ir veži tu mane tų supistų lavonų žiūrėti.

- Gerai, tu keliesi ir aš vežu tave supistų lavonų žiūrėti. - dieve tu mano, koks jis bukas šiandien. Kas jį pagimdė?

Aš atsikėliau, miegojau su rūbais. Kaip tikras vyras. Negi jūs genijai nesuprantat, kad nusirenginėti ir apsirenginėti yra beprasmis dalykas. Miegi su rūbais ir nedarai šūdo! Žinot, kodėl tikri vyrai nesidulkina? Jei suvokiat tekstą, tai suprantat, kad tikri vyrai miega su rūbais! O pydarai

miega be rūbų – va toks ir skirtumas.

Žodžiu, jaučiausi kaip nedapista kurva, barzdota kurva. Man reikėjo nusiskusti, bet tikri vyrai nesiskuta. Nes tas, kas neturi ūsų ir barzdos yra tikrų tikriausias pydaras. Rimas ir tas su barzda. Žodžiu, mes du barzdoti diedai – mentai, o policijos pareigūnai. Detektyvai, sekliai – super policininkai. Buvau pasiruošęs lygiai taip pat, kaip ir tada, kai mane gimdė. Jūs visi verkėt, o aš rūkiau. Nes gimiau su barzda.

Pamiršau kas buvo vakar, nes esu ištreniruotas taip, kad užmirščiau viską. Mes sėdėjom Rimo automobilyje. Jis buvo kiek įdeges, o aš nebuvo įdeges, nes aš atostogauju kosmose.

- Rimai, ar tu bent nutuoki, kad mes tavo automobilyje sėdim gerą valandą?

- O! Tu, jau čia? Galvojau ateisi kiek vėliau.

- Tu ką girtas?

- Ne

- Nuo motinos papų apsvaigai, tiesa ji koksą dar šnioja?

- Nebešnioja.

- Kada metė?

- Tada kada koksas pasibaigė.

- Kada pasibaigė?

- Vakar

- Nu jo, logiška. Važiuok geriau.

Jo automobilis riedėjo taip, kad greičiau būtų buvę tiesiog nuvažiuoti troleibusu iki įvykio vietos. Šniūrais. Mes stovėjome kamštyje. Troleibusai nestovėjo kamštyje.

- Čia kažkokia nauja tvarką? - Teiraujosi serverio naujų atnaujinimų, nes manieji jau kokį dešimt metų nėra buvę atnaujinti.

- Jo čia taip padarė, kad mentai stovi korkėse, o troleibusai važinėja. - Gavau atnaujinimą. Dabar aš kietas.

- Tai, kodėl mes nevažiavome su troileibusu? - Siekiu įgyti taktinį pranašumą.

- Iki Šiaulių? - Taktinio pranašumo negavau.

- Blet. - Sistema išmetė klaidą, o aš užrūkiau. Rankdarbį. Geras dalykas, tas menas. Niekada meno nesupratau. Sutraukiau išliekamąją vertę lyg niekur nieko.

Diena buvo ankstyvo ryto stadijoje. Šunys lojo. Gaidžiai dulkinosi. Žiogo nebuvo. Pasaulis miegojo, arba dulkinosi. Mes važiavome. Šiauliai buvo mūsų panosėje. Mes Šiauliuose.

Mes atvykome į šūdiniausią pasaulio miestą. Šiaulius. Man tas miestas patiko, vietiniai kentai. Pacanai ir kitokie iškrypėliai. Nežinau, kodėl pasaulyje šūdiniausias miestas yra Šiauliai. Nežinau. Koks man skirtumas, ten vis tiek negyvenu. O tie, kas ten gyvena ir taip žino, kuris miestas šūdiniausias.

Mes nuėjome į įvykio vietą. Ten gulėjo švinkti pradėjęs lavonas. Jis buvo vyras! Kokso nenorėjo. Rūkyt nemėgsta, o gerti – na nebent vandens. Atnešiau jam vandens. Jis atsigėrė ir toliau gulėjo. Jis buvo tikrai miręs. Iš burnos aiškios kečiupo dėmės. Tarp kojų, iš priekio - garstyčios, o iš galo - žvėriena. Tokio apsišikėlio nebuvo matęs! Žvėriena, garstyčios ir kečiupas – skanu. Tokių pietų nebūčiau atsiskęs jokių būdu. Žinoma visa tai šūdas, na bet ką tu padarysi, žmogau?

Lavonas gulėjo. Aš į jį žiūrėjau. Jis pakeitė pozą. Rimas jį nufotografavo. Pamačiau vizitinę kortelę su užrašu „Garetas“. Paėmiau kortelę, lavonas atsigulė kaip gulėjęs.

- Klausyk, Rimai, ar žodis „Garetas“ tau nieko neprimena?
- Primena kažkokią knygą, o ką?
- Va žiūrėk, čia yra kažkokia vizitinė kortelė ir ant jos taip užrašyta, ką apie tai manai?
- Knyga, tai briedas buvo.
- Prie ko čia ta knyga?
- Ne prie ko.

Jo. Kečiupas, garstyčios, žvėriena ir „Garetas“. Ką visa tai reiškia? Kas čia per šūdas? Negi aš sapnuoju?

- Rimai, duok man į snukį!
- Ką? Kam?
- Duok nesigilinęs gi!

Gavau į snukį pirmą kartą savo gyvenime už nieką. O dar sako, kad už nieką negausi. Žodžiu, gyvena ant pasaulio kažkokie tai neišmanėliai. Nesuvokiat realybės, tai nesąmonių nešnekėkit. Supratau, kad nesapnuoju, nes snukį skaudėjo. Gavau silpnai, Rimo smūgis kaip pirmoko, net nosies nesulaužė. Norėjau jam duoti atgal, bet dar užmušiu. Tada tikrai nesuprasiu, kas per šūdas yra Garetas.

Atėjo šlavėja sušlavė lavoną, žvėrieną, kečiupą ir garstyčias. Likau be pietų.

- Rimai, einam į barą išgerti?
- Negaliu, aš už vairo!
- Tau niekas nesiūlo gerti alkoholio, intelektualus žiurkėne tu.
- Tada einam.
- Tu kaip merga. Iš pradžių negali, o po to gali. Nesuprasi tokių kaip tu.
- Nori su manim pasidulkinti? - Intelektualus žiurkėnas išjungė savo intelektą.
- Tu gi žinai, kad aš nesu homoseksualas! - Patikrinau žiurkėno intelektą.
- Tai, kodėl tu mane merga vadini?
- Na todėl, kad tu kaip merga, o ne merga. Negi tu žiurkėne rimtai savo proto netekai?
- Tomai, užpisai.
- Žinau.

Mes atėjom į barą. Ten sėdėjo dvi bobos, barmenas ir penki kantai. Mes sėdome prie barmeno. Jis buvo dievas tėvas, Rimas buvo dievas sūnus, Aš buvau dievas šventoji dvasia. Amen. Mes buvom it ant kryžių.

- Ko norėsit, vyrai? - dievas tėvas kreipėsi į dievą sūnų ir tą kitą dievą. Mes buvome dievai. O jos buvo Marijos. Kantai ne prie ko.
- Išgerti! - užgiedojo dievų duetas unisonu.
- Ko būtent? - pradėjo tyčiotis iš detektyvų, barmenas, akivaizdžiai matėsi, kad jis nesidulkino su jokia boba. Močkrūšys - būtų jam tikras pagyrimas.

- Alaus duok! - Įdiegiau programą barmeniui į galvą.

- Duok man sulčių! - Rimas pasakė, kažkokį šūdą.

Barmenas kaip tėvas, mus aptarnavo gerai. Rimas suprato, kad pasakė kažkokį šūdą.

- Duok ir man alaus! - Rimas pasitaisė nurijęs sultis ir supratęs savo gyvenimo klaidą.

Barmenas suprato, kad Rimas suprato, kad prieš tai Rimas pasakė kažkokį šūdą! Va, kai kažkokį šūdą reikia suprasti, tai visi protingi. Deja, kai reikia kažką rimčiau. Tada smegenys pradeda lydytis.

- Klausyk, Barmenas Supermenas, Ar tu žinai ką reiškia Garetas?

- Ne, detektyve, nežinau.

- Iš ko sprendi, kad aš detektyvas?

- Taip parašyta. - Pasakė, kad kažkas kažkur apie mane parašyta. Nesupratau. Perklausiau.

- Kur?

- Tau ant snukio! - Viskas tapo aišku.

- Klausyk, kodėl čia visi tokie pikti? - Aplinkui vienos nemandagios kurvos...

- Aš šiandien be nuotaikos, nėra čia piktų – Nemandagus kurva, paaiškino, kad jis mandagus kurva. Na jo.

- O tau, atrodo, kad aš tai su nuotaika?

- Tomai, palik žmogų ramybėje – Savo snapą ir Rimas įkišo. Geriau jau būtų bybį įkišęs.

- Aš tik paklausiau, kas tas Garetas. O čia kažkoks šūdas vyksta! - Paaiškinau padėti dviem debilams.

Vienu žodžiu, aš supratau, kad jei tavo draugai debilai, tai greičiausiai ir tu pats debilas. Apie Garetą nieko nesužinojau. Jaučiausi kaip totalus mulkis. Detektyvas, kuris nežino, kas yra Garetas. Kas čia per detektyvas? Šūdas kažkoks, nevykėlis. Tai ko gero yra vienintelis dalykas, ko aš nežinau. Nes mento vardu Garetas nėra, bandito vardu Garetas irgi nėra.

Aš filosofavau ir mano filosofijas nutraukė užgiedojusi boba.

- Vyrai, kodėl Jūs pykstatės? - Teiravosi graži moteris, praperstu balsu.

- Klausyk, Rimai, tu čia pašikai? - Pasidarė išties įdomu iš kokios šiknos šitas balsas sklinda.

- Tomai, argi aš galėčiau prie bobų šikt? - Rimtas teiginys, rimtas.

- Bybys tave žino. - Nerimtas teiginys.

- Vyrai, aš čia! - praperstas balsas sklido iš kažkur ir nesuprasi iš kur...

- Kur čia? - klausiu prapersto balso šeimininko!

- Čia, į apačia pažiūrėk – praperstas balsas paaiškino iš kur jis sklinda.

Ten stovėjo boba - nykštukas. Susidarė toks jausmas, kad jį su mano bybiu kalbėjo. Boba – nykštukas galėtų stovėdama, man stovinčiam – pačiulpti nesusilenkus. Tai ko gero yra dar vienas pasaulio stebuklas. Iš kur atsiranda nykštukai? Iš pasakų greičiausiai.

- Atsipisk, su nykštukais nesidulkinu! - paaiškinau situaciją.

- Čia dėl balso? - paaiškino, man, kad aš netinkamai paaiškinau situaciją.

- Ne, blet, dėl ūgio! - paaiškinau situacija, tai, kuri man paaiškino, kad aš netinkamai paaiškinau.

- Klausyk, detektyve, aš tau nučiulpsiu kaip niekas nečiulpė! - Man pasidarė įdomus toks pasiūlymas, nes aš tiksliai nežinojau kuo smirda mano bybys. O jei smirdės beždais, tai vis tiek neuostysiu.

- Gerai, einam! - parodyčiau, praperstabalsei, interesą.

- Kur einam? - mano galvą žlugdė boba.

- Einam tu man pačiulpsi? - Bandžiau sužlugdyti bobą.

- A, tiesa, einam. - Ji prisiminė ką man siūlė ir mes nuėjom.

Mes nuėjom į tualetą. Jos vardas buvo Marija Čiulps. kažkas man kuždėjo, kad ji gerai čiulps. Tiksliai negaliu pasakyti kas joje buvo tokio, bet jaučiau, kad ji gerai čiulps.

Ji ištraukė mano pimpalą. Aš išėmiau patronus iš revolverio. Ji įsidėjo jį į burną. Aš įdėjau vieną patroną į revolverį. Ji čiulpė. Aš žaidžiau rusišką ruletę. Ji čiulpė taip gerai, kad aš laimėjau rusišką ruletę trylika kartų iš eilės nesukčiaudamas. Vyrui reikia bobos kuri gerai čiulpia. Liaudis sako, kad jei gerai čiulpi, tai gali depresiją iščiulpi. Kiek atsimenu savo gyvenimą, kai man čiulpė, tai niekada nebuvo blogos nuotaikos!

Gera, boba – nykštukas. Tai darė mane labai laimingu, net pamiršau, kad aš ieškau Gareto. Žiūrėjau į kortelę ir nuleidau. Tualetu vandenį pašikęs. Nes jau ilgokai laikiau. Kortelę savo rankoje. Į kortelę žiūrėjau, kaip koks debilas. Degradavęs žmogus.

- Rimai, klausyk, na tu bent pažiūrėk į šitą kortelę, nesuprantu. - Paaiškinau, kad nesuprantu.

- Tomai, jei tu jau nesupranti, seklį tu, tai kaip po galais aš galiu suprasti? - Paaiškinu, kad jam tai tikrai nėra lemta suprasti to, ko aš net nesuprantu.

Rimas žinojo, kad aš žinau daugiau už jį. Todėl nepiso proto ir neapsimetinėjo, kad gali kažką daugiau pamatyti negu aš.

Sėdėjome mes bare keturiuose: Aš, Rimas, Marija Čiulps ir poperėlis vardu Garetas. Tokio rebuso gyvenime niekada nesprendžiau, nesuprantu kas čia per šūdas. Kas tas Garetas, kas tai per šūdas? Tai buvo sunkiausia diena mano gyvenime.

- Rimai, o tu pažįsti Marija Čiulps?

- Nelabai – pasakė, kad Marijos jis nepažįsta.

- Tai susipažinkit! - Pasakiau, kad susipažintų, nes kai ne visi pažįstami, kažkaip prastai dialogas einasi.

- Ne! - Marija Čiulps, pasakė, kad nečiulps. Rimas nuliūdo ir pirstelėjo. Marija Čiulps, pasakė, kad jam dabar tai jau tikrai nečiulps.

Vyrai, neperskit prie mergų, nes nečiulps net Marija Čiulps. Jei nepersit, tai gal pačiulps. Žodžiu. Šūdas čia kažkoks, nerimta.

- Supermenas Barmenas, dar alaus duok, nes aš numirsiu spręsdamas tokius galvosūkius. - Jam tikrai nebuvo gaila girdyti mane už mano pinigus, už savo, padla, neduotų tiek daug gert.

Kai kapitalistai nori išpešti pinigus, jie gatavi viską padaryti. Dauguma spėju pačiulptų ir revolverį, ir bybį. Čiulptų ir sakytų: kaip skanu, kaip gardu, šiek tiek į arbūzą panašu. Spėju net už pinigus kapitalistas nepasakytų, kas per šūdas yra Garetas. Kaip gali būti vizitinė kortelė be kontaktų visai nesuprantu.

- Tomai, duok pažiūrėti ir man tą vizitinę kortelę vardu Garetas. - Siūlė savo intelekto pagalbą kolega Rimas.

- Imk, Rimai, bet jei nepasakysi kas čia per šūdas, už alų mokėsi tu! - Išdėsčiau savo sąlygas. Buvau

kietas, nes tokios sąlygos įtakoja aktyvų smegenų veiksmą.

Rimas paėmė popiergalį vardu Garetas ir apvertė kitą pusę ir ten buvo elektroninio pašto adresas!

- Tomai, o tu matei, kad ten užrašytas elektroninio pašto adresas? - Literatūriškai pasakė, kad aš esu debilas, nevisprotis.

- Nemačiau, parodyk, - norėjau pats įsitikinti, kad aš debilas! - Rimtai, eik tu sau, koks aš durnas! Kodėl negalėjau pats pažiūrėti kitą pusę? Ką dabar apie mane galvos mano mama?

- Nežinau, ką jinai galvos, Šerloke tu. - pagyrė geriausią britų detektyvą. Pagarba.

- Tai tu trauk telefoną nesmaukęs – pasakiau, kad rūkyti negerai, bet man galima.

Jis metė ydingą veiklą, ištraukė telefoną, pajungė internetą ir mes jau buvome ryšio zonoje.

- Klausyk, Rimai, tu gali išsiųsti tam Garetui žinutę su tekstu: „Kas tu?“? - Kažką strategavau, bet nelabai, nelabai.

- Galui, tam ir turiu telefoną su internetu! - Gyrėsi, padla, savo išmaniuoju šūdu.

- Tai siųsk!

- Išsiunčiau!

- Šaunuolis.

- Barmenas, duok dar alaus, tai dabar užtruks kol atrašys! - Verkiau barmenui į petį, sakiau, kad technologijos leidžia viską padaryti greitai, o būna tokių, kurie amžiais negali su kompu nieko padaryti. Pralaimėtojai kažkokie.

Mes su Rimu likom gerti. Marija Čiulps jau man šiandien nečiulps. Ji išėjo namo. Slinko minutės, valandos. Mes gėrėm ir blaivėjom. Blaivėjom ir gėrėm. Kalbėjome apie gyvenimą. Tiksliau apie šūdiną gyvenimą. Nes geras gyvenimas būna tik kartais. Kai kažkas čiulpia, arba kai gauni algą. O čia pas mus alga tokia, kad į delną telpa. Dievas numirtų gavęs tokią algą.

Penktas skyrius.

Dievas nemirė. Ir pagaliau mes sulaukėme Gareto atsakymo.

- Rimai, ką parašė Garetas? - Seilę varvinau.

- Garetas.

- Kas Garetas?

- Garetas parašė, kad jis Garetas.

- Ir viskas? Daugiau nieko neparašė?

- Parašė, kas tu.

- Kas aš?

- Kas mes, ko gero.

- Nori pasakyti, kad Garetas parašė, kad jis Garetas ir paklausė, kas mes tokie? - Bandžiau suprasti big bang teoriją.

- Taip. – išaiškėjo, kad nėra ko gilintis į didžiojo sprogo teorijas. Viskas yra pakankamai aišku.

- Tai tu parašyk: „Tomas Pavilijonas ir Rimas Priestatas“ - Gyvenimas atrodė, kaip kažkoks komiksas.

- Parašiau.
- Tu šaunuolis, kodėl iškart neparašei, kad mes esame du detektyvai?
- Nežinau – paaiškino, kad nieko nežino...
- Klausyk, aš abejoju, kad mes kažką per emailą išpešime... - ... - Koks ten Gareto elektroninis pašto adresas?
- garetas@šikantipempė.lt – tiesą pasakė Rimas. Kaip visada.
- Klausyk, tu žinai kas yra šikanti pempė? - Norėjau, kad kažkas kažką žinotų.
- Nežinau – sakiau, kad nieko nežino.
- Tai tu pagooglink, žiurkėne tu. - pasakiau kas yra Google ir ką reikia su juo daryti. Mano kolega nebuvo toks debilas, kaip dauguma. Jis iškart suprato. - Pažiūrėjai?
- Jo, firma tokia yra.
- Kur? - Hackinau savo kolegą, kaip kokį pirmoką.
- Šiauliuose. - Sakiau, kad hackinau, gavau informacija, kaip nechui.
- Šitam, šūdinam, mieste? - Norėjau pasitikslinti, kiek Šiaulių yra žmogaus gyvenime.
- Nu.
- Tai tu dabar man pasakyk, o geriau pagooglink. Kokio bybio mes čia geriam?
- Nežinau.
- Tai pagooglink!
- Neradau nieko.
- Rimtai googlinai?
- Nu.
- Tai, tu durnius, varom iš šito baro.

Atsisveikinome su barmenu ir nuvarėm pažiūrėti apžiūrėti šikančią pempę. Automobilis iš lėto bezdėjo į priekį. Aš rūkiau rankdarbius. Rimas vairavo. Rimas seniau buvo lenktynininkas, padarė avariją ir dabar jo automobilis gali tik bezdėti. Automobilis tapo invalidu. Šika į maišelį, bet važiuoja. Skanu rūkyti rankdarbius. Tikras menas yra geresnis už kičą. Sakau.

Mes buvome netoli šikančios pempės. Mes skambinome į biuro duris. Niekas neatidarė. Už durų aiškiai girdėjosi besidulkinančios musės.

- Rimai, neužpisk, peršauk durų spyną. Nes aš turiu pamatyti tas muses! - Tuo metu buvau pats žymiausias šmikis, kuris veisia muses.

Rimas pasiėmė savo Glocką į kuloką ir šovė į durų spyną. Nepataikė. Kreivarankis. Šovė antrą kartą nepataikė. Apsimyzęs kreivarankis. Šovė trečia kartą ir durys pačios atsivėrė. Trečias kartas nemeluoja. Mes įėjom į šikančią pempę! Ten stovėjo kompiuteris, gulėjo nuogos musės. Aš atsėdau prie kompiuterio ir jį įjungiau. Tas šūdas, netoks jau ir šūdas, užsikrovė akimirksniu. Prieš mano akis užsikrovė kompiuteris ir manęs prašė slaptažodžio. Manęs pirmą kartą kažkas kažko prašė gyvenime. Negalėjau sušikti šito reikalo. Na aš pagalvojau, ko manęs prašo ir daviau tai, ko iš manęs nori – slaptažodį. Suvedžiau žodį: „Slaptažodis“ ir nuhackinau nepažįstamą kompą iš pirmo karto.

Kompiuterio savininkas yra protingas, kadangi visą savo informaciją laiko Facebook tinklapyje. Žodžiu kitaip tariant, nuhackinome mes tą Garetą per kokią minutę. Jo kompą, jo

gyvenimą. Dabar mes žinojome, kad Garetas neturi fotografijų Facebook tinklapyje. Turi vieną draugą. Kažkokį bebrą. Ir nuo to man gyvenimas, tiesa sakant, nepalengvėjo.

Mes laukėm, kol pasirodys Garetas. Šikanti pempė nustojo šikti. Tai yra bankrutavo. Mes neturėjome visiškai nieko. Mes buvome it kokie ramentai.

- Klausyk, Rimai, o gal parašom tam bebrui?

- Kokiam bebrui?

- Tam, kur pas Garetą Facebook drauguose yra.

- Parašyk.

- Ką rašyt?

- Iš kur man žinoti, tu čia detektyvas.

- Tai tu nežinai, ką aš turiu parašyti? Na jo, iš kur tu gali žinoti, ką aš turiu parašyti, tu gi nesi ekstrasensas. Žodžiu parašysiu, kad mums reikia susitikti įdomu - ką atrašys.

Parašiau susitikimo užklausą bebrui vardu Herkus Bebras. Sulošiau kelias partijas farmville. Pas Garetą ištis buvo neblogo ferma. Augo pomidorai, kiaulės ir žąsinai. Sėdėjau, lošiau, Rimas žiūrėjo. Ir kažkaip supratau, kad darau šūdą. Žinoma ne pirmą kartą gyvenime, bet vis tiek šūdą. Atėjau ir farminu kito žmogaus fermoje. Sau taškų nerenku. Supykau ir ištryniau fermą. Nuojauda kužda, kad galima atstatyti. Tik ištryniau fermą ir atrašė Herkus.

- Garetai, kur nori susitikt?

- Šiauliuose.

- Taip bet, kur?

- Užėik į šikančia pempę, aš čia sėdžiu. - Suvariau Herkų kaip penktoką.

- Gerai, būsiu po valandos. - Herkus pažėrė kažkiek informacijos apie neinformatyvų susitikimą.

- Klausyk, Rimai, ką mes veiksime visą valandą?

- Pažiūrim porno?

- Kokį porno, virusą pagausim ir kompi bus pizda.

- Taigi ne mūsų kompas, koks skirtumas?

- Durniau, čia gi įkaltis.

- Rimtai.

- Klausyk, turiu idėją. Sužaidžiam rusišką ruletę, esu trylika kartų iš eilės laimėjęs. Gal pavyks padidinti rekordą.

- Nu davai. - pasakė Rimas, kad mano idėja jį kabina.

- Kas pirmas na vas ki či, gerai?

- Gerai.

- Vas ki či – giedojom unisonu, jis padarė šulinį, o aš padariau lapą. Aš tuo džiaugiausi, nes aš laimėjau. Dabar galiu persišauti sau galvą pirmas! Geriau būčiau pralaimėjęs. Man gyvenime visiškai nesiseka.

Gerai, užteks myžt į batą. Reikia susiimti.

- Klausyk, Rimai, kokį tu lygį rusiškos ruletės nori sužaisti?

- Penktą.
- Gerai.

Aš įdėjau penkias kulkas į savo šešiakulkį revolverį, pasukau ir šoviau sau į galvą. Laimėjau. Šovinio nebuvo. Rimas irgi laimėjo. Mes žaidėm apie valandą. Aš surinkau dvidešimt devynis taškus ir Rimas surinko dvidešimt devynis taškus. Mes kažkodėl tokį žaidimą sužadžiam lygiom. Visada.

Buvo mano eilė, trisdešimtas raundas. Aš išsukau būgnelį, kaip tikras asas. Ir tik, pist, pro duris atėjo kažkoks pašalinis žaidėjas, ir aš jį nušoviau nachui!

- Rimai, kodėl man taip nesiseka paskutiniu metu, pažiūrėk, kas čia per šūdas atėjo!
- Herkus Bebras.
- Tu nori pasakyti, kad aš nukabinau mūsų vienintelį kablį?
- Ko gero.
- Tai ką mes dabar darysim?

Teko pripažinti, kad trisdešimtą raundą būčiau pralaimėjęs ir Herkus Bebras mane išgelbėjo. Todėl visą gyvenimą būsiu laimingas, kol kas nors nesugadins nuotaikos. Rimas ir aš, mes, sėdėjom visiškai akligatvyje. Visiškai šūde.

- Tu jį patikrink, gal jis turi kažkokį dokumentą ar dar ką nors.
- Klausyk, peržiūrėjau jo piniginę, yra pasijungimas prie banko.
- Kokio banko?
- Oranžinio.
- Geras bankas. Duok prisijungimo duomenis pažiūrėsime, kas čia per Herkus.

Prisijungiau prie Herkaus oranžinio banko sąskaitos, pažiūrėjau namų adresą, pakeičiau telefono numerį į savo telefono numerį. Jei skambins iš banko, kad man paskambintų. Po to supratau, kad padariau kažkokį šūdą, ir išvis ištryniau telefono numerį iš banko, kad niekas neskambintų.

Herkus gyveno visiškai šūde. Jis neturėjo nei pinigų, nei paskolų – jo kredito informacija yra šūdo vertės.

- Klausyk, Tomai, ką darysim su lavonu? - Rimas rodė savo sąmojingumą esamoje situacijoje, taip didžiavausi juo.
- Paskandinsim šitą bebrą tulike. Jis gi bebras. - Dalinausi savo suvokimu apie zoologijos pasaulį.
- Tu nori sukišti Herkų Bebrą į unitazą? Ar tu visai pablūdai? - Prieštaravo kolega mano taktiniam sprendimui, lyriškai teigdamas, jog esu išprotėjęs diedas.
- Taip, noriu.
- Tai, kodėl tų bobų nesukišom į tuliką? - Rimas bandė palaužti mane psichologiškai.
- Todėl, kad ten buvo dvi bobos, o čia gi tik bebras! - Paaiškinau, kad jo sąmojis nėra lygus mano suvokimui.

Nieko nelaukęs, nieko neįrodinęs Rimui, paėmiau bebrą už uodegos, nunešiau į šikaną. Bebrui buvo galas, jis akivaizdžiai buvo nustipęs. Jam buvo pizda. Aš jį sukišau į unitazą ir nusiėmęs batą, kojos nykščiu paspaudžiau nuleidimo, į gilią šachtą, mygtuką. Tai buvo naro nusileidimas į giluminius vandenis. Bebras išplaukė į rojų, kuriame man nebuvo vietos. Nei unitaze,

nei šiaip.

Mes atsikratėm lavono, kraują nuplovėm limonadu, limonadą išgėrėm. Šikanti pėmpė buvo šviri tiek iš išorės, tiek iš vidaus. Joje nebuvo nei gramo šūdo. Ir visa tai super seklių dėka. Mes akivaizdžiai nebuvo patys protingiausi ant pasaulio, bet mes buvome apsukrūs ir tai bus gelbėjo kiekvienoje mūsų apšikto gyvenimo situacijoje. Jau tas, kas su savo šūdu susitvarkyti negali yra totalus mulkis. Mes galim – mes kieti. Super mentai. Gyvenime galime tapti super mentais, arba super banditais, bet dažniausiai tampame kažkokiais šūdais. Šūdais be gyvenimo tikslo, be gyvenimo prasmės ir dažnai be nuotaikos.

Rimas žiūrėjo bobai į papus, aš rūkiau. Mūsų slaptas tyrimas turėjo tik kelis kabliukus: popiergalį vardu Garetas, Bebro Herkaus namų adresą. Žinome, mes savo srities profesionalai ir mes turėjome tik vieną pasirinkimą - važiuoti pažiūrėti kur gyvena Bebrai.

Šeštas skyrius.

Mes riedėjome tankiu mišku. Buvo tamsu. Man buvo baisu. Rimui buvo smalsu. Man iš nosies išlindo plaukas, Rimas jį nukando. Tai buvo gan keista, bet šimtu procentų praktiška. Tai tikrai buvo geriau negu ant viršaus su žirkėmis užsilipusios moters kūnas. Žinant faktą, kad žmonės yra subinrankiai, tokie bajorai gali tapti žmogžudysčių skyriaus reikalu. Jūs tikrai nenorite, kad Jūsų mirties bylą nagrinėčiau aš, aš gi žudiką dar gyvą pakasiu jam nespėjus paskutinį kartą nusišikti.

Pagaliau mes atvažiavome prie didelio medžio. Tas medis buvo toks storas, kad ten tilptų keli mano butai. Ko gero gerai valgo. Mes išlipome iš automobilio ir paskambinome storo medžio varpais. Duris atidarė ponias Bebrė. Jos papai buvo tokie dideli, kad negalėjau pasakyti nė žodžio.

- Sveiki, ponai, kuo galiu Jums padėti? - Teiravosi didelių papų žvėris.

- Labas vakaras, mes norėjome pranešti, jog mirė Jūsų vyras ir yra palaidotas Rojuje, penktoje eilėje - Rimas panaudojo socialinę inžineriją, gerai jį išmokiau.

Boba puolė į raudas ir pakvietė mus į vidų. Aš atsikvošėjau nuo kerų ir galėjau kalbėti.

- Blet, aš galiu kalbėti! Pagaliau! Ponia, koks Jūsų pilnas vardas? - Tomas, tai yra aš, grįžau į trasą.

- Regina Bebrė – pasakė, Regina Bebrė.

- Tai va, Regina, mums žūt būt reikia pasiknisti po Herkaus mėšlą, mes ieškome Gareto. - panaudojau savo intelektą prieš neintelektualią bobą. Tuo didžiuojuosi, nes prieš intelektualias bobas naudoju revolverį - čiuptuką.

- Taip, žinoma, prašom – Gavome leidimą, viskas buvo čiki.

Regina mus palydėjo į Herkaus ofisą, o ten tai buvo tiek visokio šūdo, kad net atmintis nuėjo šaibom. Nuo to šūdo mano smegenys pradėjo lydytis. Man trūko savirealizacijos miltelių.

- Regina, ar Jūs kartais turite žemaitę? - Teiravausi šiaudelio.

- Taip, žinoma, turiu.

- Duokit, jei negaila. Aš Jums metalinį duosiu.

Regina ištraukė iš savo neskoningos tašės žemaitę ir mano gyvenimas akimirksniu nušvito vaivorykštės spalvomis. Įkišau savo ranką į kišenę ir pasiėmiau šimtą miligramų kokso. Susukau žemaitę it rublį ir realizavau save.

- Rimai, tikrink tą šūdą, o aš einu Reginę paguosiu.

- Gerai. - Suprato Rimas, kad visada žmogiškos emocijos svarbiau, o darbas po to.

Mes su Regina nuėjom į virtuvę. Ji man padarė cepelinų, šaltibarščių ir minetą. Gyvenimas buvo įgavęs prasmę, buvau pavalgęs ir laimingas. Tikras vyras toks ir turi būti – pavalgęs ir laimingas.

- Regina, kuo užsiimdavo Jūsų vyras laisvalaikiu?

- Manimi.

- Suprantama, o darbo metu?

- Darbo metu jis dažnai būdavo su Garetu.

- O Jūs matėte kada nors Garetą, kas jis toks?

- Ne, detektyve, nemačiau.

- O gal žinote kaip mes galėtume rasti Garetą?

- Ne, detektyve, nežinau. - pasakojo boba pasakas, kad nieko nežino. Žino tik kaip valgyt vyrui padaryt ir... Daugiau nieko nežino. Tipinė boba.

Rimas knisosi po tą šūdą geras dvi valandas. Aš žaidžiau Herkaus kompiuteriu. Mes sunkiai dirbome ir ieškojome bent kokio nors kabliuko. Viskas atrodė beviltiška, bet aš buvau laimingas.

- Rimai, padaryk pertrauką, užteks knistis tame šūde, geriau ateik pažaisk su manim kompiuteriu. - Parodžiau kas čia lyderis.

- Ateinu.

Mes sėdėjome dviese prie Herkaus kompiuterio, žaidėm žūtbutinę kovą. Aš buvau skorpionas, o jis buvo reptilija. Bebrė buvo viena vonioje ir skalbė skalbinius, nes ji čia šeimininkė. Kai buvau skorpionas daviau Rimui į kaulus ir padariau fatality. Rimas apsiverkė, nes pralaimėjo pirmą kartą gyvenime. Per dvi valandas gali tapti bet kokio žaidimo profesionalu. Tą aš ir padariau. Nemėgstu žaidimu. Mėgstu koksą.

Visiškas akligatvis.

- Rimai, ar man atrodo, ar mes iš tikro esame kažkokiame akligatvyje?

- Taip, mes esame visiškoje šiknoje.

- Tai ką dabar darysim, mums gi žūt būt reikia surasti Garetą. - Mane apėmė neviltis, nes mineto galiojimo laikas pasibaigė. Prisipažinsiu, norėjau pakartojimo, bet jau buvo labai vėlu.

- Nu nežinau, ką čia mes darysim. - tada aš supratau, kad mes iš tikro nieko nežinome.

Regina atėjo, nes mes ją užpisome, ji akivaizdžiai norėjo pažaisiti kompiuteriu. Ji sakė, kad moka padaryti baby - fatality. Čia kai pagimdai vyrui vaiką ir jo gyvenimas susiaurėja iki vienos pizdos. Gerai, jei ta pizda nėra liūdna pizda. Liūdna pizda depresijos neišbarškina.

- Va žiūrėkit, vyrai, ką radau skalbdama. - ji nudžiugino mus ir padavė Herkaus užrašų knygutę.

Aš pabučiavau Rimą, Rimas pabučiavo Regina, Regina padarė mums po omletą ir mūsų gyvenime atsirado prasmė. Viskas stojo į savo vėžias. Mes turėjome užrašų knygutę, kurioje buvo penki kontaktai ir jų namų adresai: Asilas Albinas, Briedis Petras, Antis Genutė, Žąsinas Laurynas ir Balandis Tadas.

Staiga mūsų akligatvis įgijo penkis posūkius. Mes turėjome visus patikrinti, nes kitaip mes būtume ne sėkliai, o idiotai. Informacijos šaltiniai - gyvuliai kažkokie, o ne žmonės. Na, bet ką tu padarysi, kai pavardes žmonėms duoda mąstantys žmonės.

Negeras skyrius.

Rimas rūkė. Aš traukiau. Nieko gero savo gyvenime mes nepadarėm.

Aštuntas skyrius.

Mes turėjome sąrašą žvėrių, kuriuos reikėjo sutvarkyti. Sąrašo pradžioje buvo Albinas Asilas. Mes su Rimu net nenutuokėm kas mūsų laukė. Sėdome į Rimo zaparoškę ir nurūkome pas Asilą Albiną. Albinas gyveno netoli storo medžio. Ilga kelionė truko vos dešimt minučių važiuojant penkių kilometrų per valandą greičiu. Neišpasakotas peizažas. Asilas gyveno šešioliktame aukšte, o liftas neveikė. Mes su Rimu lipome į namą kokį mėnesį. Tai buvo antras pagal ilgumą dalykas, kurį aš dariau savo gyvenime be perstojo. Pirmas dalykas buvo mano - žmona. Ją dariau ilgai. Iš sniego. Po to ji ištirpo ir mes išsiskyrėm.

Ėjo laikas ir mes su Rimu užlipome į šešioliktą aukštą. Mes išlaužėm duris, nes su Asilais kantrybės išvis nėra, į namus įsiveržėm kaip specialiųjų tarnybų šauliai.

- Ė, Rimai, žiūrėk, va kur tas šūdžius guli.

- Jis ką be sąmonės?

- Durniau, jis miega!

- Ai...

Mes atėjome ne laiku. Rimas numetė šaibą ir pažadino Asilą.

- Klausyk, Asile, kur Garetas? - Tariau nekvėpuodamas.

- Koks Garetas? - Pasakė ir gavo į snukį Asilas Albinas.

- Klausyk, mulki, neišsipisinėk gerai? Sakyk, kur Garetas!

- Nežinau aš kur Garetas! - Pasakė ir gavo į snukį. Vėl.

Mes žaidėm žaidimą kas laimės milijoną ir Asilas neatsakė į nei vieną klausimą teisingai, todėl mes jį pririšome prie kėdės.

- Rimai, paieškok dešimt vinių ir plaktuko, pažiūrėsime mes tuoj kaip gieda asilai! - Kadangi Rimas rūkė ir neturėjo ką veikti, tai pasiūliau jam naudingą užsiėmimą.

- Tomai, radau tik vinis, pas šitą Asilą nėra plaktuko!

- Ė, Asile, tu ką savo namuose neturi plaktuko?

- Neturiu...

- Tai kam tau viniai?

- Liko nuo remonto...

- Klausyk, Rimai, pažiūrėk, kad šitas šūdas niekur nejudėtų, nes jei jis nepasakys kur yra Garetas mes jį nudobsime!

- Vyrai, klausykit, nežinau aš nieko apie Garetą!

- Nepisk proto. Su tavimi dabar niekas nekalba, supratai? - Rimas buvo piktas, omletas jam netiko. Pykino.

- Gerai.

- Kas gerai?

- Nekalbėsiu

- Tai, blet, ko tu kalbi? - Rimui rimtai netiko omletas. Man tai tiko, viskas gerai buvo.

Nuėjau iš miegamojo į virtuvę. Virtuvėje buvo betvarkė, net aš tokiam šūde negyvenu! Apžiūrėjau šaldytuvą, pažiūrėjau orkaitę ir radau kietą kaip akmenį batoną. Šis batonas buvo sukurtas tam, kad kalti vinis į tvirtus objektus – tiks.

- Tomai, tu ką durnas, kam tu tą batoną atsinešei? - Rimas norėjo valgyti, bet to nesakė.

- Stebėk.

Pasiėmiau batoną, pasiėmiau vinį ir nutaikiau į asilo kojos nykštį. Atsikandau savo geležiniais dantimis batono ir tvojau per vinį. Asilas pradėjo verkti, supratau, kad tas šūdžius niekur nejudės.

- Nu sakyk, ką žinai apie Garetą, nes aš tave prie grindų prikalsiu! - Tikrinau ar Asilo sąmojis vietoje.

- Ponas Detektyve, nieko nežinau apie Garetą!!! - Melavo suskis.

- Aš Tomas, čia Rimas, malonu susipažinti.

Pasiėmiau batoną ir prikaliau kitos kojos nykštį.

- Suski, dabar jau gal žinai kur Garetas? - Veržėsi pyktis pro mano burną. Galvojau dar ir apspjausiu, bet nediršau. Negražu. Neinteligentiška. - Tu mums pasakyk kur yra Garetas ir tavo kančios baigsis, iškviesim greitąją.

- Vyrai, aš juk sakiau, kad nežinau.

- Klausyk, tuoj tu mums pačiulpsi! Ir jei mes iš tavo burnos neišbarškims nieko apie Garetą tu numirsi dar šiandien! - Gašdinau Asilą, nors sako, kai tau čiulpia, tai tu ne gėjus. Gėjus tas, kuris čiulpia.

- Rimai, duok savo telefoną, ir ištrauk savo bybį, nufilmuosim kaip šitas Asilas čiulpia ir įdėsime į internetą! Pamatys visas pasaulis, kad Asilas yra čiulpikas ir melagis!

Rimas davė telefoną ir ištraukė savo kilometrinę banano formos šlangą. Tada pirmą kartą gyvenime pamačiau Asilą čiulpiantį kažką panašaus į bananą! Dieve, dieve, buvo juokinga ir graudu – tuo pačiu metu. Filmavau. Kaip tikras iškrypėlis. Kažkoks pydarų būrelis, bet dėl informacijos gali viską padaryti.

- Nu, Asile, dabar pasakysi mums kas yra Garetas ar dar nori mano revolverį – čiulptuką nučiulpti? O gal nori, kad likusius pirštus prikaldčiau? Tavo snukį įdėsiu į internetą, o vyriškas snukis prie pimpalo yra negražus vaizdas! - Siūliau asilui keturis problemos sprendimo būdus.

- Taigi, sakau, kad nieko nežinau!!! - Guodėsi ką tik bananą nučiulpęs asilas.

- Klausyk, apjogurtuotas lavone, tu pats pasirinkai šitą kelią – Paėmiau batoną ir prikaliau dar du pirštus prie grindų. Jam akivaizdžiai skaudėjo, bet Garetą jis akylai saugojo.

- Rimai, liko dar šeši pirštai, mes šitą šūdą priversim kalbėti. Jis mums tikrai viską papasakos. - Sakiau, ką sakiau, kito kelio nebuvo.

Padėjau batoną ant žemės.

- Rimai, nori pavalgyt? - Tariau Rimui išalkęs

- Noriu – Atsakė jis akis išsprogęs.

- Tai nueik į virtuvę ir padaryk man du sumuštinis, šūdo nemalęs! Aš iš šito Asilo informaciją ištrauksiu. - Paaiškinau Rimui, kad mūsų komanda turi trumpam išsiskirti. Rimas turėjo atlikti svarbesnį reikalą negu aš.

- Gerai. - Su džiaugsmu atsakė Rimas.

Rimas nuėjo į virtuvę. Pasiėmė peilį ir grįžo norėdamas manęs paklausti su kuo norėčiau sumuštinį. Jis atėjo į kambarį ir jo koja užkliuvo už batono. Krisdamas jis perrėžė Asilui gerklę.

- Rimai, durniau tu. Ką tu čia padarei? Aš jau turėjau informaciją. Jis jau būtų pasakęs kas yra Garetas, o dabar mes netekome vieno informacijos šaltinio.

- Tomai, nereikėjo batono man po kojomis padėti!

- Rimai, tai reikia žiūrėti po kojomis! Negi tavęs to mama nemokė, negi veltui papus čiulpei ir nieko nesimokei iš vyresnių žmonių?

- Viską aš išmokau! - Melavo, kad viską išmoko, net aš visko neišmokau.

- Esi tuo įsitikinęs, kad viską išmokai? - Bandžiau prigauti melagį.

Asilas kraujavo. Akis be dugno žiūrėjo į mus. Mes ginčijomės, kas ką čia žino.

- Taip, viską! - Vėl melavo. Tikras melagis.

- O tai, kad reikia kraują stabdyti nematei nei vienam filme, kur dulkinasi du bachūrai? Aišku, kad nematei, nes jie ten nekraujuoti susirinko!

- Nemačiau. - Rimas buvo suvartytas mano intelektualia proto jėga.

- Tai tu man pasakyk, kodėl stovi kaip kelmas, o ne padedi man galvoti, kuo čia kraują bandyti stabdyti, nes šitas Asilas čia nukraujuos, kol aš tau įrodysiu, kad prieš seksą reikia visada nusirengti!

- Tai imk kokią nors paklodę ar rankšluostį! Ko nemaštai? Jausmas lyg pirmą kartą lavoną matai! - Rimas tvirtai bandė man įrodyti, kad nemoku mąstyti.

- Duok savo žiurštą, idiote! - Parodžiau Rimui savo išmintį, mąstyti dar kažkiek moku.

Rimas davė žiurštą, bet kol mes išsiaiškinom kas ką kam turi duoti, Asilas buvo jau seniai nukraujavęs. Palikęs šį gražų pasaulį ir savo smirdantį kambarį - gražiame pasaulyje.

- Rimai, tu suvoki, kad ant mūsų rankų dar vienas lavonas? - Pasakiau šaltu veidu, nes tas kas numirė nevertas atgaivinimo.

- Suvokiu, suvokiu, negi tu manai, kad aš visiškai debilas!? - Rimas pasakė šiltu veidu, nes tas kas numirė turėtų būt atgaivintas. Rimas buvo geresnis žmogus negu aš. Bet aš buvau gražesnis negu Rimas. Grožis, o ne gėris valdo šį pasaulį. Pinigai. Seksas ir alkoholis.

- Rimai, tu bent pripažįsti, kad tu susimovei? - Norėjau sužinoti ar Rimo savimonė vietoje.

- Pripažįstu. - Savimonė ir savęs suvokimas buvo vietoje.

- Va, todėl tu Rimai ir esi mano kolega. Tu suvoki, kada padarai šūdą, o kai šūdas padarytas vienintelis dalykas, ką lieką padaryti yra jį srėbti. Dabar, kadangi pripažinai, kad susimovei, tai kaip srėbsime šitą šūdą?

- Tomai, kad aš blet nežinau! Visiškai nenučiuokiu.

- Tai, aš, turiu nutuokti, ane? Rimai tiks bet kokia idėja, tu tik galvok, nes jei nustosi galvoti, tai tapsi bukas kaip bato aulais, o man toks kolega – nachui reikalingas!

- Klausyk, Tomai, gal mes jį sukišam į šaldytuvą?

- Tu, manai, kad šaldytuve jo niekas nerastas?

- Nežinau! - Nežinojo Rimas kaip savo šūdą srėbti.

Nežinojau ir aš kaip jo šūdą srėbti. Asilas gulėjo. Ant jo gulėjo dvi musės. Nuogos. Šį kartą

pora. Ką jos ten darė? Išsitraukiau cigaretę, pavaišinau Rimą – mes rūkėm ir galvojome šūdo srėbimo planą. Galvoje buvo tuščia, kaip ką tik nuleistam unitaze. Gyvenimas tapo šūdu, šūdiname kambaryje. Kambarys kaip mauzoliejus.

Ir staiga aš sugalvojau ką mes darysim, nes akivaizdžiai buvau protingiausias pasaulyje žmogus!

- Rimai, tu turi savo zaparoškėje baką?

- Turiu, o kam?

- Degalų tame bake yra?

- Tiksliai nežinau ar yra, reikia pažiūrėti.

- Buk geras, tu nueik pažiūrėk ar yra degalų, o aš padarysiu sumuštinį. Jei nėra degalų nuvažiuok ir nupirk visą kanistrą ir cigarečių pakelį paimk, pora alaus. Po to pinigų už cigaretes ir alų atiduosiu, o ant benzino susimesim per pusę, kadangi šūdas tai bendras. - Pasakiau taktinį šūdo srėbimo planą.

- Gerai, Tomai, eisiu ir padarysiu taip kaip sakei. - Taktinis planas buvo įsisavintas.

Rimas išėjo. Aš nuėjau į virtuvę įsijungiau teliką. Telikas rodė sukčius, vagis ir sutraukas. Tylos minute pagerbiau Asilą. Užsidėjau jo žiurstą ir įlindau į jo šaldytuvą - be prezervatyvo. Mėgau ekstremalų sportą. Mėgau kai man sekasi, mėgau kai man duoda. Nemėgau mokėti už butą. Sušikti kapitalistai padarė iš gyvenimo šūdą. Nedirbi, o mokėti reikia. Įdomu, iš kur pas nedirbančius žmonės pinigai atsiranda?

Daug nemąstydamas šaldytuve radau dešrelių, agurkų, pora batonų – žodžiu visko, ko reikia norint pasidaryti karštą šunį. Manau Rimui tikrai patiktų, jei padaryčiau po hotdogą. Asilo virtuvėje tokia betvarkė, bet kadangi esu dydis seklys – sugebėjau rasti keptuvę ir skardą. Skaniai gaminau. Nom nom nom.

Rimas su kanistru atėjo tada, kai dešrainiai buvo pagaminti.

- Rimai, sėsk suvalgom po dešrainį, tai aš čia mirsiu iš bado. Tiesa, alaus ir cigarečių atnešei?

- Tomai, viską turiu: degalus, alų ir cigaretes.

- Na, tu tikras šaunuolis! Nė karto gyvenime manęs nesi nuvylęs.

- Imk, Tomai, alų.

- Tai tu bent atidaryk, ką aš čia kamštį turiu graužti? Tiek dėl tavęs stengiausi, o tu man uždarytą alų duodi! - Dužo mano širdis į šipulius.

Rimas atidarė alų ir davė man. Davė ir cigaretes. Atsigėriau, užrūkiau. Gyvenimas buvo vėl gražus. Sėdėjom, valgėm dešrainius – džiaugėmės savo darbu, savo gyvenimu, savo draugyste – buvome įsimylėję vienas kitą. Kaip bendradarbiai, o ne kaip gaidžiai.

Maistas buvo skanus – niekas nesiskundė.

- Gerai, Rimai, tempk čia tą baką su degalais darysim laužą.

Atplėšiau Asilą nuo grindų. Prikaltieji pirštai atitrūko. Atitempiau jį iki lovos. Rimas atitempė baką. Viską gražiai užpylėm, padegėm ir viskas sučerškėjo tik mums išėjus pro duris. Buvome išsrėbę savo šūdą. Gyvenime neliko jokių problemų, tik viena. Kas po galu yra Garetas? Asilas nedavė jokios naudingos informacijos – visiškai nieko ir tai yra Rimo darbas. Rimas kaltas dėl to, kad mes nieko nežinom apie Garetą. Kalta valdžia, kalti žmonės – visi kalti, tik ne aš. Nes aš kiečiausias mentas.

Devintas skyrius.

Filosofavau sėdėdamas bare.

Dievas žino kiek laiko nemiegojau. Jis viską žino. Absurdas. Žino, ką po koldryte darau. Kai nėra moters šalia. Kaip jis gali viską žinoti? Ieva susimovė, duok bobai taisyklę ir jina vis tiek ją sulaužys. Dievas aiškiai visiems pasakė, kad lesti obuolio griežtai negalima. O kadangi jie buvo tik dviese, galima manyti, kad jie buvo visiškai bepročiai, nes negalėjo nesulaužyti vienos taisyklės. Galėjo Adomas, obelį nupjauti, žaltį iškepti ir būtume mes visi gyvenę rojuje, o dabar žiūrėk kur gyvenam – šūde. Žmonės vandenį teršia, niokoja gamtą, daro nereikalingus produktus ir vadina save protinga rase. Joks gyvūnas savo gyvenime nepridaro šūdo tiek, kiek pridaro viską žinantis žmogus. Žmonės sąmoningai gamtą niokoja. Žmonės ir sunaikins šį pasaulį, kuriame gyvena. Ateis galas anksčiau nei saulė susprogs. Brokuotas tas dievo kūrinys. Pasirodo šiais laikais, kaip ir anuomet, gaminamas vienas brokas. Vaikų nedarysiu, o kai nustipsiu – nerūpės kas ką su pasauliu daro. Tik tai, kad išnyks žmonių rūšis darant šūdą – atrodo, niekas nesupranta. Duotas žmogui vienas gyvenimas ir tai ne visi sugeba vertinti savo gyvybę – žudosi, narkašinasi, chemikalus gražioje pakuotėje ryja. Atrodo visiems nusišikt ant savo gyvenimo. O kai ateina paskutiniai, tada visi verkia – prišiko gyvenime ir visą tą šūdą su savim išsineš. Kadangi aš policininkas – detektyvas, kuris turi revolverį – čiułptuką – man ant visko nusišikt. Man už tai pinigus moka. Kaip tikram kapitalistui. Moka už tai, kad per daug nemąstyčiau.

Mano filosofijas nutraukė skambutis iš nuovados.

- Alio, Tomas Pavilijonas, klauso. - Mandagiai prisistačiau, nes būti mandagiu yra vertybė. Būti lochu – ne. Lochai yra neatsiejama gyvenimo dalis.
- Sveikas, Tomai, čia skambina Vynuogė Valerija iš nuovados.
- Kas čia per vynuogė man skambina?
- Tavo šeiminkė.
- Nuo kada aš turiu šeiminkę?
- Varyk į nuovadą šūdo nemalęs! Nes pabezdėsiu į telefoną ir tu nustipsi kur esąs!
- Gerai, gerai. Man vienam ateiti ar su Rimu?
- Nuo kada, Tomai, tu vienas kažką darai?
- Nu niekada nieko vienas nedarau, nebent labai reikia vienam kažką padaryti.
- Apie ką tu kalbi?
- Kaip tai apie ką? Apie save ir savo pomėgius.
- O ką tu dabar darai?
- Filosofuoju ir šiku, ką pašikti negalima?
- Tu filosofuoji? Nejuokink, iš tavęs filosofas, kaip iš manęs vaisius.
- Klausyk, tu čia bandai atspėti kelintoje šikimo stadijoje aš esu?
- Tomai, aš moteris, kaip tu čia kalbi!
- Kaip noriu, taip ir kalbu.
- Gerai Tomai, pašiksi pasiimk Rimą ir atvarykit į nuovadą yra reikalas.
- Mes žinom, kas padarė Gareto vizitinę kortelę.
- Iš kur jus išvis žinote apie Garetą?

- Rimas pasakė.
- Ką Rimas dar tau sakė?
- Daugiau nieko nesakė.
- Nemeluok tu man! Tai aš tau per telefoną smegenis išpersiu!
- Negrasink čia man tu šikanti sutrauka.
- Pati tu sutrauka, gaudyk šaibą – mes ateisim.

Mano nuobodžiame gyvenime atsidaro dar vienas tikslas. Šūdinas tikslas, bet geriau koks nors tikslas negu išvis jokio. Jei mes sužinosime kas spausdino Garetui vizitinę kortelę, mes rasime Garetą. Mano filosofijos baigėsi.

- Rimai, susirink savo šūdą ir varome į nuovadą. Skambino Vynuogė Valerija, sakė, jei mes nepasirodysime nuovadoje bus pasaulio pabaiga, o mes tikrai nenorime nustipti nežinodami kas yra Garetas. - Ploviau rankas ir kalbėjau su Rimu, kol jis dar sėdėjo filosofijos kambarėlyje. Mes abu filosofai ir labai dažnai tuo pačiu metu. Kažkoks durnas sutapimas, bet ką jau padarysi, kai darbo valandos tos pačios.

Mes padarėm savo reikalą. Nuėjom į Rimo zapą. Jis vairavo, o aš uoščiau koksą kaip koks barskervilis! Mano gyvenimas nušvito. Jaučiausi kažką atradęs. Žemaitė buvo mano boba. Rimas žinojo, kur mes turim važiuoti – jis buvo mano šoferis, o aš buvau seklys. Per blankią miglą žiūrėjau pro langą, bandžiau suvokti pasaulį tokį, koks jis yra iš tikro, o ne tokį, koks jis man atrodo. Pasaulis, tai nevalinga ir nesąmoninga sistema, kurią žmonės bando įprasminti, pažinti ir supaprastinti. Tuo padarydami savo gyvenimą visišku absurdu. Kam kažko ieškoti? Ką žmonės tikisi surasti? Nesuprantu. Ko gero viskas yra žymiai sudėtingiau nei žmogus gali atspėti ir tuo įtikinti nuolankią ir pežalus kaip tiesą priimančią liaudį. Iš pradžių vieno organizme yra formuojamas bezdalas ir netrukus jis tampa akivaizdžia realybe, kuri vienus apakina, kitus užgožia, o treči lieka nieko nepajutę.

Pasaulis buvo tuščias ir beprasmis – gyvenimo prasmė kažkur dingo. Nesuprantu, vieno ir to pačio gyvenimo prasmė tai atsiranda, tai dingsta. Kas čia per žmonijos išmislas? Toji prasmė dingsta kai man liūdna, o atsiranda kai man linksma – nepastovus gyvenimas, nepastovios nuotaikos, nepastovios mėnesinės. Šitam gyvenime viskas nepastovu, o dar žmonės kalba apie pastovų darbą. Gerai man, kad galiu dirbti kada panorėjęs, o jei reiktų kaip pardavėjui pradirbti dvidešimt metų – numirčiau darbo vietoje. Darbas, tai pareigos ir svetimų užgaidų vykdymas. Jei žmogus savo gyvenime darytų tai, ko geidžia jo širdis, kurtų meną, užsiimtų savišvieta, darytų tai, kam yra skirtas, visi gyventų it rojuje. O dabar visi gyvena kaip vergai ir mano, jog taip turi būti. Kiekvieną dieną šniodamas koksą esu žymiai laimingesnis nei tas, kuris kiekvieną dieną eina į darbą ir pasakoja draugams, jog tas pats, visą jo gyvenimą trunkantis, darbas jam patinka!

Mes atvažiavome į nuovadą. Nenutuokiau kur mes esame, kadangi mano pasaulio suvokimas yra mažas kaip mano kojos mažiausias pirštas. Mano filosofijos baigėsi. Mes įėjome į pastatą, kuris stovėjo ant vištos kojos. Ir mus pasitiko Vynuogė Valerija bei mano senas geras draugas Burundukas Lukas.

- Sveikas, Tomai, kaip laikaisi? - pasisveikino ir stipriai mane apkabino Lukas. Mes gerbėm vienas kitą, bet kartu niekada negėrėm ir niekada neuostėm.

- Sveikas, Lukai. - Daužėm mūsų su Luku slaptą pasisveikinimą, kurio pasaulyje negalėtų pakartoti joks žmogus, tai buvo mūsų dar vaikystėje sukurtas šifras, jei mes nebemokėtume jo suprakti, tai reikštų, kad mūsų protus užvaldė ateiviai ir tas, kuris neatkartotų šifro turėtų būti nudurtas medžio tašu į širdį ir privalgydintas česnako bei prigirdytas šventintu vandeniu pro abu galus, kaip tikras vampyras. - Labas, Valerija, džiaugiuosi, kad manęs nenužudei ir aš galiu išvysti tavo špygos

dydžio papus realiai, o ne per telefoną!

- Tomai, koks tu šlykštus! - Skundėsi komplimentu uoga.

Rimas stovėjo. Rūkė. Staiga sprogo koridoriaus lemputė ir pasidarė tamsu. Lukas greitai uždegė žvakes, Vynuogė atnešė vynuogių vyno - „Lanca drica gop caca“. Koridoriuje tvyrojo romantika. Mes visi sėdėjom ant grindų, žvakių šviesoje ir kvasinom vyną.

- Tai, Vynuoge, sakyk kas ten per fruktas, kuris išspausdino Gareto vizitines korteles? - Buvau ištroškęs naujos informacijos. Nes jaučiausi morališkai pasenęs.

- Gareto vizitines korteles išspausdino korėjietis Sunchujčiąjus Samsun Sampėjus. - Gavau kažkiek informacijos. Vardas buvo užsienietiškas, net nežinojau, ką jis reiškė.

- Aišku, o kur galėčiau rasti Sunchujčiąjų Samsun Sampėjų? Ir iš kur jus žinot, kad tai yra korėjiečio darbas? - Norėjau dar daugiau informacijos, flirtavau darbo reikalais su Vynuoge Valerija.

- Tokį popierių iš kurio padaryta Gareto vizitinė naudoja tik viena įmonė Lietuvoje. Tos įmonės pavadinimas „Sunchujčiąjainemožnagarečio“ ir ji priklauso ponui Sunchujčiąjui Samsun Sampėjui. O ponas Sampėjus jau visą dieną sėdi vienutėje ir piešia su kreidutėm. Jis, detektyvai, jūsų laukia.

- Kiek jam metų? - Įsikišo į pokalbį Rimas.

- Koks tau skirtumas kiek jam metų? - Sakiau Rimui, kad jo klausimas yra nesąmoningas ir nenaudingas šioje situacijoje. - Jis yra pagrindinis mūsų informacijos šaltinis ir jei jis mums nieko gero nepasakys, mes turėsime važiuoti tikrinti keturių dar likusių žmonių.

Baigėm gerti vyną. Rimas baigė rūkyt. Lukui nusibodo žvakę laikyt. Man nusibodo mąstyt. Netrukus nuėjome į abizjaniką ir pamatėm, kad ponas Sunchujčiąjus Samsun Sampėjus yra išpaišęs visas kreidutes, apsižliumbęs bei išalkęs, prisišikęs ir apsimyžęs – jam akivaizdžiai reikėjo pakeisti vystyklus.

- Valerija, klausyk, tu jį aptvarkyk prieš mūsų pokalbį. Tai jis visiškai apsidirbęs! Apsidrožęs iki ausų. - Sakiau moteriai, kokia yra jos gyvenimo misija.

Vynuogė Valerija paėmė poną Sunchujčiąjų Samsun Sampėjų ir nusinešė į vonią. Pamaitino, nuramino – pakeitė vystyklus. Ir ponas Sunchujčiąjus tapo daug maž sukalbamas vyriokas. Ji pasodino jį prieš mus ant stalo tardomajame.

- Sunchujčiąjau Samsun Sampėjau, ar Jūs spausdinote Garetui vizitines korteles? - Mandagiai klausiau užsieniečio.

- Gi gu gaga gu gi gaga. - Atsakė ponas Sunchujčiąjus.

- Rimai, nesuprantu, mums reikia vertėjo nes korėjietišškai tai aš nemoku. Ar yra kas nors kas galėtų mums padėti? Tai mes su juo čia nesusikalbėsime.

- Tuo pažūrėsiu užrašuose, gal yra koks vertėjas iš kinų kalbos.

- Rimai, durniau, čia ne kinų kalba, o korėjiečių!

- O tai, kad ten tas pats.

- Nu kaip tas pats. Aš gi moku kiniškai, o čia į kinų kalbą visai nepanašu. Tu pažūrėk vertėjo iš korėjiečių kalbos į žmonių kalbą.

- Va, Tomai, va. Radau. Jo vardas Gūglas Transleitas. Jis moka daug kalbų, yra išvertęs daug knygų ir taip toliau. Žmonės kalba, kad jis išvertė internetą į visas kalbas!

- Rimai, tai kviesk tą vertėją čionais. Jei jis toks kietas, tai korėjiečio sapaliones išvers šimtu procentų ir be klaidų.

Rimas skambino Gūglui Transleitui. Gūglas sutiko mums padėti. Mums pasisekė, kadangi šiuo momentu pono Gūglo Transleito paslaugomis retai kas naudojasi. Visi vis ieško pigesnio varianto, o kadangi mus finansuoja valstybė, tai Gūglas mums padės nemokamai.

Aš užrūčiau cigaretę, suuosčiau penkiasdešimt mililitrų klijų. Rimas žiūrėjo į Sunchujčiąją Samsun Sampėjų ir bandė suvokti, kaip Lietuvių kalbos nemokantis korėjietis sugebėjo padaryti verslą mūsų krašte. Lietuviai moka daryti viską, bet ne verslą. Verslą Lietuvoje daro visokie amerikona imigrantai, o Lietuvos emigrantai pachalina. Toks ir esminis skirtumas tarp žmonių. Rimui, tai buvo nesuprantama, tai buvo virš jo suvokimo ribų, kam dirbti, jei galima nedirbti. Gyventi iš gigantiškos pašalpos ir viską turėti. Rimas buvo priešingybė man, jis savo darbą mėgo. Jis buvo tikras rabatiaga.

Tik atėjus į nuovadą Gūglui Transleitui mane atleido nuo klijų. Pas mane gyvenime viskas apskaičiuota. Kiek, ko ir kada suvartoti, kad į meilės susitikimą nepavėluoti. Nežinau ką labiau mylėjau ar narkotikus, ar moteris – ko gero abu vienodai.

- Sveiki, pone Transleitai, kaip Jūsų kelionė? - Mandagiai bendravau su Ponu Gūglų, geriau neužsitraukti Gūglo rūstybės, tai nematysi nieko internete.

- Sveiki, detektyvai, mano kelionė buvo puiki, ačiū. Šiek tiek sušlapau, mane netikėtai užklupo lietus.

- Nieko tokio, pone Gūglai. Mes jūsų paltą padžiausime, pavaišinsime kava, sausainiais ir Vynuogė padarys minetą arba omletą – pagal pageidavimą. Mes norime, jog Jūs jaustumėtės kaip namie. Kadangi žinau, jog nuovada į Jūsų, Gūglų, šeimos paslaugas kreipiasi gan dažnai, ko gero net gi kiekvieną dieną.

- Labai ačiū, bet valgyti aš nenoriu. - Mandagiai atsisakė vaišių Gūglas.

Gūglas buvo aukštas, plačių pečių vyras. Jo smegenys buvo galingesnės nei mūsų su Rimu kartu sudėjus. Gūglas buvo baigęs visus įmanomus aukštuosius ir per dešimtį savo karjeros metų pasiekė aukštumas. Tie, kas Gūglų šeimos nežino yra visiškai neišmanėliai. Gūglas Transleitas tapo mano kumyru vos tik įžengęs pro duris.

- Pone, Gūglai, gal norėtumėte viskio? - Norėjau pavaišinti poną viskiu, norėjau su juo susipažinti.

- Viskio?

- Taip, viskio.

- Mielai išgerčiau, bet tik su sąlyga, kad neleisite man gerti vienam.

- Pone, Gūglai, argi aš galėčiau leisti Jums vienam gerti, tai juk būtų mano gyvenimo nuodėmė. - Sakiau mandagiai ir su šypsena, nepaisant to, kad gimiau visišku šiknium. Aš žinojau, kada galima malti šūdą, o kada ne. Todėl ir buvau geriausias detektyvas.

- Rimai, gal galėtum atnešti viskio butelį ir tris taures bei pieno buteliuką ponui Sunchujčiąjui Samsun Sampėjui?

- Tomai, žinoma, šiandien tokia nuostabi diena. Šiandien juk rašytojo gimtadienis, todėl neišgerti teisės mes neturime.

- Rimai, kokio rašytojo, ką tu čia kliedi? - Likau ko gero vienintelis nesupratęs, kas yra tas rašytojas. - Nešk tik išgerti.

Rimas atnešė viskio ir pieno buteliuką. Mes visi įsipylėm po taurę viskio, draugiškai pakėlėm ir pasakėm: „Kad viskas klostytųsi gerai ir pildytųsi visi sapnai“. Ponas Gūglas išgėrė pirmą kartą savo gyvenime. Alkoholis. Viskis, tai buvo jo, tos dienos atradimas.

- Vyrai, vyrai! Koks puikus ir nuostabus šis gėrimas – Tarė Gūglas išspausdamas iš akies nuoširdžią

ašara. Akivaizdžiai matėsi, kad Gūglui šis gėrimas yra kiek per stiprus. Jis įsimylėjo šį gėrimą. - Man taip yra džiugu būti tarp tokių šaunių detektyvų kaip Jūs, manau apie Jus bus legendos visomis kalbomis. Tiesa sakant visas legendas apie jus išversiu pats - asmeniškai.

- Pone, Gūglai, nereikia taip mūsų girti. Mes tik dirbame savo darbą. - Ponui Gūglui sakiau aš. - Kalbant apie darbą ar galite padėti mums susikalbėti su ponu Sunchujčijum Samsun Sampėjum?

- Ponai, juk dėl to pas jus ir atvykau.

- Na, taip, žinoma. - Sakiau mandagiai ir su šypsena.

Mes baigėm gerti viską, Sunchujčijus baigė gerti pieną. Ir visi susirinkome tardymo kambaryje pakartotiniam tardymui.

- Taigi, Pone Sunchujčijau Samsun Sampėjau, ar Jūs spausdinote Garetui vizitines korteles? - Mandagiai, bet žvairai klausiau užsieniečio.

- Gi gu gaga gu gi gaga. - Vėl atsakė ponas Sunchujčijus.

- Pone Gūglai, ar žinote, ką tai reiškia? - Klausiau Pono Transleito pagalbos.

- Detektyve Tomai, pirmą kartą girdžiu šitą kalbą, visiškai nenučiuokiu ką jis pasakė, tai nėra korėjiečių kalba, aplanai tai nėra nė viena kalba, kurią aš žinočiau. Čia yra kažkas naujo.

- Gūglai, Jūs tuo tikras? Visai nesuprantu, negi dabar reikės mokytį Sunchujčijų Lietuvių kalbos?

- Taip, esu visiškai tuo tikras. - Atsakė ponas Gūglas ir nuliūdo, nes ne viską pasaulyje žinojo. Dužo jo širdis į bitus, kilobitus bei megabitus ir išsibarstė po visą pasaulį. - Apgailestauju ponai, bet negaliu Jums niekuo padėti.

- Pone Gūglai, viskas gerai, bandysime susiklosčiusią padėtį spręsti patys.

- Rimai, Vynuoge, Lukai, Jūs tikrai nenučiuokiate, kokia kalba kalba šis korėjietis? - Ieškojau informacijos, gal pasaulyje kažkas kažką žino.

- Deja, ne. - Atsakė kolektyvas ir tai buvo bergždžios mano paieškos.

Mano gyvenimas prarado prasmę. Aš praradau tikėjimą. Mano spermatozoidas nepasiekė kiaušialąstės. Man negimė vaikai. Viskas pasaulyje buvo negerai. Nepaisant visos gyvenimo nesėkmės, mes nežinojome kas yra Garetas. Mes buvome apsikrovę informacijos šaltiniais, bet tie informacijos šaltiniai buvo bevaisiai. Kaip buvo bevaisės mano naktys žiūrint su musėm saulėlydį. Tiesa sakant, aš nežinojau nuo kurio galo reikia pešti informaciją iš korėjiečio. Ar man reikia išmokti jo kalbą, ar jį mokytį savosios – visa tai trūktų amžinybę, o Garetas nustumtų iš nuobodulio, nes niekam nepavyktų jo rasti.

- Tomai! - Bandė mano filosofijas nutraukti Rimas.

- Netrukdyk, Rimai, aš mąstau. - Leidau suprasti, kad mano filosofijos yra nepertraukiamas procesas.

Nežinojau, nieko nežinojau, bet labai norėjau žinoti ką reikia daryti...

- Tomai! - Pertraukė mano procesą šiknius.

- Ko tu nori? Leisk tu man pašikti! Dieve, tu šventas! - Užrėkiau užmiršdamas ką mąščiau ir prie ankstesnių minčių nebuvo kelio, kaip prie informacijos iš korėjiečio.

- Tomai, tu kokso pauostyk ir susikalbėsi su korėjiečiu Sunchujčijum Samsun Sampėjum.

- Rimai, tu genijus! - Gyriau Rimą valydamasis dantis. - Kodėl mes iš karto taip nepadarėm, o pasikvietėm kažkokį Gūglą Transleitą?

Ištraukiau kokso penkis gramus. Padalinau kokšą į dvi dalis, tas dvi dalis padalinau dar į dvi

dalis. Visas dalis padauginau iš dviejų ir padalinau iš aštuonių. Viską sudėjau ir padalinau iš dviejų. Kiek darožkių aš turiu?

Pats pasiėmiau, savo bobą, žemaitę. Sunchujčiaujui Samsun Sampėjui daviau šiaudelį ir kreidučių. Kito pasirinkimo nebuvo. Mes abu realizavome save ir galėjome susikalbėti.

- Taigi Pone Sunchujčiaujau Samsun Sampėjau, ar Jūs spausdinote Garetui vizitines korteles? - Klausiau korėjiečio visiškai atšokęs nuo realybės.

- Ne! - Atsakė nušokęs nuo orbitos korėjietis.

- Kaip tai ne?

- Na sakau, kad ne, vadinasi ne!

- Tai norit pasakyt, kad nespausdinot?

- Nenoriu.

- Tai ką jūs norit pasakyt?

- Noriu pasakyt, kad jei dar antros darožkės neduosi, tai aš tau nieko nepasakysiu, nes mane greit atleis, supranti?

- Suprantu.

Padariau dar pora matematinių kombinacijų ir mes turėjom po darožkę. Mes padarėm bruderšaftą ir sutraukėm ant stalo buvusį koksą. Sutraukėm viską, nieko nepalikom.

- Na, tai Sampėjau, pasakysi ką nors apie vizitines korteles? - Turėtų būti aišku, kaip aš sakiau ir ką aš sakiau.

- Taip, viską pasakysiu! - Siuntė teigiamą signalą iš kosmoso Sunchujčiaujus Samsun Sampėjus.

- Tai sakyk čia nefilosofavęs! - Siunčiau priimto signalo patvirtinimą į kosmosą.

- Aš, Garetui išspausdinau tik vieną vizitinę kortelę. - Juokdamasis atsakė Sampėjus.

- Tu iš manęs tyčiojiesi?

- Nesityčioju.

- Kodėl Garetui reikėjo vienos vizitinės kortelės?

- Tu ką, kokso pripūtęs manai, kad esu ekstrasensas?

- Nemanau, bet galvoju gal žinai kažką, nes tu mano koksą dėl nieko surijai, galėjai atsakymą su kreidutėm nupiešti.

- Negalėjau, popierius pasibaigė...

- Tu man čia lazankių netrink, aišku?

- Ir ką tu man padarysi? - Mano galimybėmis norėjo įsitikrinti ponas Sunchujčiaujus Samsun Sampėjus.

Aš išsitraukiau revolverį – čiulptuką.

- Nu, ką šūde, dabar žiūrėsim kaip tu giedoti moki! - Kai esi haliucinacijoje gyvenimas yra kitoks. Rimtai.

- Vhe, njiarejkija mjan šjito šjūdo kjšti y biurną. - Kalbėjo suskis kaip rašo dauguma Lietuvių ant savo mobilkių.

- Ką tu čia melkini, padla? Davai sakyk, kodėl Garetui reikėjo tik vienos vizitinės kortelės? Kiek tau Garetas sumokėjo už vizitinę kortelę ir kodėl jis kreipėsi pas tave? Sakyk arba aš tave palaidosiu šitame tardymo kabinete.

Rimas išsižiojo ir nurijo tik tak saldainį.

- Rimai, duok saldainį, kol šitas šūdas sugalvos, ką reikia pasakyti.

- Imk.

- Ačiū. - Dėkojau Rimui iš visos širdies.

- Nu, korėjietiškas šūde, sugalvojai atsakymą už milijoną? Ar čia man tave nudėti nachui reikės?

- Tomai! - Rimas čiulpdamas saldainį sugalvojo kažką protingo.

- KĄ BLET? - Klausiau ko iš manęs Rimas nori.

- Tu ginklą jam iš burnos ištrauk, tai čiulpikas iš jo prastas. - Logišką patarimą pasakė Rimas.

- Nu Rimtai.

Ištraukiau ginklą korėjiečiui Sunchujčijai Samsun Sampėjui. Net aš buvau geresnis čiulpikas nei buvo tas korėjietis. Pas korėjiečius niekas nemoka čiulpt. Geras tas Rimo saldainis. Komercinis šūdas, bet tada man labai gerai suėjo. Sučiulpia ir nurijau. Kaip nuryja tikros bobos!

- Vienos vizitinės Garetui reikėjo tam, kad tu rastum, mulki! - korėjietis bandė kažką pasakyti kol jo burna buvo tuščia.

- Gerai, dabar atsakyk į kitus klausimus!

- Kokius klausimus?

- Klausyk, korėjietiškas šūde, tu nori, kad aš tavo galvą nuneščiau čia?

- Nenoriu.

- Tai sakyk tai, ką aš noriu girdėti arba tu mirsi nespėjęs nusišikti!

- Garetas man sumokėjo penkiasdešimt litų už vizitinę kortelę..

- Na va matai, kokia gera pas tave atmintis. O tu norėjai, kad aš pakartočiau! Tu laimėjai sekundę gyvenimo, dabar atsakyk į kitą klausimą ir galbūt tu gyvensi amžinai!

- Garetas mane pasirinko, nes vienintelis darau vizitines korteles, kurių kraujų ir kečiupu nenudažysi.

- Gerai, korėjietiškas šūde, paskutinis, bonus, klausimas. Kam Garetui reikėjo kraujų ir kečiupu nedažomos vizitinės kortelės?

- Jis norėjo kažkam kažką priminti ir sakė, kad vienintelis būdas yra šitas. Detektyve, daugiau nieko nežinau. Tikrai. Prisiekiu savo žmonos persiku.

- Kas per persikas?

- Aš jau į bonus klausimą atsakiau!

- Šitas klausimas neturi nieko bendro su tavo gyvybe, bet jei mane užpisi, tai turės!

- Egzotiškas persikas.

- È, tu, korėjieti, tu galvoji, kad aš nežinau, kad persikas yra egzotiškas vaisius?

- Čia ne vaisius.

- O kas?

- Nu kaip kas
- Nu, kas?
- Tau dar reikia kilogramą kokso sušnioti, kad kažką suprastum daugiau, nei pats save!
- Tu, ką, šūde, filosofuoti pradėsi? Pakasiu aš tave!
- Nieko tu manęs nepakasi, savo nuovadoje.
- OOOOOOO, čia ne mano nuovada šūde tu!
- O kieno?
- Vynuogės Valerijos.
- Kas ji tokia?
- Ta, kuri tau vystyklus keitė ir papą davė!
- Ach, ta. Gerulis papas buvo, man patiko.
- Korėjiečiams špygos dydžio papai tik ir patinka.
- Didelis papas buvo, nesvaik!
- Pagal tokius nykštukus kaip tu, tai visi papai kaip milžinai.
- Tu mane nykštuku vadini?
- Taip ir ką?
- Čia tu per ilgas savo gyvenimui ir su mažu bybiu!
- Tai tu ką, dabar dar ir mano bybį gali įvertinti?
- ...
- Tai gal tu pirmą jį pačiulpk, kad susidarytum bent kažkokį vaizdą apie gyvenimą, kurio tu net nesupranti.
- Man čiulpti kažką? Nejuokauk.
- Na jo, su tavim juokauti blogai, tu net nesugebi revolverio pačiulpti. Esi tikras skystakiaušis, viską pasakysi, kad tik nenustiptum, kad savo niekingą gyvybę išgelbėtum. Kad savo firmą „Sunchujvčiajnemožnanechigienično“ išgelbėtum!
- Tu juokdarį, net nežinai mano firmos pavadinimo!
- Žinau!
- Nežinai!
- Žinau, bet tokiam čiurkai kaip tu nesakysiu!
- Tu man nesakysi? Tai, kad aš pats žinau, aš ją sukūriau!
- Ką tu sukūrei? Egzotišką persiką? Tau jokia boba tarpkojo persiko neduotų. Tu esi toks mažas, kad pats tave net birkos nesimato!
- Pas mane nesimato? Čia pas tave nesimato storuli tu, atsisėdi ir šikną valaisi per priekį! Birkos neišsišūdini?
- Ė, tu padla, Luko neįžeidinėk...
- Čia apie tave, detektyve Tomai Pavilijonai!
- Klausyk, aš savo bybį matau kaip reikiant.

- Šikdamas?
- Nežiūrėjau.
- Tai pažiūrėk! Garantuoju, kad savo bybio šikdamas nepamatysi.
- Klausyk, bybių eksperte, kas tave tokį protingą pagimdė?
- O kas tave tokį durną pagimdė?
- Babka Mamka Tram Pam Pam.
- Negali būti!
- Kodėl? Tu nori, kad nuotrauką parodyčiau?
- Tu nori pasakyti, kad tave pagimdė Babka Mamka Tram Pam Pam?
- Tu glušiau, apie mano mama arba gerai, arba nieko! Nes aš atsakau, nudobsiu tave!
- Palauk, palauk. Mane irgi pagimdė Babka Mamka Tram Pam Pam!
- Negali būti!
- Aš irgi taip sakiau, kad negali būti!
- Tu šūde meluoji, kad tave pagimdė Babka Mamka Tram Pam Pam. Tu esi tikras melagis Sunchujčijau Samsun Sampėjau!
- Kodėl!?
- Todėl, kad Babka Mamka aš išsigalvojau, šūde tu! Norėjai mano savimalonę palaižyti, gaidį neraliuotas. Nu dabar tau žopa bus. Atvečiau!
- VDSHDFJFHJGHJGHKGHJTRADSARTSYSDYSDYSYGFDF – Kažką pasakė, kai vėl sukišau revolverį – čiulptuką jam į burną.
- Nu šūde, dabar esi toks protingas?
- ASGG ASFGDGH DADFGHDF – Kažką pizdelino, nesupratau. Pas mane dekodavimai seniai atsilikę nuo dabartinių tendencijų! Esu senamadis čiuvas, nu ir? - Tu šūde, nenaudok PAL koderio, nes pas mane tik SECAM dekoderis stovi, tada gal ir susikalbėsime, o jei ne, tai tu čiulpuką iki ryto čiulpsi! Supratai? Supratai? Aš tave paskersiu!
- AG PTRISASAYB, BGFEK – Pasakė naudodamas SECAM dekoderį ir viskas pasidarė aišku.
- Gerai, kad tu manęs atsiprašai, nes tokių šūdų negaliu pakęsti! O ką prieš tai sakei?
- Neprisikiškiakopusteliaudamas!
- Skamba įtikinimai, jautiesi neprisikiškiakopusteliavęs? Aš žinau kodėl!
- Kodėl?
- Todėl, kad tu šiki į pampersą ir pieši kreidutėm, nelaimingas korėjietiškas ožį!
- Aš viską įrašinėju.
- Ką tu įrašinėji, kaip čiulpi ir kodus kalbi? Tu tikras įrašinėtojas!
- Aš įrašinėju kaip negražiai tu kalbi!
- Ir kam tau to reikia?
- Tavo mamai nusiūsiu!
- Mano mamai?

- Taip!
- Į Anapilį?
- Ne.
- Tai ką tu čia pizdyš?
- Nieko.

Vieną žodžiu, nusibodo man su juo kalbėti. Informaciją buvau gavęs. Viską šūdžius pasakė. Viską ko mums reikėjo.

- Ė, Sampėjau, kur tavo egzotiškas persikas gyvena?
- Įmonės „Sunchujvčianemožnagarečio“ rūsyje, o ką?
- Tai va, dabar mes važiuosim valgyt persiko, o tu sėdėsi čia!
- Ką????????????????????????????????
- Gi ga ga gu ga gi gu lady gaga. - Mane atleido nuo kokso ir nebegalėjau susikalbėti su korėjiečiu. Viskas buvo aišku. Aiškiau nėra kur.

Jokių išvadų nepriėjau. Bet spėjau persikas bus skanus.

- Vynuoge Valerija, mes baigėm tardyti korėjietį Sunchujčiajų Samsun Sampėju. Norėčiau, kad jį palaikytumėte iki rytojaus ryto, iki kol jį nuo kokso atleis, nes jis matomai nepatyręs astronautas. Mes nenorim, kad jis eitų ir gatvėmis šlaistytųsi.

Dešimtas skyrius.

Gyvenimas buvo geras, aš norėjau išgerti, mane troškino. Mes sėdėjom Rimo zape.

- Rimai, kurk zapą varom pažiūrėti Sunchujvčianemožnagarečio, man atrodo ten mes rasime ne tik persiką!
- Tomai, tu rimtai nori važiuoti ir apžiūrėti Sunchujvčianemožnagarečio?
- Noriu, kas tau neaišku?
- Bet, ką tu ten tikiesi rasti?
- Mažų mažiausiai persiką, o jei rasim persiką, tai man bent nuotaika pakils.
- O tu nenori patikrinti Briedžio Petro, Anties Genutės, Žąsino Lauryno ir Balandžio Tado?
- Tu kažkur skubi?
- Ne... - Pasakė lyg skubėdamas, bet nesu tuo tikras.
- Nu tai jei niekur neskubi, tai kam mums skubėti? Tu juk žinai, kad aš pradėsiu vėl narkašintis kiekvieną dieną, kai išsprėsiu šitą bylą!
- Tomai, nenoriu, kad tu taptum narkomanas!
- Rimai, klausyk, aš jau gerus dešimt metų vartoju ir dar nepripratau, tiesiog tai yra mano gyvenimo būdas. Savo gyvenimo būdo negali pakeisti.
- Tomai, viską aš žinau, bet aš tik sakau, kad nenoriu, kad būtum narkomanas.
- Rimai, tu ką, galvoji, kad aš galiu tapti narkomanu? Nejuokauk, narkomanai nebūna mentais! Mes gi detektyvai, kokie mes narkomanai?
- Nežinau, gal čia mano vaizduotė suveikė per daug.

- Būtent. Vežk mane į Sunchujvčaiinemožnagarečio.

Mane atleido nuo kokso, bet ne nuo viskio. Mes vėl važiuojame. Man patinka kai mane vežioja. Jei sėsčiau aš už vairo – visus kaip kėglius išdaužyčiau. Matai, aš mėštau, o kai mėštau – daryti nieko negaliu. Tik narkašintis. Tas gyvenimas, tie narkotikai. Jie vienas kitą papildo, bet jums tai aš nesiūlau. Tik pradedi vartoti narkotikus ir tampi šūdu momentaliai. Niekam nerūpi tavo intelektas, niekam nerūpi tavo uždardis, kol tu vartoji. O kai vartoji, tau niekas nerūpi. Niekas niekam nerūpi, todėl visi gyvenam šūde.

Rimas važiuo, aš skraidžiau. Buvo kažkoks nesusipratimas. Kaip aš galėjau skristi, o Rimas važiuoti, jei mes sėdėjome toje pačioje transporto priemonėje? Tai buvo virš mano suvokimo. Rimas tiesiogiai mane vežė.

Mes atvažiuojom, bet aš neatskridau.

- Rimai, klausyk, kur čia įėjimas, tai čia kažkoks sferinis pastatas. Nesuprantu, kas čia per modernus architektūrinis meninis šūdas! Kažkokį nepraktišką šūdą padaro ir visiems patinka – nesuprantu.

- Tomai, tu prisėsk ant suoliuko, jei tau bloga, o aš jį apžiūrėsiu ir rasiu įėjimą.

- Rimai! Man ne bloga! Aš stovėsiu! Darysiu viską, bet tik ne sėsiu. - Negalėjau aš sėst, negalėjau. Mano gyvenimas buvo per daug reikšmingas, kad aš sėsčiau. Nenorėjau būti zekas. Taigi aš visus pasodinau, ką jie pamatytų, kai prie jų prisijungčiau?

- Tomai! Ateik čia. Radau įėjimą į šitą sferinį pastatą!

- Negali būti.

- Rimtai.

- O tai kur tas įėjimas?

- Va čia yra telefono būdelė, surenki numeris vienas vienas du, palauki, paspaudi trejetą, ir pasakai, kad nuvažiuo stogas ir tada tave įleidžia.

- Tai gerai, tu pirmas įeik, o aš eisiu antras! - Į objektus ėjau antras, į tarpkojį pirmas. Tai buvo asmeninės sėkmės ir nemirtingumo taisyklė.

Rimas surinko slapta kodą ir atsidarė telefono būdelėje dugnas ir jis nučiuožė žemyn. Negalėjau leisti Rimui dingti, negalėjau. Pakartojau tą kodą ir nusileidau žemyn. Susitrenkiau galvą ir pasidarė tamsu. Nebijojau mirties, nebijojau pydarų, bijojau pamesti Rimą. Žinojau, kad iš šito šūdo vienas išsikrapštyti negalėsiu.

Atsikvošėjau požemyje, prirakintas prie sienos. Be kelių. Tiksliau nuogas. Rimas buvo nuogas irgi. Mes abu buvom nuogi ir prirakinti prie sienos. Tada į kambarį įėjo Sunchujčiajaus Samsun Sampėjaus boba, Sunpizduvkofe Netnemagunevazmožna. Ji buvo rusė. Ji turėjo persiką. Aš taip norėjau palaižyti persiką. Tokio egzotiško persiko nebuvo nei matęs, nei ragavęs. Tai buvo kažkas stebuklingo. Rimui tikrai atiduočiau bobą, jei iš čia ištrūkčiau, o pats persiką padaryčiau. Ji priėjo prie manęs ir prikišo savo persiką man prie nosies.

- Nu, mažuti, nori paragauti šito egzotiško persiko?

- Noriu! - Sakiau, kad labai, labai, labai, labai noriu. - Aš jį taip išragausiu, kaip niekas kitas!

- Kodėl tu toks įsitikinęs, pupuliuk?

- Todėl, kad tavo persikas dar nepraskeltas ir neprakąstas.

- Mano persikas yra mano reikalas, o ne tavo!

- Klausyk, atitrūksiu nuo šitos sienos, tavo persikas taps mano reikalu – supratai?

- Atitrūksi? Nejuokauk. Šitos grandys padarytos iš super duper titano, tau atitrūkti nėra šansų!

- ...

Ji nustojo gundyti mane savo persiku. Tas persikas visą mano galvą užgožė. Neturėjau jokių blaivių minčių. Viskas buvo paskendę persikų sultyse. Nebuvo gyvenimo, buvo vienos sultys ir du bananai. Tai buvo egzotiškas kokteilis. Nepaisant pasaulio egzotikos mes buvome prirakinti. Kaip gali būti prirakintas toks seklys kaip aš? Čia kažkas buvo akivaizdžiai ne taip.

- Rimai, klausyk, kai važiavai žemyn, tu irgi susidaužei galvą? - Norėjau išpešti informacijos iš Rimo. Klausiau smalsiai. Dalinausi persikų sultimis.

- Tomai, nesusitrenkiau aš galvos.

- Tu nori, pasakyk, kad tik aš vienas galvą susižeidžiau?

- Jo.

- Tu esi prirakintas?

- Ne...

- Kaip tai ne? Tu man atrodei nuogas ir prirakintas prie sienos!

- Tomai, tu esi atsijungęs! - Kalbėjom mes astraliniu ryšiu.

- Tai tu mane įjunk! Jei jau esu atsijungęs.

Rimas išsilaisvino iš pinklių. Užsidėjo kelnes. Ir atrakino mane! Jis mane įjungė ir mano sąmojis stoji į vietą. Kokie po galais persikai rankoj? Persikai turi būti tarp kojų, o ne rankoje!

- Rimai, tu čia jokios bobos nematei?

- Nemačiau.

- Tai gal Sunchujčiąjus Samsun Sampėjus neturi bobos?

- Jeigu jis neturi bobos su persiku, tai jis ir persiko neturi.

- Kaip tai neturi persiko? Aš gi persiką uosčiau ir mačiau prieš savo akis. Persikas tikrai tikras.

Sėdėjome mes kažkokiam apšiktame rūsyje po sferiniu pastatu.

- Rimai, reikia ieškoti laiptų ir lipti į viršų. Ieškoti to prakeikto persiko. Aš jau pradėjau abejoti, kad mes čia rasime papildomos informacijos apie Garetą. Mums reikia surasti Sunpizduvkofe Netnemagunevazmožna ir pasiimti iš jos persiką! Nes jei mes liksime be persiko, ir be papildomos informacijos apie Garetą, čia bus visiškas ablomas ir pasityčiojimas iš savęs. Tas persikas yra mūsų. Mūsų. Supratai?

- Supratau. - Suprato Rimas kažką, bent aš tai nesupratau, ką jis suprato. Tačiau džiaugiausi juo.

Mes neradome laiptų. Tai buvo keista. Mes radom liftą. Tai buvo modernu. Sferinis pastatas buvo labai modernus. Šiais laikais viskas modernu, nepaisant to, kad nepraktiška. Myli žmonės moderną, myli žmonės visokį šūdą. Ypač tai, kas nauja ir dar neapšikta.

Įlipome mes su Rimu į liftą. Paspaudėm mygtuką penkiasdešimt ir laukėm, kol žlugs pasaulis, dings elektra arba kažkas sprogs. Žodžiu laukėm kol bus kažkas netikėto. Vyro gyvenimas, tai pasidulkinimas ir laukimas. Laukimas kol pasikeis situacija. Vyro gyvenimas geresnis nei bobos. Bobos gyvenimas blogesnis nei vyro. Kaip suksti, vis tiek tas pats bus.

Mes užkilom į penkiasdešimtą aukštą ir buvo keista, kad lifte nedingo šviesa, kad liftas nenutrūko – liftas veikė kaip buvo parašyta naudojimosi instrukcijoje. Gerai, kad mes su Rimu neviršijome keliamosios galios normos. Mes įėjome į kambarį ir ten buvo persikas! Persikas buvo

įdėtas į tokį fiti miti indą. Fiti miti indas, tai toks indas, į kurį gali įkišti, bet negali iškišti, todėl reikia gerai pagalvoti, ką nori įkišti. Aš išsitraukiau savo revolverį – čiulptuką ir peršoviau fiti miti indą. Indas suėjo šaibom. Persikas buvo mano rankoje. Daviau Rimui atsikąsti.

- O, Dieve, kaip skanu! Nesu ragavęs šito egzotiško persiko niekada! - Rimas pagavo orgazmą, kaifą, nirvaną bei nušvitimą vienu metu! Tai buvo neaprašomas vaizdelis.

Atsikandau ir aš persiko. Tada iš niekur nieko išlindo bobutė Sunsiskivsokbudetsladko su automatu. Tai buvo Sunpizduvkofo Netnemagunevazmožna motina, bent taip iš snukio atrodė.

- Ką čia, padlos, mano dukros persiką ryjat? - Laikydama automatą kalašnikovą bobutė grasino sutrumpinti mums gyvenimą penkiais ketvirčiais.

- Nieko mes neryjam. - Užgiedojom su Rimu unisonu. - Klausyk, bobute, iš kur tokį kalašą parovei? Čia tas žaislinis modelis iš vaikų pasaulio?

Bobutė užsišiko, paleido kelis šūvius į viršų. Sulaužė liustrą. Gilzes nukrito ant žemės ir pririedėjo man prie kojos. Grindys buvo akivaizdžiai kreivos. Tai buvo statybininkų brokas.

Aš atsikandau dar persiko. Nom nom nom.

- Klausyk, bobute, šauk jei nori nušauti arba eik savo jorkšyro terjerą vedžioti, tai jis tau visas grindis apmys!

Valgėm su Rimu persiką ir mums visai nerūpėjo, ką ta sukriošusi boba šneka. Visoms boboms patinka, kai jų persikus kažkas valgo, o mes čia buvome dviese.

Bobutė nusitaikė su automatu į mane ir šovė. Kulka pataikė man į geležinį dantį ir atsimušė tiesiai bobutei į galvą. Bobutė akimirksniu užvertė savo kanopas. Ji stipo kaip žiurkė. Nugaišo kaip rupūžė. Jai buvo kapec. Atėjo jorkšyro terjeras. Nusimyzo ant bobutės. Ir užkasė bobutę lyg niekur nieko.

Mes sėdėjom trise penkiasdešimto aukšto balkone ir rūkėm žolę. Mes buvome ragavę patį skaniausią persiką pasaulyje. Aš giliai įtraukiau dūmą ir išpūčiau idealų rutuliuką. Rimas užtraukė dūmo ir išpūtė dolerio ženklą. Terjeras Jorkšyras užtraukė ir išpūtė Šredingerio lygties formulę. Mums su Rimu buvo nesuprantami tokie dalykai. Visgi fizika yra sudėtingas dalykas. Virš mūsų suvokimo ribų.

Vienuoliktas skyrius.

Buvo byla ir mes negalėjome visą laiką galvoti apie svetimų moterų persikus. Visų vyrų svajonė – persikas, egzotiškas persikas. Persikas negras arba persikas korėjietis.

- Rimai, duok Herkaus užrašų knygutę. - Knaisiotis po užrašų knygutes. Dieve, dieve, tokios šūdinios bylos nesprenžiau niekada savo gyvenime. Už ką man bausmė? Už ką pasaulyje bobos, kurios nemėgsta čiulpi? Už ką seime debilai? Už ką televizoriuje idiotai, o internete daunai? Ką aš gyvenime padariau, kad mane taip nubaudė? - Rimai, trauk greičiau tą užrašų knygutę, nes aš čia į kelnes prisifilosofuosiu tuoj!

- Va, imk Tomai. - Aš iškart išsiplėšiau kelis tuščius lapus iš užrašų knygutės, nes nuo egzotiškų persikų man akivaizdus trydakas!

Apie šūdą aš žinau viską! Pagal šūdo spalvą galiu pasakyti ką prieš mirtį valgė auka. Galiu pasakyti ir tai, kad žmonės viešoje vietoje šika trumpiau, nei savo namie! Nešvaistykit šikdami laiko. Šikit it lauke. Yra tokių, kurie šikdami skaito. Į vieną galą kiši informaciją, o iš kito leidi įkaltį. Varai ilgą DNR. Mane gyvenimas išmokė visko. Išmokė, kad negalima dulkinti neišsišikusių bobų, nes nuo spaudimo gali apšikt. Žmogus mokosi iš savo klaidų – vieną kartą apšika ir žinai visam gyvenimui. Valgai ir geri įvairiausių produktus, o šiki vis tą patį. Kodėl žmonių šūdo niekas

neperka? Jei už šūdą mokėtū – nedirbčiau. Ėsčiau ir šikčiau – milijonus uždirbčiau. Kuo prastesnį maistą valgai, tuo daugiau šiki. Kaip gyvenime besuksi viskas susisuka į šūdą. Kodėl taip yra?

Šūdinios reklamos apie šūdą. Vis bando kažkam kažkas įbrukti kokį nors šūdą. Tenka man pripažinti, kad kapitalistai ir man įbruko šūdo. Pinigų nėra, o šūdas yra – koks praktiškas ir geras mainas. Galima daryti išvadą, kad kiekvienas šūdas yra vertas pinigų. O jei pinigai yra verti šūdo, tai ir pinigai yra šūdas. Tai reiškia, kad mes dirbam dėl šūdo, tam, kad turėti daugiau šūdo. Vienintelis dalykas žmogaus gyvenime, kuris nėra šūdas yra laikas, o mainyti laiką į šūdą yra labai protinga. Rimtai. Kas tokį šūdą sugalvojo – nesuprantu. Ko gero niekad nesuprasiu, nes dažnai šiku.

Negali visą gyvenimą sėdėti ant unitazo, turi gyvenime kažką padaryti. Antraip prieš kitus atrodysi kaip visiškas bezdelnikas, niekas nemėgsta bezdelnikų, nes jie geriau gyvena – turi daug laiko ir neturi jokio šūdo.

Išsitraukiau neišmanų laidinį telefoną ir skambinau Briedžiui Petru.

- Labas vakaras, ar kalbu su Ponu Briedžiu?

- Labas vakaras, kalbate su Briede.

- Norėjau paklausti – jūs jam žmona?

- Ne, sesuo.

- Norėčiau kalbėti su Briedžiu Petru. Man reikia jį apklausti, jis yra potencialus informacijos šaltinis. Mes ieškome Gareto.

- Petras vakar buvo padurtas į pilvą. Jis guli ligoninėje.

- Kas jį padūrė, už ką? Ar jis turėjo kokių nors priešų?

- Detektyve, nieko nežinau. - Visos bobos nieko nežino – visada. Tai mane užkniso, bet niekam to nesakiau, niekas to nežino.

- O galbūt Jūs žinote ką nors apie Garetą? - Turėjau viltį, bet viltis yra durnių motina.

- Detektyve, juk sakiau, kad nieko nežinau. - Puolė moteris į ašaras, kaip visada.

- Kokioje ligoninėje guli Jūsų brolis, Briedis Petras? - Nu jei ji šito nežino, tai ji tikra invalidė iš televizoriaus!

- Šiaulių Respublikinėje Ligoninėje. - Gavau šiek tiek informacijos ir gyvenimas informuotu šūdu.

- Labai ačiū! - Užbaigiau pokalbį labai mandagiai palinkėdamas jai saldžių sapnų ir taip toliau.

Geriausia kalbėti iš ten, kur tau niekas netrukdo. Nes kai kažkas trukdo kalbėti, tada neįmanoma susikalbėti. Rimtai. Kai neįmanoma susikalbėti, tada byla neprogresuoja. O kai neprogresuoja byla – žudikas laisvėje geria kavutę žiūrėdamas į tik išsprogusius mergaičių papus. Saugokit savo bobas, saugokit, bet ne nuo bernų, o nuo žudikų! Buvo pas mane byla, kur žudikas – boba buvo. Va tėvas ir lochanulsia, bernų neleido, o žudikę prileido. Tėvas suprato, kad buvo lochas tada, kai palaidojo savo dukterį šešiuose karstuose. Žudikę aš pagavau, į pizdą petardą sukišau ir susprogdinau! Gyvenimą nuo šūdo išvaliau! Po to ant Tauro kalno susisprogdino jos vyras. Dabar jie gyvena laimingai – išsitaškę po pasaulį. Pavydžiu.

- Rimai, susirink savo šūdą, važiuojam į Šiaulių Respublikinę Ligoninę. Kurk savo zapą ir varom!

- Tomai, o kam mums į Ligoninę?

- Briedį Petrą padūrė kažkoks šūdžius. Turime jį apklausti, kol jis dar kvėpuoja, nes jei jis nustips nepasakęs mums nė žodžio, mes atitolsim nuo Gareto visu šimtu mylių. Iš mūsų juoksis žmonės. Iš mūsų tyčiosis seimas. Mus rodys per televizorių. Mus apšnekės pedikai ir žurnalistai. Mūsų apsišikimas nuaidės per visą pasaulį ir mes tapsim populiarūs. Todėl dabar mes negalim apsišikti,

nes populiarumo mums nereikia.

- Kaip manai, Petras nunistips kol mes pas jį nuvažiuosim?

- Jei tu gazo pedalą nors kartą gyvenime paspausi iki dugno, tai nunistips. Bet jei važiuosi, kaip vėžlys, tai nunistips nespėjęs nusišikti.

- Tomai, taigi aš spaudžiu iki dugno, negi nematai, kad mes skrendam?

- Rimai, nesuprantu. Dabar aš važiuoju, o tu skrendi? Kas čia per šūdas? Kuris iš mūsų dabar ant kaifo?

- Nežinau, Tomai, nežinau.

- Tai iš kur aš žinau, intelektualus žiurkėne tu! Skrisk greičiau.

Mes visu greičiu skridom į Ligoninę. Mačiau kaip lėktuvas stovėjo kamštyje. Turbūt todėl Šiaulių daug kas nemėgsta. Bet man tai nusišikt, aš ne iš Šiaulių! Visa Lietuva vienas į kitą panašių žmonių, todėl vienas kito nemėgsta. Būti Lietuviu, tai būti nieko nemėgstančiu ir nieko nemėgiamu žmogumi. Tokia ta realybė, bent taip rodo per televizorių. O tas, kas netiki televizoriumi išvis smegenų neturi. Todėl geriau turėti televizorių, o ne smegenis! Kamštyje stovėjo tik dvi transporto priemonės lėktuvas ir mūsų zapas už jo. Mes atvažiavome į Ligoninę.

Aš turėjau gėlių, širdutės formos saldainių ir dirbtinę makštį. Kadangi viską sukūrė kapitalistai tai yra normalu ir visai neiškrypėliška. Mes atėjome į recepciją.

- Labas, ūsuota pupa, mes ieškom Briedžio Petro, kurioje palatoje jis guli?

- Kaip Jūs kalbate, pone!

- Gerai, nepradėk daryt čia skandalo, nes šausiu tau į burną su savo dideliu.

Boba suprato, kas jai gresia. Nusiramino ir nurijo. Susitaikė su savo moterišku gyvenimu.

- Gerbiamas detektyve, Briedis Petras guli penktoje palatoje.

- Reikėjo iš karto sakyti ir nereikėtų nuryti. - Visiems buvo aišku, kad mačo kalba.

- Rimai, ieškok penkto numerio šitoje skylėje...

- Tomai, radau.

Mes paspaudėm numerį penki ir aparatas padarė mums pora kavos. Mes sėdėjom, rijom širdutės formos saldainius, išbandėm dirbtinę makštį. Su dirbtine makštimi dulkintis geriau nei su boba, ypač su ta, kuri neduoda. O jei bobai pasakai, kad iškeisi ją į dirbtinę pizdą – tada boba apsižliumbs, nes supras, kad daiktus bernai myli labiau nei bobas. Tačiau, kai moteris pasako, kad įsigis vibratorių tada vyras žino, kad pas jį lovoje po ranka yra seks bomba. Boba - dyzelis. Tiesa sakant į makštį mes privarėm tiek jogurto, kad Briedžiui Petru, tai bus - dviguba dovana. Mes išgėrėm kavą, sutraukėm po šniūrą ir nuėjome į penktą palatą.

Rimas išspyrė duris nachui. Durys plačiai atsivėrė. Ponas Briedis gulėjo leisgyvis. Mes jam davėm makštį, dar likusius saldainius ir gėles.

- Labas vakaras, Ponas Briedi. - Energingai sveikinausi su Petru.

- Sveiki, vyrai, ačiū už dovanas. Labai skanus jogurtas. Kokio jis skonio?

- Tai yra cocksmix skonis. - Sakė Rimas mūsų naujo produkto pavadinimą. Mes užsidirbsim milijoną su cocksmix skonio jogurtu makštyje.

- Cocksmix? Dar negirdėjau tokio, bet labai ačiū.

- Čia yra pats naujusias pieno produktas pasaulyje. - Rimas sakė tiesą.

Mes kalbėjom, o kažkoks pydaras pradėjo gręžti sieną gretimose palatoje. Įkyrus ir sušiktas grąžto garsas. Nesuprantu, kokio bybio žmonės naktį gręžia. Kam jiems tie paveikslai?

- Ponas Briedi, užsidėkite dirbtinę makštį ant savo birkos ir papasakokite mums ką žinote apie Garetą.

- Vyrai, apie Garetą aš Jums negaliu pasakyti nieko.

- Klausyk, senas perdyla, tu nori, kad aš tau makštį įjungčiau ant aukščiausio režimo ir tavo pimpalas susprogtų? Nori išsitaškyti nespėjęs nusimyzti? - Mano kalbą pertraukė tas sušiktas grąžtas, ko gero manęs niekas nesuprato.

- Kas Jus sieja su Bebru Herkum? Kodėl esate jo užrašų knygutėje, o apie Garetą nieko nežinote? - Klausė Rimas, nes kai Rimas kalbėjo grąžtas negrėžė, tai buvo nelygybė ir aš buvau pralaimėjęs.

- Mes su Herkum esame klasės draugai, mes pažįstami jau gerus septyniasdešimt metų. - Sakė senas perdyla, sakė, kad jo laikas baigėsi. - Nejaugi detektyve galvojate, kad jei kažką žinočiau apie Garetą nesakyčiau?

- Ė, tu senas briedi, tu net prieš mirtį nenori pasakyti tiesos apie Garetą. Keliausi tu į pragarą, nes rojuje tau nebus vietos senas tu iškrypėli! - Vėl grąžtas grėžė ir manęs niekas negirdėjo.

- Tiesa sakant, pone Briedi, mes dabar nežinome ką mums reikėtų galvoti šitoje situacijoje. - Sakė Rimas, ramiu ir švariu tonu, be jokių užgaidų.

Žodžiu grąžtas tai grėžė, tai negrėžė ir staiga pragrėžė sieną ir Briedžio kaukolę.

- Rimai, blet, žiūrėk! Kas čia per šūdas? Kas čia atsitiko? Nesupratau! Iš kur šitas grąžtas čia išlindo?

- Tomai, einam pagausim tą šiknių, kuris pragrėžė Briedžiui Petruai galvą.

Mes nuėjom į gretimą palatą, o ten buvo šešios mergos ir bičas striptizo šokėjas su grąžtu.

- Ė, tu šūdo gabale, tu ką tik mūsų informacijos šaltinį nukalei su savo grąžtu! - Bandžiau atspėti šūdžiaus vardą, bet man nesigavo. Galiu tik slaptažodžius atspėti.

- Pats tu šūdas! - Pasakė striptizo erelis ir gavo į snukį nuo Rimo.

- Tu mano kolegos šūdu nevadinsi, šūde tu! - Pasakė Rimas ir dar kartą kirto į snukį jam.

Erelis tik prasižiojo ir gavo du kartus į snapą. Rimo smūgių reikėtų gal dešimties. Rimas kala kaip pirmokas. Erelis gavo į snukį ir juokėsi.

- Klausyk, tu žvenguti, tu ką nesupranti, kad su grąžtu negalima gręžti lignoninėje? - Sakiau nepatenkintu balsu, nes buvau pavadintas šūdu!

- Man už tai pinigų moka – man viskas galima! - Sakė erelis gavęs du vaikiškus smūgius.

- Tu nesupranti, kad su grąžtu turi gręžt moteris, o ne sienas? - Bandžiau šokėjui įkrėsti proto...

- Ką? Moteris gręžt? Tai visiškai absurdas!

- Turėčiau tokį grąžtą kaip pas tave, tai netik moteris išgręžčiau, bet ir tave! - Sakiau, kad statybose esu dirbęs. Moku valdyti grąžtą. - Einam suski, pažiūrėsi ką padarei!

Su Rimu paėmėm tą striptizo erelį ir nutempėm į Briedžio Petro palatą.

- Vyrai, nejaugi čia aš taip padariau? - Beveik verkė erelis, trūkto tik, kad apsišiktų.

- Tu šūde, išgręžei visą informaciją iš jo smegenų! Tu sunaikinai visą informaciją apie Garetą! Rimai, ką darysim su šituo šūdžium? - Sakiau ir uždavinėjau klausimus valgydamas saldinius.

- Tomai, nežinau.

- Tai, ką!? Aš turiu viską žinoti?
- Vyrai! - Pasakė erelis ir gavo į snukį.
- Tylėk! Su tavim čia niekas nekalba! - Visi ir taip žino, kad mes vyrai. Už vyrą gali ir į snukį gauti – negaila gi. - Rimai, skambink mentam – sodinsim šitą šūdą į cypę už trukdymą detektyvams bylos nagrinėjimo metu.
- Vyrai, neskambinkit. Viską padarysiu! Nenoriu sėsti į cypę!
- Sakai viską padarysi?
- Viską.
- Išvalysi mano butą?
- Sakiau, kad viską padarysiu.
- Gerai, Rimai, neskambinam į mentus. Vežam šitą erelį su savimi.

Kadangi mūsų informacijos šaltinis buvo nudėtas. Mums nebuvo jokios prasmės likti ligoninėje. Pas juos stipo žmogus, jie su juo ir susitvarkys - tai ne mūsų šūdas, todėl mes jo ir nesrėbsim. Mes trise nuėjom į zapą. Užrišom Ereliai akis ir išvažiuom į tankų ir tamsų mišką.

Jeį savo gyvenime padarei kažkokią nesąmonę, buto išvalymu neatsipirksi. Mes su Rimu žinojom, kad ateis tas laikas, kai kažkas stos mums ant kelio – padarys šūdą ir bandys išsisukti nuo bausmės. Mes buvom tikri baudėjai – mes baudėm viską ir visus. Baudėm krepšininkus už taisyklių pažeidinėjimą. Baudėm futbolininkus už prastą žaidimą. Šūdinas firmas skundėm į mokesčių inspekciją. Mes darėm viską, kad mums ir mūsų draugams būtų geriau gyventi. Kad gyvenime būtų mažiau šūdo. Darėm viską, o šūdas vis atsinaujindavo. Kad sustabdyti šūdą visiškai, reikia įkišti korką į dar nešikusių šikną! Mes baudėm bobas, vyrus ir vaikus.

Kai su Rimu buvome dar jauni sėdėdavom girti mokykloje. Mokėmės vienais dvejetais. Į armiją neėjom – buvom per girti saugoti mūsų šalį. Po to pradėjom rūkyti, bendraamžiams darėm išdaigas. Mirkydavom cigaretės į pieną, prikarpdavom nagų – buvom tikri chuliganai. Myždavom ant kiekvieno namo kampo nelegaliai, o dabar pažiūrėk į mus. Šikam kur norim ir kur netingim. Iš vidaus naikinam savo sistemą. Po to stebimės, kad debilai valdo mūsų šalį. Visur debilai ir nieko tu vienas nepadarysi. Vienas kovoja tik tas, kuris susitaikyti negali. Juk lengviau susitaikyti ir prisitaikyti prie sistemos, nei atsistoti ir ją velniop nugriauti. Pilna šalis nieko nepasiekiančių aktyvistų, pilna šalis miegančių žmonių. Gyvenimas taps geresnis – rytoj. Gaila, tik, kad mano rytojus niekada neateina. Rytojus neateis niekada.

Visada svajojau apie geresnį gyvenimą, o gavau šūdą! Ko gero dėl to, kad koksą šniojau. Gal dėl to, kad nesimokiau, o gal dėl to, kad niekas niekada man nerūpėjo. Rūpėjo tik sveiką kailį išnešt ir nenušipti einant į parduotuvę. Žinojau žmonių, kurie daug ko pasiekė – numirė jie visi. Vienas tapo milijonieriumi ir jį nušovė per peristroiką. Žmonės darė ką norėjo ir kaip norėjo. Niekas niekam nerūpėjo.

Prisimenu su Rimu išsinuomavome traukinį, pripirkom alkoholio, prisikvietėm įvairaus plauko bobų. Ech, kad stovėtų kaip senais gerais laikais. Kuo ilgiau gyveni – tuo trumpiau stovi. Likimo ironija. Prieš mirtį visi ant varveklių vaikštom. Dievas tas, kuris miršta su stajaku.

Mes važiuom miško taku. Nežinojau kiek parų nemiegojau. Nežinojau visiškai nieko. Žinojau tik tiek, kad su Rimu keliausim tiesiai į pragarą. Tiesiai velniui į krosnį. Nebus mums gailėsčio. Nebus ir antro šanso.

Mes atvažiuom.

- Vyrai, kur jus čia mane atvežėt? - Paklausė kaip kiaulė prieš skerdimą.

- Taigi sakiau, kad važiuosim pas mane butą išvalysi. - Raminau žmogų. Elgiausi blogai. Melavau. Žinau.

- Takas panašus į miško taką... - Jis kažką jautė, kaip jaučia skerdžiamos kiaulės.

Laikėm jį už pažasčių ir vilkom taku į mirties slėnį. Gyvenime turi kažką vardan kažko aukoti. Jis verkė. Jis gailėjosi ir atgailavo, tačiau jis buvo ramus, ramus kaip galviją po šilto dušo. Tik mes žinojome kas bus, nes tau jau kartą gyvenime buvo.

Mes pasodinome jį ant kelmo ir nuėmėm raištį nuo akių.

- Prisimeni, jog žadėjai padaryti viską, kad nesėstum į cypę?

- Prisimenu, bet ką man reikės daryti šitame miške? - Žiūrėjo į mane batuoto katino akutėmis.

- Imk savo gražtą ir prisigręžk save prie šito kelmo!

- Vyrai, jūs ką juokaujat? Juk man skaudės! - Žiūrėjo į du vyrus, susidarė toks jausmas, kad jis norėjo sužinoti ar mes juokaujame.

- Rimai, tu juokauji? - Norėjau sužinoti ar Rimas juokauja.

- Ne.

- Rimai, tu ką rimtai nejuokauji?

- Ne.

- Ir nori pasakyti, kad tau nebūna juokinga?

- Ne.

- Nesuprantu, kas tu per pesimistas!

- Aš pesimistas? Taigi aš optimistas.

Mes kurį laiką ginčijomės, kas čia optimistas, o kas pesimistas. Kol mes ginčijomės striptizo erelis pabėgo.

- Rimai, tu žiūrėk, kur tas šūdas bėga! - Nemandagiai rodžiau į mirtininką pirštu.

- Tomai, lekiam paskui jį!

Mes bėgom. Bėgom kaip du atletai, o blogiausia buvo tai, kad mes buvome gale. Erelis skuodė taip greitai. Aš neturėjau kito pasirinkimo išsitraukiau savo didelį revolverį ir šoviau jam į koją. Šūvis buvo toks taiklus, kad perskrodė dvi kojas. Erelis krito sudrebindamas žemę aplinkui. Išsidaužė priekinį dantį į akmenį. Rimas paėmė ereliui už plaukų ir nutempė atgal prie kelmo.

- Klausyk, jei tu pats savęs neprigręši - mes tave prigręšim. - Sakė Rimas, nes jis žino ką sako.

- Vyrai, aš negaliu! - Erelis. Striptizo šokėjas verkė. Seilėjosi ir sakė, kad negali.

- Birką prieš bobas virtėlint gali, o kai reikia pabūti tikru vyru, tai iškarto apsišiki! - Sakiau tikrą tiesą. Visi vyrai prieš bobas birką mandri pademonstruoti, o kai reikia namą pastatyti, tai pasirodo, kad rankos iš šiknos auga ir jėgų nepakanka. Gali tik vaiką pastatyti ir tai ne su rankom, o su birka.

- Tai, kad man pinigų už tai moka!! - Bandė išsisukti, bet mes esam kietesni. Socialinę inžineriją iš interneto išmokome!

- Kiek tau sumokėti, kad tu save prie kelmo prigręžtum? Tu greičiau galvok, nes tu nukraujuosi ir nustipsi!

- Neimsiu aš Jūsų purvinių pinigų. Jūs sušikti detektyvai. Gyvenimo aukos, degradai, pydarai ir lochai!

- Ė, sutrauka iš pydarų baro, kaip tu čia su policijos pareigūnais šneki? Tu ką, numirti nori? Davai tik gręžk save prie kelmo! - Nu grasinau ir ką? Kai kurie žmonės nesupranta, o kai niekas neveikia bandant normaliai susikalbėti tada visame pasaulyje yra naudojama jėga. Galingas tas, kurio užnugaryje armija stovi. Armija gali viską, o paprastas žmogus nieko. Visi įstatymai yra prieš jį.

- Turiu jus vyrai nuliūdinti, jums teks mane nudėti, nes savęs aš negręšiu prie jokio kelmo! - Jis akivaizdžiai norėjo skausmo. Jis manęs nežino, jis nežino kas yra skausmas.

Pasiėmiau grąžtą nuo žemės.

- Rimai, matai tą kryžių?

- Kurį?

- Tą, kuris guli?

- Matau...

- Tu atsimeni ką žmonės darė su Jėzumi? Tu atsimeni, kaip žmonės abejingai į jį žiūrėjo? Niekam, visiškai niekam jis nerūpėjo.

- Ką tu nori pasakyti?

- Noriu pasakyti, kad nuo to laiko niekas nepasikeitė. Net ir dabar žmonės abejingai žiūrės ir plos.

Mes paguldėm erelį ant kryžiaus. Jis buvo vos gyvas.

- Dievas tau atleis už tavo nuodėmes. - Sakiau laikydamas grąžtą.

Mes buvome geresni nei tie, kurie nesuvokdami darė šūdą. Mes palikome erelį gyventi ir vienu žingsneliu priartėjome prie rojus. Su Rimu ėjom lėtai link zaparoškės.

Atsidarė dangaus skliautai ir erelio sielą kilo į dangų.

- Ė, Rimai, žiūrėk! Erelis sielą kylą į dangų. Mes jo nenužudėm! Mes turim tai sustabdyti. - Pagriebiau Rimui už rankos.

Mes bėgom, kaip dvi mergaitės nuo negro su dideliu pimpalu. Nes visi žino, kad pas negrus ilgiausi. Mažos mergaitės ir tos žino. Pornucha šiais laikais ant kiekvieno kampo.

Pagriebėm erelio sielai už rankų, o traukimas buvo toks stiprus.

- Rimai! Ką daryt!?

- Gręžk sielą prie kūno!

Aš gręžiau sielą prie kūno. Taip Rimas sakė. Jis kartais gerai pasako. Prigręžiau sielos kojas prie kojų, bet mes vis tiek kilome į viršų. Kilo erelio kūnas ir kryžius! Atsakau. Rimai. Buvo pizdec. Kilome tokiu greičiu, kaip važiuoja eskalatorius parduotuvėje. Taip lėtai, bet užtikrintai.

Dvyliktas skyrius.

Mes užkilom į dangų. Mes, kaip du spermatozoidai patekome tiesiai pas dievą pro kažkokią burną!

- Ė šūdai, ką čia darote? - Sveikinosi dievas. - Dar ne Jūsų laikas!

- Klausyk, tu visažini, ar tu žinai kas toks yra Garetas? - Perkūnas pabezdėjo. Nuaidėjo žaibas. Smirdėjo.

- O tu žinai, kas yra biblija?

- Ė, aš tavęs pirmas paklausiau!

Rimas žiūrėjo į bobas su sparnais.

- Nieko nežinau apie Garetą! - Rūsčiu balsu sakė dievas.
- Tu! Tu žinai ką aš darau po koldryte! Ir tu nežinai, kas yra Garetas? Apsimetėlis tu!
- Žinai, iš kur žinau, ką tu po koldryte darai?
- Tik nesakyk, sutrauka, kad Rimas pasakė.
- Rimas, nieko nesakė. Žinau ir ką Rimas daro po koldryte
- Iš kur žinai tada?
- Nes ir pats tai darau!
- Tu ką miegi?
- Nemiegu!
- Viskas aišku, kodėl tu tai darai, tu juk neturi dieviškos bobos!
- Neturiu, matai koks aš nelaimingas! - Dievas buvo pats nelaimingiausias dalykas, kurį žinojau.
- Manai, esąs toks protingas?
- Nemanau, o žinau!
- Tai pasakyk, kodėl seime sėdi idiotai, jei jau nežinai kas yra Garetas.
- Todėl, kad patys idiotus išrenkat. - Dievas sakė tiesą, dievas niekada nemeluoja
- Kodėl per televizorių rodo nesąmonės?
- Todėl, kad televizorių žiūri tik lochai ir žlobai!
- Viskas aišku su tavim. Pasakyk, kodėl žmonės vandenį teršia?
- Todėl, kad nustipti nori!

Dievas žinojo beveik viską. Jis atsakė į visus mano klausimus, bet nepasakė kas yra Garetas. Dievas nebuvo visažinis.

- Klausyk, kodėl paėmei erelio kūną? Mes jam leidom gyventi!
- Todėl, kad Jūs idiotai leidot jam nukraujuoti. Ir leidimus gyvenimui išdavinėju aš, o ne Jūs! - Dievas turėjo gyvenimo suteikimo ir atėmimo sertifikatą. Jis buvo laminuotas. Toks vienintelis pasaulyje.
- Klausyk, tu žinai viską, ane?
- Viską!
- Tai dabar žiūrėk čia, tu visagali, jei tu nenori, kad aš ištraukčiau savo didelį ir nušaučiau tave. Gražink ereliui gyvybę ir nutiesk eskalatorių žemyn.
- Erelis mirė, o negyvėliai nevaikšto!
- Nepasakok pasakų. Žiūrėjau filmą ir Jėzus prisikėlė iš numirusių.
- Tai buvo išimtis. Jis yra mano sūnus!
- Nori pasakyti, kad jis dar gyvas?
- Gyvas.
- Tai, parodyk, nes aš netikiu!

Dievas pakvietė Jėzų. Ir mes iš karto radome bendrą kalbą.

- Klausyk, seni, tu ką irgi šnioji? - Aš afigel, Jėzus buvo savas pacanas.
- Aišku, kad šnioju. - Kai esi danguje numirti negali, tai gali šnioti kokso kiek nori!
- Ką dar čia galima daryti?
- Galima bobas be prezervatyvo taškyti.
- Rimtai?
- Nu, rimtai.
- Rimai, ar tu girdėjai, ką Jėzus pasakė?
- Girdėjau.
- Tai gal nori čia šiek tiek pabūti?
- Galim ir pabūti, vis tiek eskalatoriaus nėra.
- Jėzau, tai nestovėk kaip kelmas. Daryk mums po darožkę!

Mes atsisėdome dievo ofise. Jėzus padarė po darožkę. Visiems.

- Jėzau, ir man darožkę padaryk. - Dievui pasidarė smalsu išbandyti, kas per šūdas yra koksas.
- Tėvai, be problemų!

Jėzus padarė papildomą darožkę. Į ofisą atskrido nuogų bobų ant sparnų. Žodžiu buvo dangiškas tūsas.

- Nu tai ką, chebryte, šniojam! - Sakiau.

Jėzus ištraukė tris banknotus. Rimui davė dolerį. Tėvui davė franką, o sau pasiliko eurą. Aš išsitraukiau žemaitę iš savo kelnių. Mes visi draugiškai užšniojom ir atsidavėm dangiškų bobų malonei.

- Chebra, gal norit rusišką ruletę sužaist? Dabar mes gi nemirtingi. Mes danguje. - Ant manęs lipo trys dangiškos pupytės.
- Aišku. - sakė kolektyvas.
- Kokį lygį norit žaisti?
- Šeštą. - sakė kolektyvas apsišniojęs koksu.

Išsitraukiau savo revolverį ir užpildžiau jį kulkomis.

- Nu na vas ki či!
- Vas ki či! - Sakė visi draugiškai.

Dievas rodė žirkles. Aš rodžiau žirkles. Rimas su Jėzum rodė lapus. Mes juos prakirmom.

- Vas ki či! - Sakėm mes su dievu unisonu.

Dievas parodė šulinį, o aš parodžiau žirkles. Galėjau rodyti lapą, bet kažkaip susiparinau.

- Dieve, imk mano revolverį! Ir pradėdam žaidimą.

Dievas paėmė mano revolverį ir prisidėjo sau prie smilkinio ir šovė. Jis krito ant žemės kaip medžiojo nušauta antis. Jėzus pribėgo prie jo kaip šuo prie anties.

- Tėvai, Tėvai! - Jėzus verkdamas budino savo tėvą.

Dievas buvo negyvas. Jis mirė. Jėzus neteko tėvo.

- Nesupratau, kas čia per gliukas! Dievas gi nemirtingas. - Kalbėjau garsiai su savimi. Buvau kosmose ir danguje vienu metu!

Mes su Rimu nežinojome kas atsitiko. Tik Jėzus žinojo kas atsitiko.

- Jėzau, kodėl tavo tėvas numirė?

- Žmonės nustojo juo tikėti! - Jėzus žinojo tiesą.

Kai žmonės nustoja tikėti dievais – dievai miršta. Mes žmonės ir buvome tie, kurie nužudė dievą. Mes sugriovėme rojų. Mes sunaikinom įkūrėją ir likome vieni.

- Jėzau, o kaip mes grįšime į pasaulį? Kaip mes surasime Garetą?

- Yra slaptas išėjimas.

- Koks išėjimas?

- Tam, kad grįžtumėte į mirtingųjų pasaulį turite vėl gimti.

- Vėl?

- Taip. Kito kelio nėra.

Mūsų krauju migravo narkotikai. Mes stovėjome su juodais kostiumais velnio virtuvėje. Velnias sukio dievą į savo puodą ir padarė dangiškąją sriubą.

- Detektyvai, štai Jums dangiškoji sriuba. Ją suvalgysite ir grįšite į mirtingųjų pasaulį. Tai yra gimsite iš naujo! - Sakė Jėzus.

- Ponai, nebijokite, Jums visai neskaudės! - Sakė velnias. Jis pasirodė esąs visai malonus.

Su Rimu paėmėm po porciją dangiškos sriubos. Aš paragavau.

- Velnias, duok man druskos!

Velnias visiškai sulindo į savo prieskonių spintelę ir ištraukė druską.

- Mes čia druskos nelabai naudojame. Kepenis nuo druskos darosi akmeninės. Man gyventi tai dar daug reikės. Negi būtų gerai, jei dar ir aš numirčiau? Žmonės tada keliautų į niekur, o dabar visi keliaus į pragarą! - Šiurpiai kalbėjo velnias, bet vis tiek atrodė labai malonus.

Aš pažinojau velnią, dabar jau nebebijojau keliauti į pragarą. Žinant tai, kad dievas numirė, o rojaus neliko – visi mes keliausim į pragarą už savo savanaudiškus norus ir savo neprotingus poelgius. Mes kentėsime ir amžinai degsim. Skausmas mums taps mielas.

Tryliktas skyrius.

Šiaulių gimdymo namuose tą vakarą gulėjo dvi nėščios moterys. Tai buvo tas vakaras, kai mirė dievas. Gyvenimas buvo žiaurus ir labai neteisingas – kaip visada. Niekas nepasikeitė.

Moterys ramiai gulėjo ir staiga joms vienu metu prasidėjo sąrėmiai. Atbėgo daktaras. Jos pradėjo gimdyti. Pirma moteris stipriai stūmė ir mane išstūmė. Antrai moteriai buvo sunkiau, piziokas mažas buvo, ne kibirinis.

- Rimai, ar tu gyvas? - Aš prabilau suaugusio vyro balsu ir mane pagimdžiusi moteris numirė akimirksniu.

- Taip, gyvas! - Kalbėjo negimdžiusios moters pilvas.

- Daktare, ko Jūs stovite kaip debilas? Darykite Cezario pjūvį, nes jie čia abudu numirs.

Daktaras pasiėmė skalpelį ir prapjovė bobai gerklę!

- Nereikia čia šėtono vaikų! - nutaikė savo pimpalo dydžio skalpelį į šėtono vaiką. Tai yra mane.

Negalėjau leisti Rimui nustipti kartu su ta boba. Išsitraukiau savo revolverį ir nušoviau daktarą velniop! Jis keliavo tiesiai į pragarą, nes rojaus nebebuvo.

Paėmiau skalpelį ir prapjoviau mirštančios moters pilvą. Išgelbėjau Rimą!

- Tomai, Ačiū tau, jau galvojau, kad nustipsiu! - Rimas džiaugėsi antruoju gyvenimu ir stipriai mane apkabino.

- Tau reikėjo savo glocką išsitraukti ir prašaudyt tą siaurą pizioką - būtum išlindęs be Cezario pjūvio.

- Tomai, tu juk žinai, kad kol esi moters pilve gyveni savo geriausią gyvenimą, o kai tik iš ten išeini pradedi šikti ant pasaulio ir su amžiumi gyvenimas tik šūdėja.

- Taip, šūdai tampa smardesni. O kai kuriems iš burnos šūdais smirda!

- Jo, smarvė per abu galus eina.

- Žinai, kas blogiausia?

- Kas?

- Kai tau smirda šūdais iš burnos, tu neužuodi! Gyveni ir staiga tampi smirdašūdžiu.

- Čia baisiau negu amžinas degimas... - Sakė Rimas ir jis buvo visiškai teisus. Jau geriau amžinai degčiau, nei iš burnos smirdėtų šūdais.

Staiga iš grindų išlindo velnio rankos davė mums po hotdogą ir susižėrė tris lavonus sau į pečių! Mes su Rimu stovėjome ir rūkėm. Valgėm hotdogus. Gyvenimas įgavo prasmę.

- Klausyk, Rimai, ką dabar darysime?

- Tomai, tai toliau ieškosime Gareto, negi manai, kad iš rojaus ištrūkome tam, kad nieko neveiktume? Tik pasvajok, jei būčiau žinojęs, kad mes malsim šūdą būčiau pasilikęs rojuje.

- Rimai, tu išvis tiki dievu?

- Ne.

- Kodėl?

- Taigi mes jį nušovėm!

- Taip, bet kodėl tu netiki?

- Nežinau.

- Dauguma žmonių nėra net susidūrę su dievų. Jį pamatę, negalėtų net atpažinti, o radę sudegintų ant laužo arba padarytų skrodimą. Tačiau vis tiek juo tiki.

- Tomai, aš nežinau, nenoriu tikėti tuo, kas numirė man prieš akis. Žmonės yra durniai, jie tiki visokiu šūdu.

- Rimai, žinau, bet kai aš nupyliau dievą. Tiksliau jis pats save nupylė, aš pradėjau tikėti dievu. Ir dar vienas dalykas, žinai kodėl gerai, kad dievas numirė?

- Kodėl?

- Todėl, kad dabar niekas nežino ką mes po koldryte darom!

- Tomai, nu tu čia pavarei!

- Tomai, nežinau, pydarų šūdų neuostau!
- Bet tu tai tikras svoločius.
- Žinau. - Ant jo snukio trumpam pasirodė trollfeisas. Jis mane patrolino.

Gyvenimas mano buvo geras, o mano organizme buvo pydaro šūdas! Mane būtų lengviau nužudyti, nei pydaru padaryti. Jau kai pydaru tampi, tai tu netenki savo gyvenimo. Gauni tik bybį ir nieko daugiau. Jei esi geras – gauni du bybius. Vieną į šikną, kitą į burną. Jei esi gražus, tai gali būti pornuchoje. Čiulpti birką prieš visą pasaulį reikia netik gražios išvaizdos, bet ir drąsos. Ai, dar ir pydaru būti.

- Tomai, kiek tu gali į tuos vibratorius žiūrėt? Atsigauk.
- Nejaugi tu manai, kad jis juos visus sau į šikną kišo?
- Taip manau. Penkis iškart.
- Jei būtų šeši, tai jis būtų buvęs kaip mano revolveris – tik didesnis.

Mes palikom pydarų šūdą – pydarams. Iškuitēm stalčius ir suradom automobilio raktą. Išėjom į lauką ir aš paspaudžiau pypsėjimo mygtuką.

- Tu, žiūrėk, koks automobilis! - Sakiau Rimui, nes tokiu automobiliu nevažiavau.
- È, taigi čia toks kaip pas maiklą džeksoną.
- Durniau, maiklas džeksonas numiręs!
- Rimtai?
- Nu, rimtai, tu ką laikraščių neskatai?
- Tik nesakyk, kad tu skaitai!
- Skaitau.
- Kada? Kada tu turi laiko skaityti laikraštį?
- Tada kada darausi suktinę...
- Rūkalius.
- Rūkalius nu ir ką? Bent aš žinau, kad džeksonas pakratė kojas. O tu kaip koks atsilikėlis nežinai!
- Tai dabar ir aš jau žinau!

Mes abu žinojom, kad maiklas numirė. Žmonės miršta ir lieka tik jų menas, jei jie menininkai. O jei jie sportininkai, lieka tik įrašas apie rekordą, kurį anksčiau ar vėliau kažkas pagerina. Visų kitų žmonių lieka tik nuotraukos, kurios niekam neįdomios. Jei žmogaus gyvenimas šūdas, tai šūdas ir lieka kai jis miršta. Savo vaikams paliekame būtus, firmas, tačiau nesugebam parašyti net knygos apie save ir savo įsitikinimus. Todėl vaikai auga vieni šūde nežinodami, kas buvo jų tėvai ir seneliai. Kai baigsiu savo policininko karjerą, būtinai parašysiu knygą apie visą šūdą kurį man teko patirti. Dabar tam nėra laiko, o ir vaikų neturiu. Kam rašyti knygą? Vis tiek jos niekas neskaitys.

Sėdome į automobilį, tokį kaip pas maiklą džeksoną ir nuvažiavom į pelkę pas Antį Genutę.

Jaučiau kaip mano organizme veisiasi pydaro fekalinė bakterija. Jaučiau kaip krušasi bakterijos. Be prezervatyvų. Visada galvojau, kad žemėje aš galiu dulkintis, bet kad manyje kažkas gali dulkintis – net nenutuokiau. Manyje yra naujas pasaulis. Tie kas patenka į rojų – išvemiu, o tie kas patenka į pragarą – iššiku. Nepaisant kelio vis tiek viskas patenka ten pat. Nebijojau nei dievo, nei velnio, nei mirties. Bijojau tapti pydaru, nors nebuvau homofobas. Net nežinau kas gyvenime

baisiau: ar tapti pydaru, ar tapti vampyru. Abiem atvejais reikia čiulpti. Ko gero baisiausia yra tapti vampyru pydaru. Gyvenimo baismė, tai amžinas čiulpimas.

Mes važiuojame per kalvas, girias ir miškus. Galu gale atvažiuojame prie pelkės. Pas Antį Genutę. Mes išlipome iš tačkos ir nuėjome prie trobos.

- Ar yra kas nors namie?! - Kalbėjau su troba barbandamas į duris.

Tik nustojus barbenti atsidarė durys.

- Labas vakaras, ar yra kas nors namie?! - Sakė Rimas.

Susidarė įspūdis, kad namie nieko nėra.

- Labas vakaras, vyrai! - pasigirdo moteriškas balsas iš pelkės.

Mes nuėjome pažiūrėti prie pelkės ir ten buvo ji – Antis Genutė! Tokia visa plaukuota. Plaukuotos kojos. Plaukuotas kūšys... Tiek plaukų ant moters nebuvau matęs gyvenime. Man atrodė, kad iš pelkės išlindo King Kongas.

- Vyrai, kuo galėčiau Jums padėti?

- Mes ieškome Gareto, o kuo mes Jums galėtume padėti? - Buvau mandagus, nes bijojau nuskęsti į tokį plaukuotą kūšį... Jis mane susiurbtų kaip mažą vaiką nachui...

- Paduokite man štai tą rankšluostį. - Padaviau tą rankšluostį ir man pasidarė kažkiek drąsiau. Kojos pasislėpė, o kūšys užsimaskavo. Stiroto liko tik papai. - Sakote ieškote Gareto?

- Taip. Sakom. - Sakėm.

- Galiu pasakyti, kad Gareto Jūs. Tiksliau tu, Tomai, rasi.

- Pala, pala. Aš neprisistačiau. Iš kur Jūs žinote mano vardą?

- Turiu stebuklingų galių. - Turėčiau aš tokį kūšį, irgi turėčiau super galių.

- Kokios tos jūsų stebuklingos galios? - Sakė Rimas žiūrėdamas į papus.

- Taip, kokios? - Pridūriau žiūrėdamas į Rimą, nes jis žiūrėjo į papus, o tai yra nemandagu. Rimo akyse mačiau papų atspindį. Niekas nežinojo, kad paslapčia ir aš žiūrėjau į papus. Nes moteryje nelabai yra į ką žiūrėti. Ypač, jei snukis kaip pas žabą.

- Esu ragana.

- Moterie, rimtai? Gal nereikia čia su detektyvais juokauti, nes galite netyčia numirti. - Žiūrėjau į raganą sraigės akim.

- Taip, esu ragana. Jau tūkstantį metų gyvenu šioje pelkėje. Prižiūriu šitą teritoriją...

- Norit pasakyti, kad saugote šitą teritoriją nuo kitų raganų? - Uždaviau durną klausimą, nes gangsteriai irgi saugo savo teritoriją.

- Taip.

- O, kodėl savo kūšio neskutat? Negi nebūtų gražiau?

- Kuo kūšys didesnis, tuo ragana senesnė.

- Norit pasakyti, kad tokį ilgą kūšį užauginot per tūkstantį metų?

- Ne, per penkis šimtus metų. Kai pirmą kartą nuskutau savo kūšį dingio stebuklingos galios.

Mums reikėjo to kūšio. Mums reikėjo tų super galių, nes be kūšio – Gareto mes nerasim.

- Rimai, a giridi? - Tyliai šnabždėjau, kad ragana negirdėtų.

- A? - šnabždėjo atgal Rimas, kad ragana negirdėtų.
- Man reikia tų super galių... Ką darom?
- Tu ką? Nori iš raganos kūšį nupizdint?
- Taip, o kas belieka?

Ragana mums ruošė sausainius, o mes kalbėjom apie jos kūšį. Mes buvom tikri mačo. Mums pizdos nereikėjo, mums reikėjo kūšio. Tų gaktos plaukų.

- Tai, Tomai, ką darome dėl kūšio?
- Nežinau, nežinau. Reikia kažkaip raganą atjungti ir nuskusti tą kūšį.
- Ar matai, ten kampe yra šluota?
- Matau.
- Paimk tą šluotą ir užvožk raganai per galvą. Jei stipriai tvosi tai atjungsi, o neužmuši.

Aš prisėlinau prie šluotos, kuri buvo raganai už nugaros. Paėmiau šluotą, kažką paspaudžiau ir šluotą pradėjo skristi. Laikiau už šluotos. Šluota pradėjo skraidyti pro trobą. Skridau ant šluotos kaip ragana, bet iš tikro buvau detektyvas! Skridau ir atsitrenkiau į lempą, bet nenukritau. Stipriai laikiausi ir įskridau raganai į kūšį... Kūšys mane prarijo. Tai buvo baisiau nei pragaras, bet maloniau nei rojus.

- Rimai, gelbėk mane! Aš paskendau kūšyje! - Kūšio plaukai lindo man į burną.
- Rimai, ką man daryt? Ar tu mane girdi? - Kūšio plaukai norėjo mane nužudyti.

Sėdėjau aš kūšyje kaip negyvenamoje saloje. Aš buvau vienas. Buvau visiškai vienas. Vienas absoliučioje tamsoje. Man buvo baisu. Rimas manęs negirdėjo. O galbūt aš Rimo negirdėjau tarp šitų plaukų. Nežinojau ką reikia daryti. Tada supratau, kad labiausiai aš bijau ne pydarų ir vampyrų, o mandavoškių. Taigi aš pats ant kūšio, kaip mandavoškė.

Jau ko, ko, bet, kad nuskęsiu raganai į kūšį, tai nesitikėjau. Ragana norėjo mane akivaizdžiai iškrapštyti iš kūšio. Kūšyje buvo dešimtas pagal richterio skalę kūšio drebėjimas. Kūšys kratėsi taip, kad vos galėjau pastovėti ant savo kojų. Tada toptelėjo mintis, kad man trūksta šviesos. Išsitraukiau iš kišenės žiebtuvėlį ir padegiau kūšį.

Kūšys degė. Svylančios kiaulės kvapas lindo man į šnervę. Jis liepsnojo it kokios durpės ir aš iškritau iš kūšio. Krisdamas susimušiau galvą į grindis.

- Tomai, kur tu dingęs buvai?!
- Rimai, blet, aš kūšyje buvau!
- Kūšyje?
- Taip, žiūrėk, aš padegiau kūšį!

Lakstė ragana po savo troba su degančiu kūšiu. Kūšys liepsnojo smarkiai ir tada užsidegė Raganos Genutės kojos. Visi Anties plaukai degė ir sudegė.

- Vyrai, Jūs visiški idiotai! Jūs mano super galias atėmėt. Kaip aš dabar saugosiu šitą teritoriją nuo kitų raganų?
- Tu bent žinotai, kad tavo kūšyje visiška tamsa?
- Kaip aš galėjau žinoti, savo kūšyje niekada nebuvo! - Sakė boba be kūšio.
- Moterie, tu bent supranti, kas gresia už mento nužudymą? Jei mirčiau tavo kūšyje ant tavęs visa nuovada suliptų. Visi Lietuvos policininkai sulystų tau į kūšį norėdami mane surasti. Aš gi pats

geriausias detektyvas. Tomas Pavilijonas.

- Deja tu nemirei mano kūšyje – Sakė ragana tiesą.

- Tau pasisekė, kad turėjau žiebtuvėlį. Tau pasisekė, kad rūkau. Nes jei būčiau nerūkęs, kaip koks doras berniukas. Mirčiau tavo kūšyje. Mirtis raganos kūšyje yra pazoras.

Varčiau raganą kaip pirmokę ir tada atskrido į trobą ilgakūšė ragana. Visa troba buvo kūšyje. Kūšio buvo tiek, kad mes su Rimu pradėjom dusti.

- Rimai, ar girdi mane? - Teiravausi informacijos iš Rimo. Kūšio buvo daug. Buvo tamsu. Nebuvo oro. Ir kūšys smirdėjo spermatozoidais.

Ką tik iškrūštas kūšys grasino mus nužudyti savo kvapu. Nuo kūšio kvapo mirė pydaro fekalinė bakterija, kuri buvo manyje. Aš esu kietesnis nei fekalinės bakterijos.

- Tomai, girdžiu tave! - Iš kūšio sklido Rimo balsas.

Mes buvome paskendę kūšyje. Aš pirmą kartą, o Rimas antrą kartą.

- Pasakyk raganai, kad jos kūšys smirda.

- Raganos kūšys smirda! - Užrėkė Rimas iš kūšio.

- Ką?! - sakė ilgakūšė ragana.

Ištraukiau savo revolverį ir nusitaikiau į ten iš kur sklinda ilgakūšės raganos balsas. Šoviau. Pataikiau raganai tiesiai į galvą ir raganą išskrido iš trobos pro langą su savimi išsitempdama spermos kvapo kūšį.

Ilgakūšė ragana pati paskendo savo kūšyje. Mums reikėjo kūšio plaukų. Mums reikėjo super galių!

- Rimai, imk dalgį, einam atsirėšim kūšio plaukų.

Rimas paėmė dalgį ir mes nuėjome prie kūšio. Mes atpjovėm gerą gabalą kūšio.

- Tiek kūšio mums užteks! - Sakiau Rimui, kad mes turim pakankama dydį kūšplaukių.

Tai, kas liko – padegiau. Kūšys susvilo akimirksniu. Šiandien mes sunaikinome dvi raganas. Jei nori sunaikinti raganą, tereikia uždegti jos kūšį. Ragana be specialių galių yra paprasta boba. Visos bobos su kūšiais yra raganos. Jei moteris gina savo kūšį, ji šimtu procentų yra ragana. Todėl kūšį reikia jai padegti.

- Vyrai, ačiū. Jūs gražinote man būvusį gyvenimą. - Sakė bekūšė boba. - Kuo galėčiau Jums padėti?

- Mes ieškome Gareto, ar ką nors žinote apie jį?

- Ne atleiskit, nežinau. Gal galėčiau kuo kitu Jums padėti?

- Taip, jūs galite man pačiulp....

- Ką?

- Jus galite išskalbti savo dar likusį kūšį.

- Gerai.

Buvusi ragana paėmė savo dar likusį kūšį ir nuėjo pelkės link. Jis gerą valandą plovė savo būvusį kūšį nuo spermos kvapo ir skonio... Kai tuo tarpu kita buvusi ragana mums ruošė sausainius. Širdyje jaučiausi blogai, kadangi sudeginau raganos šluota, kuri irgi buvo kūšyje.

- Štai, vyrai, kūšys išplautas. - Moteris atnešė išplautą kūšį.

- Rimai, dabar nusprendžiam, kas naudos kūšio super galias.

- Tu!
- Kodėl aš?
- Todėl, kad aš nenoriu to kūšio dėti nei prie burnos, nei prie pimpalo!
- Klausyk moterie, kaip naudotis tavo kūšiu?
- Nupjautas kūšys neveikia...
- Tai kam tu tą kūšį plovei?
- Norėjau jums padėti.
- Tai būtum mums padėjęs, jei pasakytum, kad nupjautas kūšys neveikia!
- Na, tai dabar vyrai žinot, kad nupjauti kūšiai praranda savo galią!

Rimas rūkė, o aš laikiau raganos kūšį. Jis buvo niekam tikęs. Jaučiausi kaip iškrypėlis ir lochas vienu metu. Nuėjau prie pelkės ir įmečiau kūšį į vandenį. Kūšys paniro ir pradingo.

Mes griaužėm sausainius, uostėm koksą ir dulkinomės su ex-raganom. Tokio sekso nebuvo turėjęs nuo mokyklos laikų! Gyvenimas vėl įgijo prasmę. Mano laimė grįžo. Rimas dulkino baisesnę bobą, o aš dulkinau gražesnę. Po to mes pasikeitėm vietom ir mano laimė atiteko Rimui.

Jam nučiulpė, o man ne.

Keturioliktas skyrius.

Kad gyvenimas šūdas supratau tada, kai mane iš pizdos, už kojos, ištraukė daktaras. Jis manė esąs dievas. Tada aš pirmą kartą nusimyzau. Myžau tiesiai daktarui į akį, o tas mane šveitė ant grindų. Tokios lemties nesitikėjau. Uosčiau prasmirdusį miesto orą ir tai mane žudė jau pačią pirmą mano gyvenimo dieną. Jau tada galvojau, kad užaugęs daktarą nudėsiu, bet jis nustipo pats – savaime, man augant. Apmyzau jo kapą. Du kartus.

Pirmą žmogų nudėjau kai man buvo dar penkiolika metų. Aišku, niekas iki šiol nežino, kas jį nudėjo, bet aš žinau. Manė esąs kietas. Pagavo kačiuką, sulaužė stuburą ir jam buvo juokinga. Gaila neilgai. Tiesa sakant negalvoju, kad jį nudėsiu. Galvojau šiaip užtvosiu per galvą. Atkreipsiu vaiko dėmesį. Deja, metalinė armatūra buvo kietesnė negu vaiko pakaušis. Vaikėzas krito ant žemės. Armatūra nusruvo krauju, o aš pabėgau. Buvau kvailys, jei jis būtų likęs gyvas, būčiau užaugęs kalėjime. Tada supratau, kad gyvenimas nėra visiškas šūdas. Durniams sekasi. Tai dievo taisyklė. Jei toks įvykis būtų buvęs dabar, būčiau įsitikinęs ar tas suskis nustipo – nebūčiau bėgęs. Nuo savo problemų bėga tik myžniai. Myžniai, kurie arba nemato savo problemų sau po nosimi, arba apsimeta, kad po jų nosimi nėra problemų. Bėgti nuo savo problemų, tai iš esmės atidėlioti neišvengiamą susidūrimą su jomis. Tas, kas nesustoja ir neišsprendžia savo problemų – amžinai nuo jų bėga. Tuo įsitikinau gyvendamas savo ilgą ir gan nuobodų gyvenimą. Kai tik moters kūnas nuo vyriško organo atlimpa, tada ir prasideda bėdos. Kol jis šlapias – problemų nėra.

Kažkada atsimenu parūčiau žolės, tris dienas nestovėjo. Draugam pasakiau, chebra pradėjo žvengti. Tyčiotis. Sakė, kad šūdą rūkiau. Nežinau kas geriau: ar dūmas žolės, ar nestovintis bybys. Šiandien man atrodo, kad tai yra neišvengiama. Kai birka pradeda kabėti kai varveklis, tada supranti, kad tavo gyvenimas baigėsi, nes kai bybys nestovi – gyvenimas praranda prasmę. Gyvenimas be prasmės, tai mirtis anksčiau laiko. Bėgant dienoms – gyvenimas trumpėja. Mes kaip debilai savo svajones ir viską kitą atidedam rytojui – kai nestovės bybys ir kojos nelaikys. Kai šikną slaugė valys. Kai jaunimas neužleis vietos viešajame transporte. Kai gyvenimas pasibaigs, tada mes ir suprasim, kad nieko doro ar gero jame nepadarėm. Įgyvendinsim savo svajones rojuje – nevykėlių rate.

Maža to, kad gyvenant reikia išgyventi, tai dar ir likimas problemų primėto. Gerai, kad nesu skystakiaušis, tai būčiau seniai pasidavęs ir pasikoręs. Pasikoręs nes bobos nedavė, o kapitalistai davė. Galėjo duoti bobos, o kapitalistai ne. Gyvenimo ironija. Visiems viską reikia išlaižyti ir tada gal pasiseks. Gyvenimas. Gimsti tam, kad laižytum kapitalistui bybį, nes jei pradėsi gyventi skoloje ir skolos nepadengsi, jis tą bybį taip gylyiai sukūš, kad paspringsi ir numirsi. Geriau būti žmogžudžiu, nei paspringti čiulpiant kapitalisto bybį. Viena moteris. Baltaodė. Sakė, kad dulkinosi su negru. Skundėsi po to, sakė, kad geriau jos kepenis suėstų kokia nors liga, o ne negro bybys. Įsivaizduok, kas būtų, jei tas kapitalistas būtų negras? Taigi sperma pradėtų tekėti pro šikną, net nepradėjus springti. Jei kapitalistams, verslininkams duoti valią, tai jie gi visus savo bybiais užbadytų. Pensininkės pačios pirmos pajautų jų rūstumą. Prakeikti grandofilai. Ir tai jie vadina bizniu.

- Tomai, užteks tau šikti... - skundėsi Rimas mano filosofija.

- Klausyk, Rimai, kai tu šiki, ar aš tau trukdau?

- Netrukдай.

- Tai, prašau, ir tu man netrukdyk, tai aš tave apšiksiu kaip žmonės apšika tualetus restoranuose.

Žmonėms trūksta smegenų. Man įdomu, koks malonumas yra šūdą nuo unitazo krapštyti už minimumą? Spėju toks pats kaip ir už keturis gabalus. Geriau aš nustipčiau, nei kažkieno šūdą nuo unitazo krapštyčiau. Radęs šiknių į unitazą paskandinčiau, šūdą jam suvalgydinčiau, o po to tą apšiktąburnį nušaučiau. Gyvenime tiek daug šūdo, kur pažiūri vienas šūdas. Iš politikų nasrų šūdas. Iš verslininkų nasrų fekalijos. Iš žurnalistų lūpų ekskrementai. Taip ir lieki apšiktom ausim nesupratęs kur tiesa, o kur melas. Tikroji kapitalizmo esmė yra, besišypsant, vienas kitam akivaizdžiai prišikti į galvą ir visada šypsotis, nes gyvenimas geras! Tokio gyvenimo, geriau vaikams nedovanoti, nes nežinai, kuriam iš dviejų sūnų teks šūdą nuo unitazo už minimumą srebti.

Jei kuri nors mano boba būtų pastojus. Būčiau ją nušovęs. Kartu su visais vaisiais. Deja, gyvenimas nedavė man tokio malonumo. Ko gero esu impotentas, nes aš tikras mentas. Dulkinau kurvas. Sifiliu neužsikrėčiau, o gonorėja per silpna liga, kad paimtų mano, kaip negro, bybį.

Kapitalistai manęs bijojo. Tiksliau mano, kaip negro... Visada rašė tik laiškus. Akis į akį nedrįso man pasakyti, kad esu skolingas. Su kiekvienu laišku, suma vis didėjo. Didėjo ir man viskas pasidarė nesvarbu. Pradėjau dirbti savo malonumui. Sąskaitos areštuotos, o grynų iš bomžo su pistoletu nepaimsi.

Kapitalistai man atsiuntė voka, juo aš ir nusivaliau savo plaukuotą subinę!

- Gerai, Rimai, pašikau. Sakyk, ką mes turime dabar padaryti? Kada po galais mes šitą Gareta rasim? Mane tiesą sakant jau užpiso dirbti. Noriu miegoti, pasidulkinti – pažiūrėti saulėlydį ir pabandyti suprasti jo prasmę.

- Tomai, mums liko du galimi informacijos šaltiniai, jei iš jų nieko neišgausime. Mūsų Gareto paieškos bus baigtos!

- Ko čia rėki?

- Nerėkiu.

- Tai, gerai. Kas toliau yra mūsų sąrašė?

- Žąsinas Laurynas.

- Tik nesakyk, kad vėl varysim į kokią nors sušiktą kūdrą!

- Laurynas gyvena šiaurinėje miesto dalyje.

- O kur dirba?

- Morge.
- Morge?!
- Taip, o kas?
- Varom į morgą. Niekada nebuva.
- Nebuvai?
- Ne. O tu buvai?
- Neprisimenu.
- Tai, kas tu per žmogus, kad nieko iš savo gyvenimo neatsimeni?
- O tu tai maždaug atsimeni viską? Ponas Atmintukas...
- Atsimenu tuos du papus, kurie girdė mane šaltą žiemos naktį.
- Na, na ir kieno tai papai buvo?
- Tavo mamos!
- Eik tu nachui!
- Ko čia pyksti? Sunku pripažinti, kad nevienas savo motinos papučius čiulpei?
- Tu man pasakų nepasakok, savo mamos pieną iščiulpiau dar kai tu nebuvai gimęs!
- Nori pasakyti, kad tu jau čiulpei, kai nebuva aš gimęs?
- Taip, čiulpiau!
- Tai tu ką pydarastas?
- Pats tu pydarastas!
- Eik tu, sušiktas čiulpikas. Viską sučiulptum, jei tik mama per naujo papą duotų!

Rimas man vožė į snukį. Iš kelio davė į pilvą. Aš suklypau kaip besiperšantis vyriškis. Tada atsistojau ir vožiau Rimui į snukį. Jis man vožė atgal. Vėl parklypau.

- Tu šūdžiau, galvoji gali bet kaip iš mano mamos tyčiotis? - Sakė spirdamas man į snukį.
- Taigi aš juokais... - Sakiau spjaudamas kraują. Kraujo buvo tiek, kiek pas bobas per mėnesines. Man atrodė, kad aš susirgau.
- Tomai, tu žinai, kad aš tave galėčiau čia ir dabar nušauti? Tu nustiptum ir pasaulyje būtų mažiau šūdo, nes visas pasaulio mėšlas yra tavo prišiktoje galvoje!
- Tai, davai, paimk ir nušauk tu supistas myžniau! Palengvink mano supistą ir apgailėtina gyvenimą!
- Neprašyk, tai aš tave nudėsiu! Šiame pasaulyje tavęs niekas nepasiges...
- Pasiges, pasiges...
- Kas? Mano mamos papai?
- Mano musės lezbės.
- Nejuokauk, tu prakeiktas zofile.
- Tai nudėk mane. Čia ir dabar!
- Nudėsiu!

Jis išsitraukė savo gloką, tą šūdiną pistoletą. Nusitaikė man į smilkinį. Man buvo nusišikti. Man nerūpėjo niekas. Jis paspaudė gaiduką.

- Nu ką šūde? Nušovei? Tu toks myžnius, kad tavo šautuvas apsimyža tada, kai yra labiausiai reikalingas.

- Blet, kas čia per šūdas! - Sakė, Rimas, numesdamas savo šautuvą ant žemės, o tada tas pistoletas šovė. Nušovė varną. Ji ten kažkur nukrito.

Susiurbiau visą mėnesinių kraują ir nurijau. Pasijutau kaip vampyras. Kraujas? Jūs ką rimtai? Šūdas – neskanu. Geriau jau jie maitintųsi gaktos plaukais. Atsistojau ir nusispjoviau ant žemės, kurioje gimiau.

- Tau, myžniau, reikėjo paimti mano revolverį. Jis bent būtų neužstrigęs. Tu it kokia moderni auka, ant modernaus šūdo vis pasimauni.

- Tau tiesiog nuskilo, tai gulėtum čia apsišikęs ir apsimyžęs!

- Ramiau, ereli, prieš mirtį būčiau tau į burną nusimyžęs, kad nemirtum nuo dehidratacijos.

- Tomai, koks tu vis dėlto šmaikštus, džiaugiuosi, kad nenustipai... - Sakė rimtu veidu.

- Nu va matai, būtum nušovęs – būčiau numiręs. Mane suvalgytų mikrobai, o tu verktum kaip pizdos nematęs senelis, pas kurį tarp kojų jau dešimtmetį kabo varveklis.

- Tomai, koks tu vis dėl to apgailėtinas žmogus.

- Žmogus?

- Taip, žmogus...

- Žmogumi, nesijaučiu nuo tada, kai sutečiau savo rankas krauju.

- Niekam nerūpi tavo jausmai. Jei tu jų išvis turi.

- Gerai, Rimai, randam tą supistą Garetą ir kai rasim, galėsi parašyti prašymą, paverkti ir pasakyti, kad su manimi nebenori dirbti.

- Nu ir parašysiu, šūde, tu nelaimingas.

- Ką tu parašysi?

- Kad nenoriu su tavimi dirbti.

- O nerašysi, kad norėjai mane nušauti?

- Nerašysiu.

- Šaunuolis, nes jei parašytum, pats nusišaučiau. Gerai, vykstam į morgą ir greičiau baigiam šitą šūdą!

Mes sėdom į mirusios super žvaigždės automobilį ir dundėjom morgo link.

Siurbčiojau kraują, kaip pirmokas siurbčioja savo pirmuosius barsčius mokykloje valgydamas juos kairia ranka. Kad esi kitoks, supranti dar pirmoje klasėje, jei nesi ėjęs į darželį. Visi normalūs žmonės rašo dešine ranka, valgo dešine ranką, smauko dešine ranka, o tu kaip pydaras, darai viską kitaip it specialiai. Mokytojos sugadino mano raštą. Bilas Geitsas išrado kompiuterį. Tada supratau, kad galiu rašyti. Norėčiau nusišikti ant visų mokytojų, kurie mane mokino ir aš jiems nepatikau. Sumautos standartų aukos. Neiškruštos žilaplaukės kurvos. Mokykloje nieko neišmokau. Išmokau tik tai, kad mokslas šūdas. Tegul mokosi tie, kurie nori nuo ryto iki nakties dirbti kaip robotai. Dirbti ir bėgant laikui suprasti, kad jų gyvenimas yra šūdas. Buvau vaikas, mečiau mokyklą. Galvojau susirasiu darbą, būsiu robotas – statysiu namus. Tačiau, kai pamačiau, jog darbo biržoje mano mieste yra mažiau nei keturi šimtai darbo pasiūlymų,

supratau, kad susirasti darbą mano mieste yra šansas iš milijono. Tada tapau mentu. Baigiau profkė. Nušoviau žmogų, buvo smagu. Pirmas žmogus, kurį nušoviau, kai tapau milicijos pareigūnu buvo mano kolega. Durnius kažkoks, nenaudojo narkotikų, neėmė kyšių ir turėjo šeimą. Žmoną ir dukrą išdulkinau tą pačią dieną, kai palaidojome tą nevykėlį. Buvau gerai užrijęs. Dukrai buvo ką tik išsprogę papai, bet man tai visiškai nerūpėjo. Nesigailiu. Nėra gyvenime dėl ko gailėtis. Žmonės gailisi tada, kai kažką padaro – prieš darydami nelabai mąsto. Šūdo pridarai, tai bent srėbk su pasididžiavimu, nes į tikruosius nusikaltėlius juokinga žiūrėti. Sėdi, atgailauja – bijo į pragarą keliauti. Tačiau, aš, nebijau!

Blogiausia tai, kad kai aš nustipsiu, pasaulyje tokių dešimt kaip aš atgims. Vieni mirs jauni ir nepisė, o kai kurie išpis viską kas juda. Nesvarbu kokį gyvenimą nugalėsiu, didžiuosiuosi buvęs vyras. Mirsiu nuvalkiotas, sudrožtas ir išekvotas kaip kalnų džipas, o tie, kurie save visą gyvenimą saugojo mirs kaip niekada nedėvėti batai. Jų gyvenimas kupinas techninių poelgių ir originalių sprendimų. Atsitrenki eidamas į kokį kostiumuotą suskį, pažiūrį į tą šūdą piktų veidu – visi pabėga, visi iki vieno, o jei esi plikas, tai ir atsiprašo. Nemačiau nėvieno skystakiaušio, kurį pinigai padarytų drąsuoliu. Tokių nėra ant žemės – išstipo visi, kai atsirado pinigai ir pirmieji sunkumai gyvenime. Juokingi tie vyrai, kurie degalus į automobilį su balta pirštinaite pila. Ateičiau ir nušaučiau, tačiau gaila tokiems šovinių. Papildomą šovinį laikau norėdamas apsaugoti save nuo baisios žvėries negu esu pats. Pasaulis kupinas žvėrių, kurie ateis ir užvaldys viską kuo tikėjai. Išpis viską kas judėjo. Padėgs turtą ir išsisuks nuo bausmės. Atsakau, kiekvieną suskį, kuris palies mano muses - nudėsiu. Nudėsiu - nespėjus nusišikti.

Ir tuomet, kai šūdas ropos mano būtu – myšiu jam ant galvos ir filmuosiu. Filmą statysiu. Oskarą gausiu, kai nustipsiu. Blaškaisi po pasaulį ir darai meną, kol tu gyvas tavo menas šūdas. Kai tik miršta žmonės, jų šūdas tampa labiausiai įvertintu meno dirbiniu iš kurio uždirba grašį kas tik netingi. Apgailėtini Jūs žmonės – meno ekspertai ir kritikai. Nudėčiau tik spėjus išsižioti, jei nors ką nors apie mano musę pasakytumėt. Nudėčiau ir nesigailėčiau. Musė nusišiktų, o aš nevalyčiau.

- Rimai, tu vairuoti moki? - Mano filosofiją nutraukė Rimas, nes durnius atsitrenkė į bordiūrą.

- Moku.

- Tai, kokio bybio tu į bordiūrą atsitrenkei? Tu ką, nori mus nužudyti?

- Tomai, kai tu nustipsi, ir jei man pasiseks – tu nustipsi pirmas. Ir jei man pasiseks, garbės žodis, prišiksiu tau į karstą! Tu irsi kartu su mano pūvančiu šūdu...

- Dieve, dieve, numirsiu iš pavydo. Tu kažkoks ekstrasesas, o kaip manai, kas bus jei tu pirmas nustipsi?

- Tik nesakyk, kad tu man prišiksi į karstą, nes tai bus neoriginalu.

- Ir nehigieniška, kai tu numirsi. Aš am...

- Ką, ką nelaimingas tu žmogau?

- Am...

- Stenėk greičiau, nes aš čia nustipsiu, kol tu kažką išstenėsi...

- Am... Aš tau į šikną sukišiu pompą ir tave kaip varlę pripūsiu!

- Koks tu originalus, Tomai, mama išmokė?

- Tokio originalumo niekas negali išmokyti...

- Tikrai? O, kai pūtei varlei subinę – ji tau kartais šūdo į burną neįpūtė?

- Kiek prisimenu tai ne.

- Man atrodo, kad jei būtum gavęs varlės šūdą į burną, tai neprisipažintum...
- Prisipažinčiau.
- Eik, eik. Aš tai neprisipažinčiau.
- Kodėl?
- Tu pagalvok.
- Nu varlės šūdas burnoj, kas čia tokio?
- Biologija, blet.
- Kokia, nachui, biologija?
- Šūdas burnoje – nehygieniška. Po galais!
- Tai tu dabar higienos ekspertas, ane?
- Eik tu šikti!
- Kučiuku nepasprink, gerai?
- Gerai...

Mes įėjom į morgą. Smirdėjo baisiau nei pas mane namie! Tas dvokas. Susivemčiau. Tačiau reikės valyti, tai geriau nereikia. Ten gulėjo kažkokia boba.

- Moterie, kur Žąsinas Laurynas?

Boba tylėjo, galvojau nudėsiu.

- Boba, ar girdi? Kur Žąsinas Laurynas? Sakyk..

Boba gulėjo ir nejudėjo. Galvojau miega.

- Klausyk, boba, išdulkinsiu tave, jei nepasakysi kur Žąsinas Laurynas!

Rimas rūkė, o aš geras dešimt minučių bandžiau prakalbinti moterį.

- Tomai, tu nemanai, kad morge moterys būna nudėtos?
- Ką turi omenyje sakydamas nudėtos? - Nesupratau, kaip jos gali būti nudėtos. Nieko gi nenudėjau.
- Nu, tipo pizda...
- Tai, aišku, kad pizda. Kur tu bobą be pizdos matei?
- Tomai, tu toks debilais, kad nežinau. Negi tu nesuvoki, kad su lavonu kalbi?
- Čia lavonas? - Pirštu rodžiau į gulinčią bobą.
- Tu kaip mažas vaikas...
- Tai, blet, galvojau, kad ji miega.
- O tai, kad jos kojos prie jos pečių, tau nepasirodė – kiek įtartina?
- Čia jos kojos? - Nemandagiai rodžiau į kojas.
- Nu jo.
- Negali būti.

Tada atidengiau baltą žiurstą ir mes radom Žąsiną Lauryną skutinėjanti bobai gaktos plaukus!

- Ė, senas iškrypėlį, ką tu čia darai?

- Dirbu. - Sakė iškrypėlis ir galvojo, kad patikėsime...
- Nuo kada pizdoj krapštytis, tai darbas?
- Nuo tada, kai už tai moka pinigus.
- Tau ką, rimtai moką pinigus, kad pas bobą tarp kojų virtėlintum?
- Rimtai.
- Rimai, aš irgi noriu tokio darbo! Kad man kas už eksperimentus su žilais kūšplaukiais pinigais mokėtų!
- Eik baik šimtą universitetų ir turėsi tokį darbą! - Rimas sakė, kažkokį šūdą, nereikia mokytis tiek daug, kad kūšplaukiuose už pinigus nardyti.
- Baik, malt šūdą!
- Tai, kad tu pirmas pradėjai!
- Vyrai, kuo galėčiau Jums padėti?
- Tu iš viso, krapštykis tuose kūšplaukiuose, su tavim dabar niekas nekalba! - Sakiau, piktas!
- Tomai, blet, baik malt šūdą!
- Ką aš darau?
- Kažkokiu šūdu stradalini!

Kol mes ginčijomės boba sukriuksėjo.

- Boba, tu ką vapšė neturi sarmatos? Va, Rimai, matai! Aš tau sakiau, kad šita boba miega, o tu iškarto – morge bobos nustipusios, morge boboms pizda.
- Tave, ką, gliūčina?
- Niekas manęs negliūčina...
- Nesuprantu kas su tavimi darosi...
- Gerai, Laurynai, sakyk ką žinai apie Garetą! - Negalėjau daugiau žiūrėti į nuogą ir kriuksinčią bobą. - Sakyk, ką žinai ir mes eisim lauk iš šito tvarto...
- Apie Garetą? Kokį Garetą? - Žąsinas sakė it nieko nežinodamas.
- Neapsimetinėk, gerai? Mes vis tiek iš tavęs išpešim informaciją.
- Rimtai, vyrai, nieko nežinau.
- Nori, pasakyti, kad apie Garetą nieko nežinai?
- Tomai, tu blet, klausyk ką žmogus sako. Jis gi sako, kad nieko nežino apie Garetą, o tu vis perklausi to pačio šūdo, tu ką degradas?
- Rimai, nekišk savo taukuoto snukio čionai! Čia aš detektyvas ar tu?
- Ir aš detektyvas, netik tu!
- Detektyvai, ko Jūs iš manęs norite? Nesuprantu.
- Pasakyk, kas yra Garetas arba mes tave apšiksim ir įdėsime į morgo šaldytuvą!
- Tomai, kaip tu čia kalbi?
- Detektyve, nieko nežinau apie Garetą... - sakė Laurynas krapštydamas savo kiaušus.
- Pizdec, kas čia per supista byla – nesuprantu. Kokio bybio niekas apie Garetą nieko nežino? -

Garbės žodis, geriau būčiau nušautas, nes tokią debilišką bylą sprendžiu pirmą kartą savo debiliškame ir prišiktame, komercinės reklamos, gyvenime...

- Dar liko vienas informacijos šaltinis, galbūt jis žinos...
- Tas Balandis? Bybį jis žinos... - Mane kankino depresija, man jau ilgokai niekas nečiulpė...
- Na gal žinos, nuvažiuosim ir žinosim.

Boba vėl sukriuksėjo.

- Boba, garbės žodis, tave nušausiu. - Sakiau laikydamas revolverį jei prie galvos.
- Èèèèèèèè! Detektyve, ramiau.... - Sakė Žąsinas, visas peršikęs.
- Aš tau ne È! Sakyk kur yra Garetas arba aš tavo boboj padarysiu tokią skylę, kad dešimties negrų bybiai laisvai įtilps.
- Atsiprašau, pone detektyve. Tačiau aš tikrai nežinau, kas yra Garetas..
- Tomai, blet, slėpk savo šautuvą. Lavono, du kartus nenužudysi!
- Tu ką, rimtai, galvoji, kad šitą kriuksinti boba yra negyva?
- Ji negyva. - Sakė Laurynas.
- Jai pizdec. - Sakė Rimas.
- Ar baigsit iš manęs tyčiotis?

Laikiau šautuvą bobai virš galvos ir ji man įkando.

- Rimai, šita boba man įkando! Reikia ją nudėti!
- Tomai, niekas neįkando tau.
- Kaip tai ne? Man skauda!
- Tu prisigalvoji!
- Aš prisigalvoju? Ką aš prisigalvoju?
- Viską tu prisigalvoji. - Sakė daktaras.
- Tu išviso kas toks? Duok čionai mano šautuvą, tai aš tave nudėsiu!

Man gražino šautuvą. Jį įsidėjau į triusikėlius.

- Kokio bybio šita boba man įkando?
- Dar kartą sakau niekas tau neįkando...

Gulėjau aš prirakintas. Man suleido raminamųjų ir galėjau tęsti bylą.

- Žąsine, tai tikrai nieko nežinai apie Garetą?
- Detektyve, nieko nežinau.
- Gerai, negaliu uostyti šito šūdo. Einam Rimai mums liko dar vienas informacijos šaltinis ir jei jis nieko nepasakys – išėsiu iš šito supisto darbo!
- Ir ką tu veiksi išėjęs?
- Mirsiu!
- Kaip graudu.
- Žinau. Viso gero Žąsine. - mojavau rankute kaip savo vyrą į armiją išlydinti moteriškė.

Išėjom iš morgo. Visiškai nepešę jokios informacijos.

- Rimai, negaliu patikėti, kad mūsų byla niekur nepajudėjo...
- Kaip tai, nepajudėjo?
- Nu tiesiog, mes negavome jokios naudingos informacijos. Nori pasakysiu tau prikolą?
- Na, rėžk.
- Tu pastebėjai, kad ir kiek bylų mes tyrėm visada paskutinis informacijos šaltinis kažką naujo pasako?
- Na, tai jei pats pirmas pasakytų kažką, tai mums nereikėtų pas kitus šaltinius važiuoti ir vis tiek gautųsi paskutinis.
- Kažkoks šūdinis reikalas... Gal nori nuvaryt į barą išgert?
- Galim išgert.

Penkioliktas skyrius.

Sėdom į automobilį ir nuvarėm į barą. Gyvenimas įgijo normalų tikslą, nes ieškoti Gareto – gan šūdinis tikslas.

Žiūrėjau kažkada televizorių, turbūt tada, kai dar nepasiekiau distancinio padėto ant šaldytuvo. Rodė, kaip dulkinasi suaugę žmonės. Po to rodė, kaip dulkinasi beždžionės. Žiūrėjau įbedęs akis ir nesupratau, kuo skiriasi žmonių seksas nuo beždžionių. Augau ir supratau, kad gyvenime turi netik stovėti, turi ir alga gera būti. Kvietkom bobas reikia sužavėti. Geriau jau būčiau gimęs aš beždžione, tai dulkinčiausi kiek norėčiau ir kaip norėčiau – nuogos šiknos nesidrovėčiau. Dabar kas plaukuotą šikną pamatytų – pagaučiau, išvesčiau ir nušaučiau, kaip kokį rotveilerį.

Po galais, visi lauke vienas prieš kitą šika ir niekas nesidrovi, tik žmogus. Visi šika ir myža, o apsimeta, kad to nedaro. Prakeikti subinlaižiai. Mažas vaikas gali myžti prieš visus ant akių, o kai užauga - bijo. Juokinga. Kai esi mažas – viskas galima. Tačiau, kai tampi didelis galima tik tai, ką leidžia kiti. Visi galėjo būti astronautais, gaisrininkais, reaktyvinių lėktuvų pilotais arba magais, bet kol augo – debilai tėvai sugadino visas svajas, kadangi patys savų nepasiekė. Neturiu vaikų, būčiau lėvas tėvas – daug keikiuosi ir šiaip apie gyvenimą nieko nenučiuokiu, tik tai ką rodo televizorius ir reklamos ant sienų. Tikėjau viena boba iš reklaminio bukletu, dročinau, tačiau, kai pamačiau naujausias nuotraukas iš vogue žurnalo – supratau – kad neturiu skonio. Visą gyvenimą dročinau žiūrėdamas į neskoninę bobą. Susimoviau. Tada, kai augau, nebuvo interneto. Gal buvo – neturėjau. Bandžiau turėti, turėjau kompiuterį. Nuėjau į kompiuterinį tašką ir nusikopijavau į flopiką internet explorerį, tačiau interneto namie nepavyko paleisti ir man niekas nieko neaiškino. Todėl dėjau ant naujųjų technologijų - jos ne man.

Naudodami modernias technologijas žmonės tampa kažkokie debilai. Galvos atbunka, pirštai įgunda ir vis tiek bobai orgazmo negali išgauti. Nėra tokių atsakymų internete. Neradau. Tiksliau radau, bet nepavyko. Su bybiu lengviau nei su pirštu, kai pirmą kartą moteriai padariau orgazmą – ji man sudirbo visą lovą. Viskas buvo pramirkę. Totalus skvirtsas.

Mes atvažiavome į barą.

- Rimai, tu vėl mane atvežei į šitą kabaką?
- Taip, o kas blogai?
- Po galais, nenoriu tos praperstabalsės matyt.
- Tai gal jos nebus. Vėlu visgi.

- Kiek dabar valandų?
- Devynios.
- Vakaro ar ryto?
- Aišku, kad ryto, ką saulės nematai?
- Nematau. Mano dvi akys apsunkusios nuo šito supisto gyvenimo. - Sakiau ir džiaugiausi savo gyvenimu, nes nebuvo nustipęs.

Mes nuėjom į vidų ir jokios praperstaburnės nebuvo.

- Barmenas, duok mums litrą degtinės ir mes iš čia išeisim...
- Tomai, blet, kokį litrą degtinės?
- Nu kokį, litrinį...
- Mums liko išspręsti bylą! Liko vienas informacijos šaltinis! O tu nori vodkos prisiryti kaip kiaulė?
- Rimai, klausyk, gal tu nori pabūti vyriausias detektyvas ir nors kartą gyvenime padaryti kažką?
- Noriu, išgeriam pora alaus ir varom pas Tada Balandį. - Jautėsi, kad jis nori išgerti.
- Tai žiūrėk, aš išgersiu litrą degtinės, o tu išgerk alaus. Radai čia bėdą, kaip kokia nepista mergaitė.
- Klausyk, būčiau mergaitė, būčiau nučiulpus pirmą tarnybos dieną!
- Rimtai?
- Taip.
- Aš apie tai svajojau visą savo gyvenimą!
- Apie tai, kad tu nučiulpčiau pirmą tarnybos dieną?
- Apie tai, kad tu būtum boba ir man duotum savo papus!
- Iškrypėlis...
- Kas čia iškrypėlis, tu pats sakei, kad man pirmą dieną nučiulptum!
- Sakiau, bet tu jau apie tai svajojai prieš man tau pasakant. Tai kas čia iškrypėlis?
- Gerai, užsičiaupk, ką geriam?
- Sakau, kad nedaugiau dviejų alaus.
- Tai tu gerk alų, o aš vodkos užrysiu.
- O kokso užryt nenori?
- Tiesa sakant – noriu. Senokai jau šniojau.
- Gerai, Tomai, užšniok, išgerk ir varom pažiūrėsime, ką tas Balandis žino!
- Kodėl tu toks nekantrus?
- Aš nekantrus? Čia tu nekantrus!
- Nori vėl susimušti ir mane nušauti?
- Nenoriu tavęs nušauti – šovinio gaila.
- Gerai, pataupyk šovinį – galėsi nusišauti, kai užpis gyventi. Barmenas, kur vodka, ko tu stovi kaip kelmas? Už ką tau čia pinigų moka?

Barmenas kažką suputojo ir nurijo, tai ką burbuliavo.

- Tu kaip visada Tomai.
- Po galais, kas tau yra?
- Tu būtinai turi elgtis kaip šūdas? Gėda man už tave.
- Nesielgiu kaip šūdas, tiesiog mane užpisa žmonės, kuriems reikia du kartus tą patį kartoti. Kažkokie prapistausiai aplinkui mane sukasi?
- Ką?! - Sakė Rimas it jam kažkas prapiso ausį.
- Pašol nachui, tu prapistaausi!
- Ha-hahaha – Rimas pradėjo nuoširdžiai juoktis. Prakeiktas musulmonas, geriau jau jis būtų susisprogdinęs motinos pilve. Gal atgimtų boba, kuri man pirmą tarnybos dieną nučiulptų...

Barmenas atnešė degtinę.

- Nu tu šūdžiau, o kur Rimo alus?
- Koks alus? - Sakė su nuostaba barmenas.
- Ne, nu tu blet iš manęs tyčiojiesi?! Tipo apsimeti, kad nieko negirdi, ką mes čia kalbam? Mes gi gerą valandą su Rimu sporinom ką gersim ir visiškai nieko neišgirdai?
- Jei kiekvieno šūdžiaus skundus girdėčiau, jau būčiau barą pragėręs – Sakė, kad mėgsta gerti barmenas.
- Tai, nešk alaus arba aš tave nudėsiu!
- Gerai, gerai, iš kur tu čia toks fruktas išdygęs?
- Iš tavo motinos pizdos...

Barmenas tvojo man buteliu per galvą. Nukritau panaudotas prezervatyvas. Atsistojau. Griebiau savo revolverį.

- Nu tu šūde, nudėsiu tave.
- Mane nudėsi? - Sakė mirtininkas.
- Tomai, palik šitą šūdžių ramybėje. Einam...
- Nudėsiu jį ir eisim!
- Einam, geriau.
- Kur mes eisim?
- Pas Tada Balandį..
- Tai paskambink ir telefonu paklausk jo, ką jis žino apie Garetą...
- Gerai, Tomai, tu tik nusiramink. Išgerk, pauostyk, nežinau – atsipalaiduok.

Visas pasaulis mane ramino. Barmenas liko gyventi. Jei mokėčiau žvilgsniu žudyti, būčiau visus nužudęs. Tačiau dievas nedavė tokios galimybės. Piktai pažiūrėčiau, kiekvieną šikantį sutrauktų.

- Nu, skambini?
- Tuoj.
- Skambink, tai aš nusigersiu, kol tu iš savo šiknos telefoną išsitrauksi!

Rimas pradėjo skambinti Balandžiui ir pas barmeną suskambo telefonas. Barmenas nekėlė telefono. Apsimetė tarsi negirdi. Neapsikenčiau – atsiliečiau.

- Alio?!
- Ieškau Tado Balandžio. Su kuo kalbu?
- Su Tomu Pavilijonu... Rimai, blet, čia tu man skambini! Kokio bybio tu man skambini? Skambin Tadui!
- Pala, gal numerį sumaišiau.
- Ai, pala, čia gi ne mano telefonas.
- O kur barmenas?
- Nežinau, gal pašikti nuėjo. Einam pažiūrėsime.
- Mes nuėjome į tualetą. Jis myžo į savo baro pisuarą.
- È, tu šūdžiau, koks tavo vardas?
- Tadas Balandis.
- Tu rimtai?
- Rimtai.
- Sakyk, ką žinai apie Garetą ir tu nemirsi... - Sakiau, kad jį nušausiu. Grasinau.
- Žinau, tik tiek, kad jis gyvena Laisvės prospekte 99 – 66
- Klausyk, šūde, tu tuo įsitikinęs?
- Taip.
- Tu esi tikrai tuo garantuotas?
- Taip.
- Tu man nemeluok, tai juk mano namų adresas!
- Nemeluojau. - Parodė tokią pačią vizitinę kortelę tik jo buvo su mano namų adresu.
- Rimai, kas čia po galais dedasi?
- Neįsivaizduoju.
- Balandi, ar esi matęs Garetą akis į akį?
- Ne, niekada jo nemačiau.. - Bandė, šūdžius, išsisukti nuo mirties.
- Tai iš kur gavai jo vizitinę?
- Radau prie pisuaro veidrodžio.
- Kokio veidrodžio? - Sudaužiau veidrodį, visai kaip filmuose.
- Klausyk, detektyve, nežinau kas įsivaizduoji esąs, tačiau už veidrodį ir degtinę turėsi sumokėti. Supratai?
- Sumokėsiu, jei pasakysi iš kur gavai Garetą vizitinę kortelę.
- Juk sakiau, kad radau prie veidrodžio kurį sudaužei!
- Nemeluoji?!
- Ne, kam man jums meluoti? Gyventi aš dar noriu.
- Gerai, imk pinigų. - numečiau pinigų į primyžtą balą.

Šešioliktas skyrius.

Nebaigiau gerti, butelį pasiėmiau su savimi, ir mes išėjom iš baro.

- Rimai, nesuprantu, kokio velnio ant šitos kortelės mano adresas? Kas čia per šūdas?

- Nežinau, Tomai, vežu tave namo. Pamiegosim ir rytoj bandysim išsiaiškinti, kodėl tavo adresas užrašytas. - Sakė Rimas užvesdamas automobilio variklį.

Nesuprantu.

Kas čia per šūdas?

Žiūrėjau į veidrodį ir bandžiau suprasti šitą šūdiną bylą. Kas po velnių yra Garetas? Kokio bybio aš tiek prasiterliojau? Kas čia per absurdas, kas čia per gyvenimas? Visiškas mėšlas...

Rimas mane vežė namo.

Negaliu daugiau.

Turiu užtraukti kokso, nes čia man sudėtinga darosi.

Kokso pabėriau ant bardačioko. Susisukau žemaitę it litą. Užtraukiau seną dainelę. Grojau kaip sudrožtas įrašas. Jaučiausi it kažkieno šiknoje. Atrodė, kad aš ir esu tas šūdas apie kurį visi kalba. Tiek daug dėmesio? Už ką?

Namo mes važiuvom ilgai ir nuobodžiai. Man reikėjo dar nuodų. Buvau tokioje stadijoje, kad susiurbčiau viską, kas tik svaigina galvą!

- Rimai?

- Ką, Tomai?

- Tu dabar mane nudėsi?

- Tomai, kam man tave nudėti? Mes gi partneriai...

- Tai tu man pasakyk, kas yra Garetas. Nes aš visiškai nieko nežinau!

- Nežinau, aš.

- Tai, kas čia per šūdas? Ką visa tai reiškia?

- Tomai, jei žinočiau viską, būčiau mokslininkas...

Mano galva sukosi. Į dvi puses iškarto. Mano galvoje buvo visas kosmosas. Žiūrėjau į veidrodį, o veidrodis žiūrėjo į mane. Ten buvau aš. Veidrodyje mačiau savo atvaizdą!

- Rimai, man atrodo, kad aš tuoj mirsiu!

- Nemirsi, tikrai nemirsi kol nesužinosi kas po galais yra Garetas!

- Tikiu tavim, bet jei aš išprotėsiu, tu turėsi mane nušauti – supratai?

- Supratau.

Gyvenimas yra visiškai absurdas. Nes visada tave nušauna geriausias tavo draugas. Kolega arba, iš lėto bybį gerklėn nuleidžia, darbdavys. Visas pasaulis tave žudo. Viskas ką darai – artina prie mirties. Nebijojau aš mirties. Nebijau ir dabar. Dievas norėjo mane užmušti – jam nepavyko, jis mirė.

Žiūrėjau į savo baltą veidą. Buvau baltas kaip lavonas. Gal aš jau miręs? Man atrodo aš jau seniai miręs. Nes toks šūdas negali būti tikras. Tai yra visiškai absurdas. Šikna.

Rimas mane vežė namo, o aš žiūrėjau į pasaulį lyg ką tik gimęs vaikas. Pasaulis atrodė

svetimas ir nepažįstamas. Mano gyvenimas slinko man iš rankų, tačiau mano rankos neaugo man iš šiknos.

Mes grįžome namo, į mano gimtąjį miestą. Rimas mane palydėjo namo ir aš įkritau į savo būstą.

Ant stalo dulkinosi dvi musės – jos buvo lezbės. Laižė viena kitai.

Atsisėdau ant faršu nudažytos lovos. Kraujas buvo gerokai įsisunkęs į mano baldus. Aš žiūrėjau saulėlydį. Bandžiau suprasti jo esmę.

Esmės neradau.

Gareto neradau.

Esu nevykėlis.

Nieko neradau.

Aš gulėjau, laikiau rankoje butelį neišbaigto viskio. Laikiau savo didelį revolverį. Ir galvojau ką bendro turi mano adresas ir Garetas?

Nieko nesupratau. Visiškai.

Sėdėjau, o mano veidrodyje kažkas šmėstelėjo. Tai nebuvo panašu į musę.

Nušlubavau prie veidrodžio...

- Garetai, čia tu?

- Tu prakeiktas žudike – aš tave suradau.

Mano atvaizdas man šypsojosi. Jis žiūrėjo į mane iš kitos pasaulio pusės.

- Šūde, čia tu?

- Garetai, aš tave radau. - be perstojo kalbėjau su savo paties atvaizdu veidrodyje.

Garetas šypsodamasis žiūrėjo į mane. Jis ištraukė mano revolverį ir nutaikė man į smilkinį.

Buvau bejėgis. Mano gyvenimas baigėsi. Garetas paspaudė revolverio gaiduką ir išskrido į kosmosą... O aš vidurnaktį pabudau psichiatrinėje klinikoje.